Diana Wynne Jones

Uçan Şato

Diana Wynne Jones, 1934 yılında Londra’da doğdu. Otuz yılı aşkın süredir hem çocuklar hem de büyükler için fantazya romanları yazan Jones, bu türün öne çıkan yazarlarından sayılmaktadır. The Chrestomanci Books, Yürüyen Şato, Uçan Şato, House of Many Ways ve The Derkholm Books yazarın en önemli eserlerinden bazılarıdır. Yürüyen Şato 2004 yılında, animasyon ustası Hayao Miyazaki tarafından filme uyarlanmış ve Oscar’a aday olmuştur. Jones eşi ile birlikte Bristol'da yaşamaktadır.

Diana Wynne Jones Uçan Şato
Özgün Adı: Castle in the Air
İthaki Yayınları - 708 Edebiyat - 567 ISBN 978-608-375-099-4
1. Baskı, İstanbul / Ocak 2011

Yayına Hazırlayan: Evrim Öncül Sanat Yönetmeni: Murat Özgül Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Özge Kılıç Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık Davıitpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İstanbul Tel: (0212) 482 36 01 Sertifika No: 11410

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas, Yay. Paz. Tic. l.td. Şti.'nin yan kurulusudur. Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy-İstanbul Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Diana Wynne Jones Uçan Şato
Özgün Adı: Castle in the Air
İthaki Yayınları - 708
Edebiyat - 567
ISBN 978-605-375-099-4
1. Baskı, İstanbul / Ocak 2011

Yayma Hazırlayan: Evrim Öncül Sanat Yönetmeni: Murat Özgül Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Özge Kılıç Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İslanbul Tel: (0212) 482 36 03 Sertifika No: 11410

İlhaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd Şti.’nin yan kuruluşudur. Mühürdar Cad. İller Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy-İstanbul Tel; (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34 ithaki@ithaki.com.tr - www ithaki.com ir - www.ilknokta.com

DIANA WYNNE JONES

UÇAN ŞATO

Çeviren: Cihan Karamancı

1

Abdullah Bir Halı Alıyor

Çok çok güneydeki Ingary diyarında, Raşput Sultanlığındaki Zanzib şehrinde Abdullah adında genç bir halı tüccarı yaşardı. Bir tüccara göre zengin değildi. Babası Abdullah'la ilgili hayal kırıklığına uğramış ve öldüğünde ona sadece Çarşı'nın kuzeybatı köşesinde bir çadır alıp donatmasına yetecek kadar para bırakmıştı. Babasının servetinin geri kalanı ve Çarşı'nın ortasındaki kocaman halı dükkanı ise babasının ilk karısının akrabalarına kalmıştı.

Abdullah'a babasını neden hayal kırıklığına uğrattığından hiç bahsedilmemişti. Bunun Abdullah'ın doğumu sırasında ortaya atılan bir kehanetle ilgisi olduğu söyleniyordu. Fakat Abdullah konuyu derinlemesine araştırmak için hiç uğraşmamıştı. Onun yerine küçük yaşlardan itibaren kehanetle ilgili hayaller kurmuştu. Hayallerinde ulu bir prensin uzun yıllar önce kaybettiği oğluydu, ki bu da babasının gerçekten babası olmadığı anlamına geliyordu. Bunun gerçeklikle bir alakası yoktu kesinlikle ve Abdullah da durumun farkındaydı. Herkes ona hık demiş babasının burnundan düşmüş olduğunu söylerdi. Aynaya baktığında da ince, şahini andıran bir yüze sahip, oldukça yakışıklı bir genç adam görüyor ve babasının gençlik haline çok benzediğini biliyordu, tabii babasının gür bıyığına karşın kendi üst dudağında yakında çoğalacaklarını umduğu topu topu altı tane kıl bulunması hariç.

İnsanlar maalesef bir konuda daha hemfikirdiler: Abdullah'ın karakterinin hayalperest, ürkek ve herkesi büyük hayal kırıklığına uğratmış annesine -babasının ikinci karısına- çektiği konusunda. Abdullah bu durumdan pek de rahatsız sayılmazdı. Bir halı tüccarının yaşamında cesarete yönelik pek fırsat olmazdı ve Abdullah da halinden

memnundu. Satın aldığı çadır küçük olmasına rağmen konumu iyi çıkmıştı. Zengin insanların güzel bahçelerle çevrili kocaman evlerinde yaşadıkları Batı Mahallesinden fazla uzak değildi. Daha da iyisi, halı ustaları kuzeydeki çölden Zanzib’e geldiklerinde ilk olarak Çarşı'nın o kısmına uğruyorlardı. Hem zenginler hem de halı ustaları genelde Çarşı’nın ortasındaki büyük dükkanları tercih ederlerdi, fakat pek çoğu, genç bir halı tüccarına ait çadırın önünde duraklamaya da hazırdı, hele hele o genç tüccar önlerini kesip fırsatlar ve indirimler sunar, üstelik de bunu son derece kibar bir dille yaparsa.

Abdullah bu sayede sık sık en kaliteli halıları henüz başkaları görmeden alabiliyor ve üstüne kâr koyarak satabiliyordu. Alış ve satışlar arasında da çadırında oturup hayal kurmaya devam ederdi. Abdullah halinden hoşnuttu. Aslında hayatındaki tek sorun kaynağı, babasının ilk karısının akrabalarıydı. Bunlar ayda bir yanına uğrayarak ona kusurlarını sayıp dökerlerdi.

“Ama kazandığın parayı hiç biriktirmiyorsun!” diye mukadder bir günde haykırdı Abdullah'ın babasının ilk karısının erkek kardeşinin oğlu, Abdullah’ın nefret ettiği Hakim.

Abdullah eline geçen parayı daha iyi bir halı almakta kullanmayı âdet edindiğini açıkladı. Böylece tüm parası stokuna bağlanıyorsa da, giderek daha iyi bir stoka sahip oluyordu. Elinde avucunda geçinip gitmesine yetecek kadar vardı. Ve babasının akrabalarına açıkladığı gibi, evli olmadığı için daha fazlasına ihtiyaç duymuyordu.

“Eh, evlenmenin vakti geldi de geçiyor!” diye haykırdı Abdullah’ın babasının ilk karısının kız kardeşi, Abdullah'ın Hakim den bile çok nefret ettiği Fatma. “Daha önce söyledim, gene söylüyorum… senin gibi genç bir adamın şimdiye kadar iki karısı olmalıydı!” Ve Fatma akıl vermekle yetinmeyerek bu sefer onun için eş bakacağını duyurdu. Teklifi Abdullah’ı tir tir titretmeye yetti.

“Hem stokun değer kazandıkça soyulma ihtimalin de artar. Veya çadırında yangın çıkarsa daha çok kaybedersin. Hiç bunları düşündün mü?” diye başının etim yedi Abdullah’ın babasının ilk karısının amcasının oğlu, Abdullah’ın ilk iki akrabasının toplamından bile fazla nefret ettiği Asaf.

Abdullah onu hep çadırda uyuduğu ve fener yakarken çok dikkatli davrandığı konusunda temin etti. Bu sözler üzerine babasının ilk karısının üç akrabası da kafasını aynı anda iki yana sallayarak cık cıkladı ve çekip gitti. Bu genellikle Abdullah’ı bir ay daha rahat bırakacakları anlamına geliyordu. Abdullah rahatlayarak iç geçirdi ve hayal kurmaya kaldığı yerden devam etti.

Kurduğu hayal artık aşırı derecede ayrıntılıydı. Abdullah o hayalde kudretli bir prensin oğluydu. Prens o kadar doğuda yaşıyordu ki, Zanzib’de kimse onu tanımıyordu. Fakat iki yaşındayken Abdullah Kabul Akba adlı alçak bir haydut tarafından kaçırılmıştı. Kabul Akba akbabanın gagası gibi kanca şeklinde bir burna sahipti ve burun deliklerinden birine altın bir hızma takılıydı. Kabzası gümüş kaplı tabancasıyla Abdullah’ı korkuturdu ve sarığında ona insanüstü güçler veriyormuş gibi görünen bir kantaşı vardı. Abdullah ondan o kadar çok korkmuştu ki çöle kaçmış ve orada şimdi babası dediği bir adam tarafından bulunmuştu. Hayalde Abdullah’ın babasının hayatı boyunca çöle hiç gitmemiş olmasına yer verilmiyordu; hattâ Zanzib'den çıkacak olanın aklından zoru olduğunu sık sık söylerdi. Buna karşın Abdullah iyi yürekli halı tüccarı tarafından bulunmadan önce aç, susuz, perperişan bir halde yaptığı kâbus gibi yolculuğun her noktasını kafasında canlandırabiliyordu. Aynı şekilde, yeşil mermerlerle kaplı taht odasından kadınlar bölümüne, hattâ mutfaklarına kadar, kaçırıldığı sarayı tüm ihtişamı ve ayrıntısıyla hayal edebiliyordu. Sarayın çatısında her biri dövülmüş altınla kaplı yedi kubbe bile yer almaktaydı.

Fakat hayal son zamanlarda Abdullah’ın doğar doğmaz sözlendiği prenses üzerinde yoğunlaşıyordu. Kız da Abdullah kadar asildi ve onun yokluğunda mükemmel yüz hatlarına ve kocaman, buğulu, kapkara gözlere sahip, güzeller güzeli bir kız olup çıkmıştı. Abdullah’ınki kadar zengin bir sarayda yaşıyordu. Saraya iki kenarında melek heykelleri dizili olan bir caddeden ve mermer kaplı yedi meydandan geçerek giriliyordu. Meydanların her birinin ortasında yakuttan başlayıp zümrütlerle süslü platine kadar birbirinden değerli malzemelerle yapılmış birer çeşme bulunuyordu.

Ancak bu düzenleme o gün Abdullah'ı tatmin etmedi. Ne zaman babasının ilk karısının akrabaları tarafından ziyaret edilse bu hisse kapılırdı. Aklına iyi bir sarayın muhteşem bahçelere sahip olması gerektiği geldi. Bahçeler hakkında çok az şey bilse de Abdullah onlara bayılırdı. Tecrübesinin büyük bölümü, Zanzib’in çimleri ezik ve çiçeği az umumi parklarından geliyordu. Abdullah bazen tek gözlü Cemal’e çadıra göz kulak olması için para yetiştirebilirse öğle yemeğine ayırdığı vakti oralarda geçirirdi. Cemal yan taraftaki kızarmış yiyecek çadırım işletiyor ve yaklaşık bir sikke karşılığında köpeğini Abdullah’ın çadırının önüne bağlıyordu. Abdullah bu durumun kendisine doğru düzgün bir bahçe icat etme vasfı sağlamadığının fazlasıyla farkındaydı, fakat Fatma’nın seçeceği iki eşi düşünmektense kendini prensesiyle beraber rüzgarda salınan eğreltiotlarının ve mis kokulu patikaların arasında kaybetmeyi yeğliyordu.

Daha doğrusu yeğlerdi. Abdullah hayal kurmaya daha yeni başlamışken kollarında rengi solmuş bir halı tutan uzun boylu ve pasaklı bir adam geldi.

“Halı alıp satıyor musun, ey büyük bir evin oğlu?” diye sordu yabancı hafifçe eğilip selam vererek.

Alıcılarla satıcıların birbirleriyle hep çok resmi ve ağdalı bir dille konuştukları Zanzib’de halı satmak isteyen biri için bu adamın tavırları hayret verecek denli kabaydı. Ayrıca

Abdullah daldığı hayallerden zorla çıkarıldığına da kızmıştı. Lafı fazla uzatmadan cevap verdi: “Dediğin doğru, ey çöllerin kralı, Bu sefil tüccarla alışveriş yapmak mı istersin?”

“Alışveriş değil, satış, ey paspasların efendisi,” diye onu düzeltti yabancı.

Paspaslar ha! diye aklından geçirdi Abdullah. Bu bir hakaretti. Abdullah’ın çadırının önünde sergilenen halılar arasında Ingary'den -ya da Zanzib’deki adıyla Oçinstan’dan- getirilmiş çiçek desenli ve püsküllü nadide bir parça bulunuyordu. Ayrıca Sultan’ın bile sarayındaki küçükçe odalardan birine konmasına karşı çıkmayacağı Inhico ve Farktan’dan gelen en az iki hah da içerideydi. Fakat Abdullah tabii ki bunu dile getiremezdi. Zanzib’de böbürlenmeye iyi gözle bakılmazdı. Onun yerine soğuk bir edayla, azıcık eğilerek selam verdi. “Mütevazı ve virane işletmem sana aradığını sunabilir, ey gezginlerin şahı,” dedi ve bunu söylerken de gözlerini yabancının kirli çöl kaftanında, burnunun kenarındaki paslı hızmada ve başındaki yırtık pırtık başlıkta gezdirdi.

“Viraneden de beter, yer kilimlerinin ulu satıcısı,” diyerek hemfikir oldu yabancı. Adam, rengi soluk halısının bir ucunu, o sırada balık kokan mavi dumanlar arasında ahtapot kızartan Cemal’e doğru savurdu. “Komşunun saygıdeğer meşguliyeti mallarına sinmiyor mu,” diye sordu, “ahtapotun kendine has o kokusuyla?”

Abdullah’ın içini öyle bir hiddet kapladı ki, bunu saklamak için ellerini ezik bir tavırla ovuşturması icap etti. İnsanların böyle şeyleri dile getirmeleri hiç yakışık almazdı. Hem yabancının kollarındaki soluk renkli, eski püskü kilim göz önüne alındığında hafif bir ahtapot kokusu, yabancının satmaya çalıştığı mala değer katabilirdi bile. “Bu naçizane hizmetkarın, sahibi olduğu çadıra bol bol parfüm sıkmayı ihmal etmiyor, ey bilgeler bilgesi prens,” dedi Abdullah.

“Umarım prens burnunun o destansı hassasiyetiyle bu sefil tüccara acır da malını göstermeye tenezzül eder.”

“Elbette ederim, ey kaktüsler arasındaki lale,” diye karşılık verdi yabancı. “Yoksa niye burada olayım?”

Abdullah perdeleri gönülsüzce aralayıp adamı çadırın içine buyur etti. Ortadaki direğe asılı feneri yaktıysa da, havayı şöyle bir kokladıktan sonra bu adam için tütsü heba etmemeye karar verdi. İçerisi dünkü tütsülerle yeterince kokuyordu zaten. “Değersiz gözlerimin önüne ne gibi harikalar sereceksin?” diye kuşkuyla sordu Abdullah.

“Bunu, fırsatların avcısı!” dedi adam ve hünerli bir hareketle halıyı yere açtı.

Abdullah da bunu yapabilirdi. Halı tüccarları böyle şeyleri zamanla öğrenirlerdi. Yabancının hareketinden pek de etkilenmemişti. Ellerini fazlasıyla yaltakçı bir tavırla kaftanının yenlerine sokup malı inceledi. Halı büyük değildi. Açıldığında Abdullah onun düşündüğünden de hırpani olduğu gördü. Tek özelliği sıradışı deseniydi -daha doğrusu solup gitmese öylece olacaktı. Geriye kenarları lime lime olmuş, kir pas içinde bir şey kalmıştı.

“Maalesef bu fukara tüccar şu süslü halıya en fazla üç bakır sikke ödeyebilir,” diye açıkladı Abdullah.
“Boş ceplerimin sınırı bu. Zor günler geçiriyoruz, ey develer kaptanı. Ücret uygun mudur?”

“BEŞ YÜZ isterim,” dedi yabancı.

“Ve?” dedi Abdullah.

“ALTIN sikke,” diye ekledi yabancı.

“Gelmiş geçmiş bütün çöl haydutlarının prensi şaka yapıyor olmalı,” dedi Abdullah. “Veya belki de küçük çadırımı kızarmış ahtapot kokusu haricinde yetersiz bulup gitmek ve daha zengin bir tüccarın kapısını çalmak istiyordur?”

“Pek sayılmaz,” dedi yabancı. “Tabii ilgilenmiyorsan giderim, ey balıkçılar komşusu. Ancak bunun sihirli bir halı olduğunu da belirteyim.”

Abdullah bunu daha önce de duymuştu. Önünde kavuşturduğu ellerinin üzerinden eğilerek selam verdi. “Halılarda saklı olduğu söylenen erdemler çok ve çeşitlidir,” diye katıldı adama. “Kumlar şairi bundaki erdemin ne olduğunu söyler? Bir adam evine geldiğinde onu karşılar mı? Yuvasına huzur mu getirir? Yoksa,” diyerek halının yıpranmış ucunu ayağıyla manalı bir şekilde dürttü, ”asla ve asla eskimez mi?”

“Uçar,” dedi yabancı. “Sahibi nereye emrederse oraya uçar, ey dar kafalıların en dar kafalısı.”

Abdullah adamın yüzündeki, çölün bıraktığı derin izlere baktı. Küçümseyici bir ifade o izleri daha da derinleştiriyordu. Abdullah bu adamdan en az babasının ilk karısının amcasının oğlu kadar hoşlanmadığına karar verdi. “Bu kuşkucuyu inandırman gerek,” dedi. “Eğer halı marifetlerini sergileyebilirse, ey yalancılar padişahı, bir anlaşmaya varabiliriz.”

“Seve seve,” dedi uzun boylu adam ve halının üstüne çıktı.

Tam o anda yan taraftaki kızarmış yiyecek çadırında alışıldık bir patırtı çıktı. Herhalde bir sokak çocuğu biraz ahtapot çalmaya kalkışmıştı. Sebep ne olursa olsun, Cemal’in köpeği havlamaya ve Cemal de dahil bir sürü kişi avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı; tencere tavaların tıngırtısı ve sıcak yağın cızırtısı sesleri neredeyse bastırıyordu.

Düzenbazlık Zanzib’de hayatın bir parçasıydı. Abdullah dikkatini bir an bile bu yabancının ve halısının üzerinden ayırmadı. Adamın Cemal’e dikkat dağıtması için para ödemiş olması mümkündü. Zaten Cemal’i tanıyormuş gibi ismini birkaç kez kullanmıştı. Abdullah gözünü adamın uzun boylu suretinde ve özellikle de ayaklarının altındaki kirli halıda tuttu. Fakat göz ucuyla adamın yüzüne bakmayı da ihmal etmediğinden dudaklarının oynadığını gördü. Hassas kulakları, yan taraftan gelen gürültüye rağmen iki ayak yukarı sözcüklerini bile yakaladı. Halı yerden rahatça

yükselerek Abdullah'ın dizleriyle aynı seviyeye çıktı ve yabancının eski püskü başlığı çadırın tavanına değmeden havada asılı kaldı. Abdullah'ın gözleri halının altında olabilecek çubuklar aradı. Tavana ustaca tutturulmuş kancalar aradı. Feneri tutup eğdi ki, ışık halının hem üstüne hem de altına vursun.

Bu sırada yabancı da yüzünde aşağılayıcı bir ifadeyle, kollarını kavuşturmuş bir vaziyette duruyordu. "Gördün mii?" dedi adam. "Kuşkucuların en yamanı artık ikna oldu mu? Havada asılı mıyım, değil miyim?" Anlaşılması için bağırması gerekiyordu. Yandan gelen sesler hâlâ sağır ediciydi.

Abdullah görebildiği kadarıyla, halının herhangi bir destek olmaksızın havada durduğunu itiraf etmek zorundaydı. "İkna oldum sayılır," diye bağırarak cevap verdi. "Gösterinin bir sonraki safhasında sen halıdan ineceksin ve yerine ben geçeceğim."

Adam kaşlarını çattı. "Niye ki? Gözlerinin gördüğü kanıta diğer duyuların ne katabilir ki, ey şüphenin ejderi?"

"Halı kişiye özel olabilir," diye bağırdı Abdullah, "tıpkı bazı köpekler gibi." Cemal'in köpeği dışarıda havlamaya devam ediyordu, o yüzden Abdullah'ın aklına bu örneğin gelmesi son derece doğaldı. Cemal'in köpeği Cemal hariç kendisine dokunan herkesi ısırırdı.

Yabancı iç geçirdi. "Aşağı," dedi ve halı nazikçe yere alçaldı. Adam halının üstünden inip Abdullah'ı buyur etti. "Gönlünce deneyebilirsin, ey kurnazlığın şeyhi." Abdullah büyük bir heyecanla halıya çıktı. "İki ayak yüksel," dedi genç adam -daha doğrusu bağırdı. Gürültüye bakılırsa Şehir Gözcüleri neden muhafızlar Cemal in çadırına gelmişlerdi. Silahlarını birbirine vurup bas bas bağırarak neler olduğunu soruyorlardı.

Ve halı Abdullah'a itaat etti. Yerden iki ayak yükselerek Abdullah'ın midesini ağzına getirdi. Genç adam alelacele çöktü. Halının üzerinde çok rahat oturuluyordu. Halı gergin bir hamak gibiydi. "Bu ağır çalışan kafa ikna olmaya

başlıyor,” diye itiraf etti yabancıya. “Fiyat ne kadar demiştin, ey cömertlik abidesi? İki yüz gümüş müydü?” ”Beş yüz ALTIN,” dedi yabancı. “Halıya alçalmasını söyle de meseleyi konuşalım.”

Abdullah halıya, “Alçal ve yere in,” dedi. Halı hemen söyleneni yaparak Abdullah’ın kafasındaki bir şüpheyi daha sildi; Abdullah, halıya ilk çıktığında yabancının ilaveten bir şeyler söylediğinden, fakat yan taraftan gelen gürültü yüzünden kendisinin söylenenleri duyamadığından kuşkulanmıştı. Delikanlı hızla ayağa kalktı ve pazarlık başladı. “Kesemden çıksa çıksa yüz elli altın çıkar,” diye açıkladı, “o da ters yüz edip salladığımda.”

“Öyleyse diğer keseni getirmeli, hattâ yatağının altına bakmalısın,” diye karşılık verdi yabancı. “Zira cömertliğimin sınırı dört yüz doksan dokuz altındır. Zaten mecbur kalmasam satmazdım.”

“Sol ayakkabımın tabanından kırk beş altın daha çıkartabilirim,” diye atıldı Abdullah. “O parayı acil durumlar için saklıyordum ve elimde avucumda ne varsa hepsi bu.” ”Bir de sağ ayakkabına bak,” cevabını verdi yabancı. ”Dört yüz elli.”

Pazarlık böyle sürüp gitti. Yabancı, bir saat sonra çadırdan 210 altın sikkeyle ayrılarak Abdullah’ı eski püskü ama hakiki görünen bir uçan halının gururlu sahibi olarak bıraktı. Genç adamın aklını hâlâ kurt kemirmekteydi. Birinin, hattâ fazla şeye ihtiyaç duymayan bir çöl seyyahının bile hakiki -fakat maalesef yıpranmış- bir sihirli halı için 400 altından aşağısını kabul edeceğine inanamıyordu. Böyle bir halı son derece faydalı olup bir deveden bile iyiydi, çünkü halıyı beslemeye gerek yoktu -ve iyi bir deve en az 450 altın ederdi.

Bu işte bir iş olmalıydı. Abdullah'ın kulağına bir hile çalınmıştı. Bu hile genellikle atlarda veya köpeklerde kullanılırdı. Adamın biri çıkıp iyi niyetli bir çiftçiye ya da avcıya şaşırtıcı derecede düşük fiyata muhteşem bir hayvan satar, sebep olarak da kendisiyle

açlık arasında duran tek şeyin o hayvan olduğunu söylerdi. Sevinçten dört köşe olan çiftçi (ya da avcı) atı o akşam bir ahıra (veya köpeği köpek kulübesine) koyardı. Sabahleyin hayvanın yerinde yeller eserdi; yularından (veya tasmasından) kurtulması öğretilen hayvan gece vakti kaçıp sahibine dönerdi. Abdullah'a göre yeteri kadar itaatkar bir halı da aynı şekilde eğitilebilirdi. Bu yüzden genç adam çadırından çıkmadan önce sihirli halıyı çatıyı yerinde tutan direklerden birine büyük bir dikkatle sarıp bir kangal ipi etrafına tekrar tekrar doladı, sonra da ipin ucunu duvarın dibindeki demir kazıklardan birine bağladı.

"Bence bundan kaçman hiç de kolay olmayacak,'' dedi halıya ve yiyecek çadırında neler döndüğünü öğrenmek üzere dışarı çıktı.

Komşu çadır artık sessiz ve derli topluydu. Cemal tezgahında oturmuş, köpeğine kederle sarılıyordu.

"Neler oldu?" diye sordu Abdullah.

"Birkaç hırsız çocuk ahtapotumu düşürdü," dedi Cemal. "Bütün günün sermayesi çöpe gitti!"

Abdullah yaptığı alışverişten o kadar memnundu ki, başka ahtapot alması için Cemal'e iki gümüş sikke verdi. Cemal minnetle ağlayarak ona sarıldı. Köpeği sadece Abdullah'ın dini ısırmamakla kalmadı, onu bir de yaladı. Abdullah gülümsedi. Hayat güzeldi. Köpek çadırını korurken o da ıslık çalarak kamını güzelce doyurmaya yollandı.

Akşam Zanzib'in kubbelerinin ve minarelerinin arkasındaki gökyüzünü kızıla boyarken Abdullah ıslık çalmayı sürdürerek geri döndü. Halıyı çok yüksek bir fiyattan Sultan'ın ta kendisine satmayı planlamıştı. Halıyı tam da bıraktığı yerde buldu. Yoksa Baş Vezir'in huzuruna çıkması daha mı iyi olurdu, diye kafasından geçirdi yıkanırken. Vezir halıyı Sultan'a hediye etmek isteyebilir, böylelikle Abdullah daha bile çok para isteyebilirdi. Halının ne kadar değerli olduğunu düşünürken yularından kaçması öğretilmiş atın hikâyesi tekrar kafasını

kurcalamaya başladı. Entarisini giyerken hayalinde halının kıvrıla büküle kurtulduğunu canlandırdı. Eski ve esnek bir halıydı. Herhalde çok iyi eğitilmişti. İplerden kurtulması kesin gibiydi. Kaçamasa bile, Abdullah kafasını kemiren kurt yüzünden gece boyunca uyuyamayacağını biliyordu.

Sonunda ipi dikkatle kesip halıyı yatağı olarak kullandığı en değerli kilimlerden oluşan yığının üstüne serdi. Çölden esen soğuk rüzgarlar çadırın içine kadar girdiğinden kafasına kukuletasını taktı, battaniyesini üzerine serdi, feneri söndürdü ve uyudu.

2
Abdullah Genç Bir Hanım Sanılıyor

Abdullah uyandığında kendini hayalini kurduklarının tümünden daha güzel bir bahçedeki bir sette, halının üstünde yatarken buldu.

Abdullah rüya gördüğünden emindi. O kaba saba yabancı tarafından rahatsız edilmeden önce hayalini kurmaya çalıştığı bahçe işte tam karşısında duruyordu. İşte yükseklerdeki dolunay, bembeyaz ışığıyla çevredeki çimenlere serpiştirilmiş mis kokulu yüzlerce çiçeği aydınlatıyordu. Ağaçlardan sarkan yuvarlak, sarı fenerler, ayın yarattığı koyu siyah gölgeleri dağıtmaktaydı. Abdullah bunun çok hoş bir fikir olduğunu düşündü. Beyaz ve sarı iki ışık sayesinde yattığı çimenliğin biraz ilerisindeki zarif sütunlar tarafından desteklenen sarmaşık revaklarını görebiliyor, onun arkasında bir yerde ise gizli bir su şırıl şırıl akıyordu.

Manzara o denli hoş ve iç açıcıydı ki, Abdullah ayağa kalkıp gizli suyu aramaya koyuldu; yıldız biçimli goncaların yüzüne sürtündüğü, çana benzer çiçeklerin en hafif ve baş döndürücü kokuları saldığı revaklar boyunca gezdi. Abdullah rüyadaki insanların yaptıkları gibi, kâh kocaman bir zambağı elledi, kâh solgun güllerin arasına zevkle karıştı. Daha önce hiç böylesine güzel bir rüya görmemişti.

Üzerleri çiğ taneleriyle kaplı eğreltiotuna benzer bir dizi kocaman bitkinin arkasında bulduğu su, bir başka çimenlikteki basit bir mermer çeşmeydi. Çalılara gerilmiş iplerden sarkan fenerler çeşmeyi aydınlatıyor, akan suyu altın ve gümüş renklerdeki hilallerden oluşan bir harikaya dönüştürüyordu. Abdullah büyülenmişçesine ona doğru yürüdü.

Rüyasının bir tek eksiği vardı ve en iyi rüyalarda olduğu gibi onu da karşısında bulması çok sürmedi. Muhteşem güzel bir kız, çıplak ayaklarıyla ıslak çimlere basarak çimenliğin öteki tarafından genç adamı karşılamak için

yaklaştı. Etrafında uçuşan tül kıyafeti onun tıpkı Abdullah'ın hayallerindeki prenses gibi ince gösteriyordu. Abdullah'a yaklaştığında genç adam kızın yüzünün, hayallerindeki prensesin aksine, oval olmadığını, ayrıca kocaman ve kapkara gözlerinin de o denli buğulu durmadığını gördü. O gözler şimdi Abdullah'ın yüzünü bariz bir ilgiyle inceliyordu. Abdullah hayalinin üzerinde alelacele bir değişiklik yaptı, zira kız çok güzeldi. Ve konuştuğunda çeşmedeki su gibi yumuşacık ve neşe dolu çıkan sesi, Abdullah'ın kafasında kurup kurabileceği en güzel sesti.

"Sen yeni hizmetkar mısın?" dedi kız.

Rüyalarda insanlar sahiden de tuhaf şeyler soruyorlar, diye kafasından geçirdi Abdullah. "Hayır, hayallerimin şaheseri," dedi delikanlı. "Bil ki ben uzaklardaki bir prensin kayıp oğluyum."

"Ah," dedi kız. "O zaman işler değişir. Bu, senin benden farklı bir kadın olduğun anlamına mı geliyor?" Abdullah hayallerinin kızına şaşkın gözlerle baktı. "Ben kadın falan değilim!" dedi.

"Emin misin?" diye sordu kız. "Ne de olsa elbise giyiyorsun."

Abdullah aşağı baktığında üzerinde entarisi olduğunu gördü. "Bu yalnızca benim yerel kıyafetim," dedi aceleyle. "Ülkem buradan çok uzaklarda. Bir erkek olduğuma dair seni temin ederim."

"Ah, hayır," dedi kız kuşku barındırmayan bir sesle. "Erkek olamazsın. Şeklin şemailin buna uygun değil. Erkekler senden iki kat daha kalın ve göbeklidir. Ayrıca suratları gri kıllarla kaplıdır ve kel kafaları pırıl pırıl parlar. Senin kafanda ise bende olduğu gibi saç var ama yüzünde neredeyse hiç yok."

Bu sözlerden alınan Abdullah bir eliyle üst dudağındaki altı tel kıla dokunurken kız, "Yoksa şapkanın altında çıplak bir kafan mı var?" diye sordu.

“Tabii ki hayır,” dedi gür, dalgalı saçlarından gurur duyan Abdullah. Elini kafasına götürüp kukuletasını çıkardı. “Bak,” dedi genç adam.

“Ah,” dedi kız. Sevimli yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Saçların neredeyse benimkiler kadar hoş. Anlamıyorum.”

“Ben de anladığımdan emin değilim,” dedi Abdullah. “Acaba fazla erkek görmemiş olabilir misin?”

“Elbette ki hayır,” dedi kız. “Budalalık etme. Sadece babamı görmüşlüğüm var! Ama onu epeyce gördüm, bu yüzden neyden bahsettiğimi biliyorum.”

“Yani hiç dışarı çıkmaz mısın?” diye çaresizce sordu Abdullah.

Kız güldü. “Çıkarım. Zaten şu an dışarıdayım. Bu benim gece bahçem. Güneşe çıkıp güzelliğim bozulmasın diye babam yaptırdı.”

“Yani şehre inip insanları görmez misin demek istiyorum,” diye açıkladı Abdullah.

“Şey, hayır, daha değil,” diye itirafta bulundu kız. Durumdan biraz rahatsız olmuşçasına Abdullah’a hızla sırt çevirip yürüdü ve çeşmenin kenarına oturdu. Sonra dönüp ona baktı ve, “Babam evlendikten sonra belki dışarı çıkıp şehri görebileceğimi söylüyor -tabii kocam izin verirse- ama göreceğim yer bu şehir olmayacak. Babam beni Oçinstan'dan bir prensle evlendirmeye hazırlanıyor. O zamana kadar bu duvarların arasında kalmak zorundayım,” dedi.

Abdullah Zanzib'deki çok zengin bazı kimselerin kızlarını -ve hattâ eşlerini de- o kocaman evlerinin içine esir gibi hapsettiklerini duymuştu. Hattâ Abdullah, babasının ilk karısının kız kardeşi Fatma’nın da kocası tarafından aynı şekilde tutulmasını dilemişti. Fakat şimdi rüyasında bu âdet tamamıyla mantıksız geliyor ve bu güzeller güzeli kıza büyük bir haksızlık gibi görünüyordu. Normal bir genç adamın neye benzediğini bilmemesi inanılır şey değildi!

“Sormamı bağışla, ama sakın şu Oçinstanlı prens yaşlı ve biraz da çirkin olmasın?” dedi genç adam.

“Şey.” dedi kız kendinden emin olmadığım belli ederek. “babanı tıpkı kendisi gibi onun da olgunluk çağında okluğunu söylüyor. Ama bana kalırsa sorun erkeklerin vahşi tabiatında yatıyor. Babam diyor ki başka bir erkek beni Prensten önce görecek olursa bana anında aşık olurmuş ve beni kaçırmaya kalkarmış, ki bu da doğal olarak babamın planlarını bozar. Babam çoğu erkeğin hayvandan farksız olduğunu söylüyor. Sen hayvan mısın?”

“Hiç de değil,” dedi Abdullah.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi kız ve başını kaldırıp Abdullah'a büyük bir endişeyle baktı. “Pek de hayvan gibi görünmüyorsun. Bu da sahiden bir erkek olmadığına dair bende şüphe uyandırıyor.” Anlaşılan bu kız bir fikre kapıldıktan sonra ondan bir türlü vazgeçmeyen insanlardandı. Genç kız biraz düşündükten sonra, “Acaba ailen kendince bir sebepten dolayı seni bir yalana inandırarak büyütmüş olabilir mi?” diye sordu.

Abdullah kıza önce kendine bakmasını söylemek isterdi, fakat böyle bir davranış kaba olacağından başını iki yana sallamakla yetinip kızın kendisi için bu kadar endişelenmesinin ne kadar cömertçe olduğunu ve yüzündeki endişenin onu nasıl daha da güzelleştirdiğini düşündü. Çeşmeden yansıyan altın sarısı ve gümüşi ışıkta gözlerinin şefkatle parlaması da cabasıydı.

“Belki de sebep uzaklardaki bir ülkeden gelmiş olmanla alakalıdır,” diyen kız, çeşmede oturduğu yerin hemen yanını işaret etti. “Otur da bana her şeyi anlat.”

“Önce bana adını söyle,” dedi Abdullah.

“Saçma bulacaksın,” dedi kız endişeyle. “Bana Gece Çiçeği derler.”

Abdullah’a göre bu isim hayallerindeki kız için mükemmeldi. Kızı hayran gözlerle süzdü. “Benim adım da Abdullah,” dedi.

“Sana bir erkek ismi bile vermişler!” diye gücenmişçesine çıkıştı Gece Çiçeği. “Lütfen otur.”

Abdullah mermer havuzun kenarına, kızın hemen yanma oturdu ve bunun ne kadar da canlı bir rüya olduğunu düşündü. Üstüne oturduğu taş soğuktu. Çeşmeden sıçrayan sular entarisini ıslatıyor ve Gece Çiçeği'nden yükselen mis gibi gülsuyu kokusu, bahçedeki çiçeklerin kokularına çok gerçekçi bir biçimde karışıyordu. Fakat madem ki bu bir rüyaydı, burada Abdullah'ın hayalleri de gerçeğin ta kendisiydi. Bu yüzden Abdullah bir prens olarak yaşadığı sarayı, Kabul Akba tarafından nasıl kaçırıldığını ve çöle kaçıp bir halı tüccarınca bulunuşunu bir bir anlattı.

Gece Çiçeği onu halden anlar bakışlarla dinledi. "Ne kadar korkunç! Ne kadar meşakkatli!" dedi kız. "Sakın üvey baban haydutlarla anlaşıp seni kandırmış olmasın?" Rüya görüyor olmasına rağmen, Abdullah kızın sempatisini yalan dolanla kazandığını düşünüyordu. Babasının Kabul Akba'nın adamı olabileceğini doğrulayıp konuyu değiştirdi. "Senin babana ve onun planlarına dönelim," dedi. "Şu Oçinstanlı Prens'i başka erkeklerle kıyaslamadan onunla evlenmen bana tuhaf geliyor. Onu sevip sevmediğini nasıl anlayacaksın?"

"Doğru söylüyorsun," dedi kız. "Ben de bazen bu konuda endişeye kapılıyorum."

"Bak sana ne diyeceğim," diye konuştu Abdullah. "İstersen yarın akşam yanımda bulabildiğim kadar çok erkek resmiyle beraber geri döneyim. Böylece Prens'i kıyaslayabileceğin birileri olur." Rüya olsun olmasın, yarın geri döneceğine dair Abdullah'ın kafasında en ufak bir kuşku yoktu. Bu resim fikri de geri dönmesi için uygun bir bahane sağlıyordu.

Gece Çiçeği ellerini dizlerinden ayırmadan ileri geri sallanarak teklif üzerinde kafa yordu. Abdullah kızın aklından sıra sıra geçen gri sakallı, şişman, kel erkekleri görür gibiydi.

"Seni temin ederim ki," dedi genç adam, "erkekler çok farklı şekil ve boylara sahiptirler."

“Öyleyse yapacağın şey çok eğitici olabilir,” diye hemfikir oldu kız, “En azından bana seni tekrar görmek için bir bahane sağlar. Sen bugüne dek tanıştığım en kibar insanlardan birisin.”

Bu sözler Abdullah’ı ertesi gün geri dönmeye iyice azimlendirdi. Kendi kendine kızı bu kadar cahil bırakmanın yanlış olacağını söylüyordu. “Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum,” dedi utangaç bir edayla.

Gece Çiçeği gitmek üzere ayağa kalkarak Abdullah’ı üzdü. “Artık içeri girmek zorundayım,” dedi kız. “Bir ziyaret yarım saati geçmemeli ve senin burada en az bir saattir bulunduğundan eminim. Ama artık birbirimizi tanıdığımıza göre gelecek sefer en az iki saat kalabilirsin.”

“Teşekkürler. Kalırım,” dedi Abdullah.

Kız gülümsedi ve çeşmenin etrafını dolaşıp eğreltiotuna benzer çiçekli bitkilerin arasında bir rüya gibi kayboldu. O gittikten sonra bahçe, ay ışığı ve kokular epey sıradan geldi. Abdullah’ın aklına geldiği yoldan geri dönmekten başka şey gelmiyordu. Ve orada, ay ışığıyla yıkanan setin üzerinde halıyı buldu. O ana dek halı aklından tamamıyla uçup gitmişti, fakat madem ki o da bu rüyanın içindeydi, Abdullah üstüne yatıp uykuya daldı.

Birkaç saat sonra çadırındaki yarıklardan sızan kör edici gün ışığıyla uyandı. Evvelsi günden kalan tütsü kokusu burnuna ucuz ve boğucu geldi. Aslında tüm çadır köhne, çirkin ve değersizdi. Üstelik Abdullah'ın başı ağrıyordu, çünkü kukuletası gece uyurken başından düşmüştü. Kukuletayı ararken, en azından halının kaçıp gitmemiş olduğunu fark etti. Hâlâ yatağının üzerindeydi. Ansızın bütünüyle donuk ve iç karartıcı görünen yaşamındaki tek iyi şey buydu.

Gümüş sikkeler için hâlâ minnet duyan Cemal, ikisi için kahvaltı hazırladığını bağırdı dışarıdan. Abdullah çadırın perdelerini memnuniyetle açtı. Uzakta horozlar ötüyordu. Gök masmavi parlıyor, güçlü güneş ışınlan çadırın içindeki mavi tozları ve bayat tütsü kokusunu yarıp geçiyordu.

Abdullah o güçlü güneş ışığında bile kukuletasını bulmayı başaramadı. İçi her zamankinden daha fazla karardı.

“Söyle bana, bazı günler durduk yerde moralinin bozulduğu oluyor mu?” diye sordu Cemal’e, birlikte kahvaltı etmek için güneşin altında bağdaş kurup otururlarken.

Cemal tatlı bir kuru pasta parçasını özenle köpeğine yedirdi. “Sen olmasan ben de bugün kendimi üzgün hissedecektim,” dedi adam. “Sanırım biri o çocuklara hırsızlık yapmaları için para ödedi. Tezgahımın altını üstüne getirdiler. O da yetmezmiş gibi Şehir Garnizonu’ndan ceza yedim. Başıma gelenleri görüyor musun? Galiba düşmanlarım var dostum.”

Duydukları her ne kadar Abdullah’ın yabancıyla ilgili şüphelerini haklı çıkarsa da genç adama pek yardımcı olmadı. “Belki,” dedi Abdullah, “köpeğinin kimi ısırdığına dikkat etmelisin.”

“Olmaz öyle şey!” dedi Cemal. “Ben özgür iradeye inanırım. Eğer köpeğim ben hariç tüm insan ırkından nefret etmeyi seçiyorsa kararında özgür olmalı.”

Abdullah kahvaltının ardından yine kukuletasını aradı. Hiçbir yerde yoktu. Onu en son ne zaman taktığını hatırlamaya çalıştı. Geçen gece halıyı Baş Vezir’e satmayı düşünerek yattığında kukuleta galiba kafasındaydı. Ondan sonra da rüya çıkagelmişti. Kukuleta rüyasında da başındaydı. Kel olmadığını Gece Çiçeği’ne (ne kadar da hoş bir isimdi!) göstermek için kukuletayı başından çıkarmıştı. Hatırlayabildiği kadarıyla çeşme kenarında kızın yanına oturana dek elindeydi. Ondan sonra Kabul Akba tarafından kaçırılışını anlatırken elini kolunu serbestçe salladığını anımsadı, demek ki o sırada kukuletayı tutmuyordu. Rüyalarda eşyaların bir anda ortadan kaybolduğunu bilirdi, fakat kanıtlar gösteriyordu ki, kukuletayı çeşmenin kenarına oturduğu sırada düşürmüştü. Acaba çeşmenin yanı başında, çimlerin üzerinde unutması mümkün müydü? Bu durumda...

Abdullah çadırın ortasında durdu ve nedense artık pespaye toz zerreleri ve bayat tütsü kokusuyla değil de cennetten gelen saf altın tozlarıyla dolu gibi görünen güneş ışınlarına bakakaldı.

“Gördüklerim rüya değildi.” dedi Abdullah.

İç sıkıntısı bir anda kayboldu. Soluğu bile daha rahattı.

“Her şey gerçekti.” dedi genç adam.

Sihirli halının başına gidip ona düşünceli gözlerle baktı. Halı da rüyadaydı. Demek ki...

“Uyuduğum sırada beni zengin bir adamın bahçesine taşıdığın anlaşılıyor,” dedi halıya. “Belki de öyle yapmanı uyurken buyurmuşumdur. Muhtemelen öyle oldu. Ne de olsa bahçeleri düşünüyordum. Sandığımdan da değerliymişsin!”

3
Gece Çiçeği Bazı Önemli Hakikatları Öğreniyor

Abdullah halıyı yine çatı direğine bağlayıp Çarşı’ya çıktı ve civardaki en yetenekli ressamın çadırına gitti.

Abdullah'ın ressama kalemler prensi ve tebeşirlerin büyücüsü dediği, ressamın da Abdullah'a müşterilerin şahı ve basiret dükü diye karşılık verdiği olağan hoşbeşin ardından Abdullah isteğinden bahsetti: “Bugüne kadar gördüğün her türlü şekle, cüsseye ve tipe sahip adamın resimlerini istiyorum. Bana krallar, yoksullar, tüccarlar, işçiler, şişmanlar, sıskalar, gençler, yaşlılar, yakışıklılar, çirkinler ve sıradan tipler çiz. Bunlardan bazılarını görmediysen senden onları uydurmanı rica ediyorum, ey resim fırçasının efendisi. Eğer uydurmayı beceremezsen, ki bunun olacağını hiç sanmıyorum, tek yapman gereken gözlerini etrafa çevirip kopyalamak, ey ressamların beyzadesi!”

Abdullah bir eliyle Çarşı’da alışveriş yapan fıkır fıkır kalabalığı işaret etti. Gece Çiçeği’nin böyle sıradan bir manzarayı hiç görmemiş olması Abdullah'ı neredeyse gözyaşlarına boğacaktı.

Ressam elini seyrek sakalında kuşkuyla gezdirdi. “Elbette, insanoğlunun asil gözlemcisi,” dedi adam. “İstediğini kolayca yapabilirim. Ama muhakemenin cevheri acaba bu alelade çizeri bunca erkek portresinin ne işe yarayacağı konusunda bilgilendirebilir mi?”

“Resim tahtasının tacı bunu niye öğrenmek ister?” diye sordu Abdullah büyük bir endişe içinde.

“Müşteriler şefi mutlaka farkındadır ki, bu eğri büğrü solucan nasıl bir araç kullanması gerektiğini bilmelidir,” cevabını verdi ressam. İşin aslı bu son derece sıradışı sipariş karşısında epey meraklanmıştı. “Tahtanın ya da tuvalin üstünde yağlıboya mı kullanmam, yoksa kâğıdın ya da parşömenin üstüne kalemle mi çizmem, veya

duvara fresk mi işlemem gerekeceği, müşterilerin incisinin portrelerle ne yapmak isteyeceğine bağlıdır.”

“Ah, kâğıt lütfen,” dedi Abdullah aceleyle. Gece Çiçeği’yle yapacağı buluşmanın duyulmasını istemiyordu. Abdullah kızın babasının çok zengin olduğunu ve kızının şu Oçinstanlı Prens haricindeki erkekleri görmesini istemediğini tahmin etmekteydi. “Portreler gönlünce gezip tozamayan bir yatalak için.”

“Öyleyse sen bir iyilik meleğisin,” diyen ressam, resimleri şaşırtıcı ölçüde düşük bir ücret karşılığı çizmeye razı oldu. “Hayır, hayır, talihin çocuğu, bana teşekkür etme,” dedi Abdullah minnettarlığını dile getirmeye kalktığında. “Üç sebebim var. Bir, kendi zevkim için pek çok portre yaptım ve bunlar zaten hazırda bulunduğu için de senden ücret almam dürüstçe olmaz. İki, bana verdiğin görev, gerçeğe uysa da uymasa da güzel çizmem gereken genç kadınlar ile kocalarının ya da atların ile develerin resimlerini yapmamı, veya ebeveynlerinin -yine gerçeğe uysun uymasın- melek gibi görmek istedikleri çocuklarının portrelerini çizmemi gerektiren her zamanki işimden on kat daha ilginç. Üçüncü sebebim de şu ki, bana kalırsa sen delisin, müşterilerin en asili, ve senden istifade etmek talihsizlik getirir.”

Hah tüccarı genç Abdullah'ın aklını kaçırdığı ve satılık her türlü insan resmini aldığı çok kısa bir süre içerisinde Çarşının dört bir köşesinde duyuldu.

Bu durum Abdullah'ın başına bela oldu. Günün geri kalanı boyunca pek çok insan kapısını çalıp uzun ve ağdalı söylevler çekerek, sırf fakirlik yüzünden satmak zorunda kaldıkları ninelerinin resimlerini ya da Sultan'ın varış develerinin -şans bu ya- bir at arabasının arkasından düşüvermiş portrelerini veya kız kardeşlerinin minik bir resminin olduğu madalyonlarını getirip durdu. Abdullah insanları başından savmak için epey zaman harcadı: hattâ bazı durumlarda bahsi geçen kişi bir erkek olduğunda

resmi veya çizimi satın aldığı bile oldu. Tabii bu da daha fazla insanın gelmesine sebep oldu.

"Yalnızca bugünlük. Teklifim bugün güneş batana kadar geçerli," dedi başında toplanan kalabalığa en sonunda. "Bir erkek resmine sahip olan herkes günbatımından bir saat önce bana gelirse resimleri satın alırım. Ama sadece o zaman."

Bu da ona halının üzerinde bazı denemeler yapabileceği birkaç saat kazandırdı. Artık bahçeye yaptığı ziyaretin rüyadan fazlası olduğunu sanmakta haklı olup olmadığını düşünmeye başlıyordu. Zira halının kıpırdadığı yoktu. Abdullah kahvaltıdan sonra sırf hâlâ hareket edebildiğini görmek için ona iki ayak yükselmesini söylemişti. Ancak halı yerde öylece yatmıştı. Ressamın çadırından dönüşte tekrar denemiş, ama halı yine kıpırdamamıştı.

"Belki de sana iyi davranmadım," dedi ona. "Kuşkularıma rağmen bana sadık kaldın ve ben seni bir direğe bağlayarak ödüllendirdim. Seni yere serecek olursam kendini daha iyi hisseder misin dostum? Sorun bu mu?"

Abdullah onu yere serdiyse de halı uçmayı reddetti. Eski püskü ve sıradan bir kilimden farksızdı.

İnsanların portre satma çabasıyla başının etini yemediği zamanlarda Abdullah konu üzerinde kafa yormayı sürdürdü. Halıyı satan yabancıya ve adam halıya yükselmesini söylediği anda Cemal'in tezgahında kopan büyük gürültüye yönelik şüphelerine geri döndü. Adamın dudaklarının oynadığını, fakat söylenenleri duyamadığını anımsadı.

"İşte bu!" diye haykırarak yumruğunu avucuna vurdu. "Halıyı kıpırdatmak için sihirli bir sözcük söylemek gerekiyor. Adam kendince sebeplerden -hiç şüphe yok ki fesat amaçlarla- bunu benden sakladı. Vay alçak! O sözcüğü uykumda söylemiş olmalıyım."

Abdullah çadırına koşup bir zamanlar okulda kullandığı yırtık pırtık sözlüğü buldu. Sonra da halının üstüne çıkarak şöyle bağırdı: “Aardvark! Uç lütfen!”

Ne o sözcükte, ne de A ile başlayan diğerlerinde bir şey oldu. Abdullah inatla Bye geçmesine rağmen o da fayda sağlamadı. Okumaya devam ederek tüm sözlüğü bitirdi. Portre satıcılarının devamlı ziyaretleri sebebiyle bunu yapması epey zaman aldı. Akşamın erken saatlerinde zimurgi sözcüğüne ulaşmasına rağmen halının kılı bile kıpırdamadı.

“Öyleyse uydurma ya da yabancı bir sözcük olmalı!” diye sinirle bağırdı Abdullah. Ya buna inanacaktı ya da Gece Çiçeği’nin rüya olduğuna. Kız gerçek bile olsa, halının Abdullah'ı ona götürme şansı her geçen dakika azalıyor gibiydi. Abdullah orada durup aklına gelen her türlü garip ve yabancı sözcüğü söylediyse de halı hiçbir şekilde kıpırdamadı.

Abdullah güneş batmadan bir saat evvel ellerinde bohçalarla ve büyük, yassı paketlerle dışarıda toplanan büyük bir kalabalık tarafından yine rahatsız edildi. Ressam çizimlerini teslim etmek için kalabalığı yarmak zorundu kaldı. Sonraki bir saat çok yoğun geçti. Abdullah resimleri inceledi, teyzelerin ve annelerin portrelerini reddetti ve amca oğullarının kötü çizimleri için istenen abartı fiyatları aşağı çekmek amacıyla pazarlık etti. O bir saat içinde ressamın yüz adet harika çiziminin yanı sıra seksen dokuz resme, madalyona, çizime ve hattâ üzerine surat çizilmiş bir duvar parçasına sahip oldu. Ama sihirli halıyı -tabii sahiden sihirliyse- satın aldıktan sonra artan parasının hemen hemen tamamını harcamıştı. Dördüncü karısının annesinin yağlıboya resminin bir erkeğe fazlasıyla benzediğini iddia eden bir adamı öyle olmadığına ikna edip nihayet dışarı attığı sırada hava çoktan kararmıştı. Bir şeyler yiyip içemeyecek kadar yorgun ve bezgindi. O gün toplanan kalabalığa abur cubur

satarak iyi iş yapan Cemal, şişe geçirilmiş yumuşacık bir et parçasıyla gelmeseydi Abdullah hemen yatacaktı.

“Sana neler oldu bilmiyorum,” dedi Cemal. “Normal biri olduğunu sanırdım. Ama deli ol veya olma, karnını doyurman gerek.”

“Durumun delilikle ilgisi yok,” dedi Abdullah. “Sadece yeni bir ticaret koluna girmeye karar verdim.” Genç adam getirilen yemeği mideye indirdi.

En sonunda 189 resmi halının üstüne yığarak aralarına uzandı.

“Şimdi beni dinle,” dedi halıya. “O sihirli sözcüğü uykumda şans eseri söyleyecek olursam beni hemen Gece Çiçeğinin bahçesine götürmelisin.” Elinden gelenin en iyisi bu gibiydi. Uykuya dalması uzun sürdü.

Gece goncalarının baş döndürücü kokusuyla ve bir elin nazik dokunuşuyla uyandı. Gece Çiçeği yanı başındaydı. Abdullah kızın hatırladığından çok daha güzel olduğunu gördü.

“Sahiden de resimleri getirmişsin!’’ dedi kız. “Çok iyi kalplisin.”

Başardım! diye geçirdi aklından Abdullah. “Evet,” dedi genç adam. “Yanımda yüz seksen dokuz çeşit erkek var. Sanırım bu kadarı kafanda genel bir kanı oluşturabilir.” Abdullah, birkaç altın sarısı feneri alıp setin etrafına daire şeklinde dizen kıza yardım etti. Sonra resimleri tek tek aldı ve önce fenerin altına tutup sonra da bir kenara koyarak kıza gösterdi. Kendini bir sokak ressamı gibi hissetmeye başlıyordu.

Gece Çiçeği, Abdullah’ın gösterdiği her adamı bütünüyle tarafsız bir gözle ve yoğun bir dikkatle tek tek inceledi. Sonra eline bir fener alıp ressamın çizimlerine bir daha baktı. Kızın bu davranışı Abdullah'ın hoşuna gitti. Ressam gerçek bir profesyoneldi. Bir heykelden alındığı belli olan kahramansı ve ulu bir kişi ile başlayıp Çarşı'da ayakkabı

boyayan bir kambura kadar her türlü erkeği resmetmiş, hattâ arada bir yere kendi portresini de katmıştı.

“Evet, görüyorum,” dedi Gece Çiçeği nihayet. “Dediğin gibi erkekler çok çeşitliymiş. Babam pek de özel bir tip değilmiş, tabii sen de öyle.”

“Öyleyse kadın olmadığımı kabul ediyor musun?” diye sordu Abdullah.

“Mecburen,” dedi kız. “Hatam için özür dilerim.” Sonra feneri set boyunca gezdirerek bazı resimleri üçüncü kez inceledi.

Abdullah kızın dikkatini çekenlerin en yakışıklı erkekler olduğunu tedirginlikle fark etti. Gece Çiçeği’nin son derece dikkatli gözlerle, alnı hafifçe kırışmış ve kıvırcık bir siyah saç buklesi azıcık çatılan kaşlarının önüne düşmüş vaziyette resimlere bakmasını izledi. Farkında olmadan ne halt yediğini merak etmeye başlıyordu.

Gece Çiçeği resimleri toplayıp setin yanına güzelce istifledi. “Tıpkı düşündüğüm gibi,” dedi kız. “Seni bunların tümüne tercih ederim. Bazıları kendinden çok emin duruyor ve biraz bencil, biraz da zalim bakıyor. Sen ise mütevazı ve iyi kalplisin. Babamdan beni Oçinstanlı Prens yerine seninle evlendirmesini isteyeceğim. Mahsuru var mı?”

Bahçe, Abdullah’ın etrafında altının, gümüşün ve yeşilin tonlarıyla fıldır fıldır döner gibi oldu. “Ben... bence sorun çıkabilir,” demeyi becerdi en sonunda.

“Niye ki?” diye sordu kız. “Yoksa evli misin?”

“Hayır, hayır,” dedi Abdullah. “Hiç de değil. Yasalar erkeklerin evlenebildikleri kadar çok kadınla evlenmelerine izin veriyor, ama...”

Gece Çiçeği’nin kaşları çatıldı. “Kadınların kaç erkekle evlenmelerine izin var?” diye sordu.

“Sadece bir!” dedi Abdullah oldukça şaşırarak.

“Bu hiç de adil değil,” dedi Gece Çiçeği düşünceli düşünceli. “Sence Oçinstanlı Prens’in başka başka eşleri de var mıdır?”

Abdullah kızın kaşlarını daha da çatmasını ve narin parmaklarını adeta sinirli bir edayla yerde tıkırdatmasını seyretti. Sahiden de bir halt yemişti. Gece Çiçeği babasının birçok önemli konuda kendisini aydınlatmadığını keşfediyordu. “Adam bir prensse,” dedi Abdullah tedirgin bir halde, “çok sayıda eşinin olması kuvvetle muhtemel. Evet.” “Öyleyse açgözlülük ediyor,” diye belirtti Gece Çiçeği. “Bu bilgi beni kafamdaki ağır bir yükten kurtardı. Niçin seninle evlenmemin sorun yaratabileceğini söyledin? Dün kendinin de bir prens olduğunu belirtmiştin.”

Abdullah yüzünün kızardığını hissetti ve boşboğazlık ederek kıza hayalini anlattığı için kendisine kızdı. Her ne kadar kıza prens olduğunu söylerken rüya gördüğünü sanmışsa da bu durum içini rahatlatmıyordu. “Doğru. Ama sana ayrıca kendi krallığımdan kaçırıldığımı da söylemiştim,’’ dedi genç adam. “Tahmin edebileceğin gibi mütevazı bir hayat sürüyorum. Zanzib Çarşısında halt alıp satıyorum. Babanın çok zengin olduğu her halinden belli. Birlikteliğimiz ona münasip gelmeyecektir.”

Gece Çiçeği parmaklarını öfkeyle tıkırdatmayı sürdürdü. “Sanki seninle evlenmek isteyen babammış gibi konuşuyorsun!” dedi kız. “Sorun ne? Seni seviyorum. Yoksa sen beni sevmiyor musun?”

Bunları söylerken Abdullah'ın yüzüne bakıyordu. Abdullah da ona, onun iri, kara gözlerine sonsuzluk gibi geçen bir süre boyunca baktı. En sonunda ağzından şu sözcüğün çıktığını duydu: “Evet.” Gece Çiçeği gülümsedi. Abdullah gülümsedi. Aradan ay ışığıyla yıkanan birkaç sonsuzluk daha geçti.

“Seninle geleceğim,” dedi Gece Çiçeği. “Babamın sana karşı takınacağı tavır hakkında söylediklerin doğru olabilir, o yüzden önce evlenip babama ondan sonra söyleyelim. Böylece diyecek hiçbir şeyi kalmaz.”

Birkaç zengin adam tanıyan Abdullah, kızın sözüne güvenmeyi isterdi. “O kadar basit olmayabilir,” dedi genç

adam. “Hattâ düşünüyorum da Zanzib’den ayrılmamız akıllıca olacaktır. Bunu kolayca başarabiliriz, çünkü benim sihirli bir halım var. İşte burada, setin üzerinde. Beni buraya o getirdi. Maalesef yalnızca uykumda söyleyebildiğim sihirli bir sözcükle çalışıyor.”

Gece Çiçeği eline bir fener alıp havaya kaldırarak halıyı inceledi. Onu seyreden Abdullah, kızın halıya doğru eğilirkenki zarafetine hayran kaldı. “Çok eski görünüyor,” dedi kız. “Bu tür halılar hakkında bir şeyler okumuşluğum var. İsteğini yerine getirecek sözcük, eski haliyle telaffuz edilen epey yaygın bir kelime olmalı. Okuduğum yazılarda bu halıların acil durumlarda çabucak kullanılabilmeleri için yapıldıkları yazıyordu, bu yüzden sözcük pek de bilinmedik değildir. Onun hakkında tüm bildiklerini bana neden anlatmıyorsun? Birlikte o sözcüğü bulabiliriz.”

Abdullah bu sözlerden Gece Çiçeği’nin -bilgi dağarcığındaki bazı eksiklikleri saymazsanız- hem zeki hem de çok iyi eğitimli olduğu sonucunu çıkardı. Kıza daha da hayran kaldı. Cemal'in tezgahında kapan ve sihirli sözcüğü duymasını engelleyen yaygara da dahil halı hakkında bildiği her şeyi kıza anlattı.

Gece Çiçeği onu dinlerken her yeni bilgi karşısında kafasını sallıyordu. “Eh,” dedi kız, “birinin sana çalıştığı ispatlanan sihirli bir halı satıp da nasıl kullanacağını öğretmemesinin sebebini bir kenara bırakalım. Bu o kadar tuhaf bir davranış ki, daha sonra onun üzerinde düşünmemiz gerektiğinden eminim. Ama önce halının ne yaptığına kafa yoralım. Emrettiğin zaman halının aşağıya indiğini söyledin. Yabancı o zaman konuşmuş muydu?”

Kızın kurnazca ve mantıklı işleyen bir aklı vardı. Abdullah tüm kadınlar içinde gerçekten de bir inci bulduğunu düşündü. “Bir şey demediğinden eminim,” diye konuştu.

“Öyleyse,” dedi Gece Çiçeği, “sihirli sözcük yalnızca halının uçmaya başlamasını sağlıyor. Ondan sonra

iki olasılık görüyorum: Birincisi, halı yere dokunana dek dediğini yapıyor ya da İkincisi, uçmaya başladığı yere dönene kadar emirlerine itaat ediyor ve...”

“Anlaması kolay,” dedi Abdullah. Kızın mantığına hayran kalmıştı. “Bence ilk olasılık doğru.” Halının üstüne sıçradı ve haykırarak bir deneme yaptı: “Uç ve çadıra dön!”

“Hayır, hayır! Yapma! Bekle!” diye aynı anda bağırdı Gece Çiçeği.

Fakat geç kalmıştı. Halı havaya fırlayıp öyle bir hızla uçmaya başladı ki, Abdullah önce sırtüstü düşüp soluksuz kaldı, sonra da kendini dehşet verici gibi görünen bir yükseklikte halının yırtık pırtık kenarından yarı yarıya sarkarken buldu. Nefes aldığı anda, halının hareketiyle ortaya çıkan rüzgardan yine nefesi kesildi. Tek yapabildiği daha iyi tutunabilmek için halının bir ucundaki püsküllere asılmaktı. Ve bırakın konuşmayı, daha Abdullah kendini toparlayamadan, halı dalışa geçerek Abdullah’ın yeni aldığı soluğu yükseklerde bırakmasına sebep oldu, çadıra hızla çarparak onu neredeyse boğdu ve en sonunda yere kondu.

Yüzükoyun yatarak soluklanmaya çalışan Abdullah'ın başı, yıldızlı bir gökyüzünde vızır vızır önünden geçen kulelerin anılarıyla dönüyordu. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, ilk başta tek düşünebildiği çadır ile gece bahçesi arasındaki mesafenin şaşırtıcı derecede kısa olduğuydu. Sonra nihayet biraz toparlanınca başını duvarlara vurası geldi. Ne kadar aptalca bir davranışta bulunmuştu! En azından Gece Çiçeği de halıya çıkana kadar bekleyebilirdi. Gece Çiçeği’nin kurduğu mantığa göre şimdi yapabileceği tek şey tekrar uykuya dalmayı beklemek ve sihirli sözcüğü uykusunda bir kez daha söylemeyi ummaktı. Abdullah şimdiye dek bunu iki kez yaptığı için tekrar yapabileceğinden oldukça emindi. Ayrıca, Gece Çiçeği’nin de aynı şekilde düşüneceğinden ve bahçede kendisini bekleyeceğinden daha da emindi. Kız zekânın vücuda gelmiş hali gibiydi -kadınların

incisiydi. Abdullah'ın yaklaşık bir saat içinde geri döneceğini tahmin ederdi.

Abdullah kâh kendini suçlamakla kâh Gece Çiçeği'ni övmekle geçirdiği bir saatin ardından uyumayı becerdi. Fakat uyandığında, maalesef, kendini çadırda, halının üzerinde yüzükoyun yatarken buldu. Cemal'in köpeği dışarıda havlayıp duruyordu. Zaten Abdullah'ı uyandıran da o olmuştu.

"Abdullah!" diye bağırdı babasının ilk karısının erkek kardeşinin oğlu. "İçeride misin?"

Abdullah inledi. Bir bu eksikti.

4

Evlilik ve Kehanet ile İlgili Şeyler Ortaya Çıkıyor

Hakim'in niye geldiği hakkında Abdullah'ın hiçbir fikri yoktu. Babasının ilk karısının akrabaları genellikle ayda bir uğrarlardı ve en son iki gün önce buradaydılar. ”Ne istiyorsun Hakim?” diye bitkin bir sesle bağırdı Abdullah.

“Tabii ki seninle konuşmak!” diye geri seslendi Hakim. “Acilen!”

“Öyleyse içeri gel,” dedi Abdullah.

Hakim tombiş bedenini kapı eşiğinden güçlükle geçirdi. “Belirtmeliyim ki, o öve öve bitiremediğin güvenlik tedbirlerin bundan ibaretse, teyzemin kocasının oğlu,” dedi adam, “hiç etkilenmedim. Herhangi biri canı istediği zaman buraya girip seni uykunda yakalayabilir.” “Dışarıdaki köpek geldiğine dair beni uyardı,” dedi Abdullah.

“Ne işe yarar ki?” diye sordu Hakim. “Hırsız olsaydım ne yapacaktın? Beni bir halıyla boğacak mıydın? Hayır, çadırının güvenliğini tasvip etmiyorum.”

“Bana ne söyleyecektin?” diye sordu Abdullah. “Yoksa her zamanki gibi kusur bulmak için mi geldin?” Hakim bir halı yığınının üstüne ağır ağır oturdu. “Bakıyorum da, o özen dolu nezaketinden eser yok, evlilikten kuzenim,” dedi adam. “Babamın amcasının oğlu seni duyacak olsaydı hiç hoşuna gitmezdi.”

“Ne davranışlarım ne de başka şeylerim için Asafa hesap verecek değilim!” diye çıkıştı Abdullah. Kendini mutsuz hissediyordu. Yüreği Gece Çiçeği için yanıp tutuşuyor, ama kıza ulaşamıyordu. Başka hiçbir şeye sabrı kalmamıştı.

“Öyleyse getirdiğim haberle başını ağrıtmayacağım,” diyen Hakim kibirle ayağa kalktı.

“İyi!” dedi Abdullah. Elini yüzünü yıkamak için çadırın arka kısmına yöneldi.

Fakat Hakim'in söyleyeceğini söylemeden gitmeyeceği belliydi. Abdullah işini bitirip döndüğünde Hakim'i hâlâ orada dururken buldu. "Kıyafetlerini değiştirip bir berbere uğrasan iyi edersin, evlilikten kuzenim," dedi Hakim. "Şu anda dükkanımızı ziyaret etmeye uygun biri gibi görünmüyorsun."

"Oraya niye gidecekmişim ki?" diye sordu Abdullah biraz şaşırarak. "Orada istenmediğimi uzun zaman önce açıkça belli ettiniz."

"Çünkü," dedi Hakim, "senin hakkındaki kehanet, uzun zamandır içinde tütsü olduğu sanılan bir kutudan çıktı. Doğru düzgün giyinip kuşanır da dükkana uğrarsan bu kutu sana teslim edilecek."

Abdullah kehanete zerre kadar ilgi duymuyordu. Ayrıca Hakim kutuyu yanında kolayca getirebilecekken kendisinin ne diye dükkana gitmesi gerektiğini anlayamıyordu. Tam öneriyi reddedecekti ki, aklına o gece doğru sözcüğü uykusunda söylemesi halinde (daha önce iki kez yaptığı için tekrar yapabileceğine dair güveni tamdı) Gece Çiçeği ile beraber kaçabilmelerinin kuvvetle muhtemel olduğu geldi. Bir adam nikahına, uygun giyinerek ve yıkanıp tıraş olarak gitmeliydi. Madem hamama ve berbere illa ki gitmesi gerekiyordu, dönüşte dükkana uğrayıp o aptal kehaneti de alabilirdi.

"Pekala," dedi genç adam. "Günbatımından iki saat önce orada olunun."

Hakim kaşlarını çattı. "Niye o kadar geç?"

"Çünkü yapacak işlerim var, evlilikten kuzenim," diye açıkladı Abdullah. Yaklaşan evliliğinin düşüncesi onu öyle bir neşeye boğuyordu ki, Hakim'e gülümsedi ve aşırı bir nezaketle eğilerek selam verdi. "Emirlerine itaat etmeye fazla zaman bırakmayan son derece yoğun bir yaşantı sürsem bile, geleceğim, sakın korkma."

Hakim kaşlarını çatmayı sürdürdü ve çıkarken Abdullah'a son bir sert bakış attı. Hem kafasının bozulduğu

hem de kuşkuya kapıldığı her halinden belliydi. Abdullah'ınsa umrunda değildi. Hakim gözden kaybolur kaybolmaz gün boyu çadırını koruması için geri kalan parasının yarısını neşe içinde Cemal'e verdi. Bunun karşılığında, minnettarlığı giderek artan Cemal in ikram ettiği, tezgahındaki tüm yiyeceklerin karışımından oluşan bir kahvaltıyı kabul etmek zorunda kaldı. Heyecan Abdullah'ın iştahını kaçırmıştı. Cemal önüne o kadar fazla yemek koydu ki, onun kalbini kırmamak için Abdullah kahvaltının çoğunu gizlice Cemal'in köpeğine verdi; bunu da ihtiyatla yaptı, zira köpek ısırmak kadar kapmaya da düşkündü. Köpek buna karşın efendisinin minnettarlığını paylaşır gibiydi. Kuyruğunu nazikçe salladı, Abdullah'ın ikram ettiği her şeyi yedi, sonra da Abdullah'ın yüzünü yalamaya çalıştı.

Abdullah nezaketin o kadarına gelemedi. Köpeğin nefesine ahtapot kokusu sinmişti. Abdullah hayvanın eğri büğrü kafasını hafifçe okşadı, Cemal e teşekkür etti ve Çarşı'ya koştu. Orada parasının geri kalanını bir el arabası kiralamakta kullandı. Arabanın içini en iyi ve en sıradışı halılarla doldurdu -çiçek desenli Oçinstan halısı, İniço'dan gelen ışıltılı paspas, altın sarısı Farktan halıları, çölün içlerinden alınmış muhteşem desenli halılar ve bir de uzaklardaki Tayak'tan birbirinin aynı bir çift halı- ve onları en zengin tüccarların ticaret yaptıkları yer olan Çarşı'nın merkezine taşıdı. Abdullah tüm heyecanına rağmen gerçekçi davranıyordu. Gece Çiçeği'nin babasının çok zengin olduğu belliydi. Zengin adamlardan başka hiç kimse prenseslere yakışır bir çeyiz düzemezdi. Bu yüzden Abdullah, Gece Çiçeğiyle beraber çok uzaklara kaçmadıkları takdirde, kızın babasının hayatı ikisi için de oldukça çekilmez kılabileceğini biliyordu. Abdullah bunun yanı sıra Gece Çiçeği'nin her şeyin en iyisine alıştığını tahmin ediyordu. Kız zorlu bir hayat sürmekten memnun olmazdı. Bundan dolayı Abdullah'a para lazımdı. Abdullah zengin çadırların en zengininde

duran tüccarın önünde yerlere kadar eğilip onu tüccarların baş tacı ve en muhteşemi diye övdükten sonra Oçinstan'dan gelen halıyı korkunç bir fiyata satmayı teklif etti.

Tüccar, Abdullah'ın babasının eski bir arkadaşıydı. "Peki niye. Çarşının en şanlısının oğlu," diye sordu adam, "değerine bakılırsa koleksiyonunun cevheri olan bu halıdan ayrılmak istersin?"

"İşimi çeşitlendiriyorum," dedi Abdullah. "Belki duymuşsundur, resimler ve başka sanat eserleri satın alıyorum. Onlara yer açmak için halılarımın en değersizlerini elden çıkarmak durumundayım. Ve senin gibi muhteşem bir dokuma satıcısının eski bir dostun oğluna yardım etmek için bu çiçekli böcekli sefil şeyi kelepir fiyatına alabileceğini düşündüm."

"Eğer buna sefil diyorsan sahiden de seçkin mallara sahip olmalısın," dedi tüccar. "Sana istediğinin yarısını teklif ediyorum."

"Ah, kurnazların kurnazı," dedi Abdullah. "Kelepirin bile bir bedeli vardır. Ama sırf senin hatırına fiyatı iki bakır indiririm."

Uzun, sıcak bir gündü. Fakat akşamüstünün erken saatlerine kadar Abdullah en iyi halılarını onlara ödediği bedelin neredeyse iki katına satmıştı. Artık Gece Çiçeği'ni üç ay kadar nispeten lüks içinde yaşatmaya yetecek kadar parası olduğunu tahmin ediyordu. Bu sürenin sonunda ya bir şeyler çıkmasını ya da kızın sevecen doğasının fakirliğe alışmasını umuyordu. Hemen hamama gitti. Ardından berbere geçti. Parfümcüye uğrayıp türlü türlü yağlar sürdü. Sonra da çadırına geri dönüp en güzel giysilerini kuşandı. Çoğu tüccarınki gibi bu giysiler de kurnazca hazırlanmış eklemelere, süslemelere ve örgülere sahipti. Bunlar süs amaçlı gibi görünmesine rağmen aslında zekice gizlenmiş birer para cebiydi. Abdullah yeni kazandığı altınlarını bu gizli ceplere doldurduğunda nihayet hazır hale geldi. Pek

hevesli olmasa da babasının eski dükkanına yollandı. En azından böylece kızla buluşana kadar vakit öldürebilecekti.

Alçak, sedir basamakları çıkıp çocukluğunun büyük kısmını geçirdiği yere girmek ilginç bir duyguydu. Sedir ağacının, baharatların ve halılara sinen küf ile yağın kokusu o kadar tanıdıktı ki, Abdullah gözlerini kapatsa tekrar on yaşına döndüğünü, babası bir müşteriyle pazarlık ederken kendisinin bir halı rulosunun arkasında oyun oynadığını hayal edebilirdi. Fakat gözleri açıkken böyle bir yanılsamaya kapılacak değildi. Babasının ilk karısının kız kardeşinin parlak mor renge karşı korkunç bir zaafı vardı. Duvarlar, paravanlar, müşteri sandalyeleri, kasiyerin masası, hattâ para kutusu bile Fatma'nın en sevdiği renge boyalıydı. Fatma benzer renkteki bir elbisenin içinde onu karşılamaya geldi.

“Vay canına, Abdullah! Ne kadar dakiksin! Ne kadar şıksın!” dedi kadın. Tavırlarından Abdullah’ın paçavralar içinde, geç gelmesini beklediği anlaşılıyordu.

“Sanki kendi düğününe gidermiş gibi görünüyor!” diyen Asaf da ince, asık suratında bir tebessümle yaklaştı.

Asaf’ı gülümserken görmek öyle nadir bir dunundu ki, Abdullah bir anlığına adamın boynunu incittiğini ve acıdan yüzünü ekşittiğini sandı. Hakim kıkırdayınca, Asaf’ın az önceki sözlerinin farkına vardı. Yüzünün kızardığını hissedince kendine çok kızdı. Suratını saklamak için eğilerek selam vermesi icap etti.

“Oğlanı utandırmaya gerek yok!” diye haykırdı Fatma. Bu da tabii ki Abdullah’ın yüzünün daha fazla kızarmasına sebep oldu. “Abdullah, resim alıp satma işine girdiğine dair duyduğumuz söylentiler de ne?”

“Üstelik resimlere yer açmak için elindeki malların en iyilerini satıyormuşsun,” diye ekledi Hakim.

Abdullah’ın utancı geçti; oraya eleştirilmek için çağrıldığını anlamıştı. Hele ki Asaf sitem edercesine şunları söyleyince daha da ikna oldu: “Satışa çıkardığın halılarını

bize göstermediğin için kalbimiz kırıldı, babamın yeğeninin kocasının oğlu."

"Sevgili akrabalarım," dedi Abdullah. "Halılarımı size tabii ki satamazdım. Hedefim büyük kâr etmekti ve babamın çok sevdiği sizleri kazıklayacak halim yoktu." Abdullah'ın kafası o denli bozulmuştu ki, oradan ayrılmak için geri döndü, fakat Hakim in kapıları sessizce kapayıp sürgülemiş olduğunu fark etti.

"Dükkanı kapadık," dedi Hakim. "Şöyle ailece baş başa olalım."

"Zavallı çocuk!" dedi Fatma. "Aklını başında tutmak için bir aileye hiç bu kadar ihtiyacı olmamıştı!"

"Evet, doğru," dedi Asaf. "Abdullah, Çarşı'da keçileri kaçırdığına dair dedikodular dönüyor. Bu durum hiç hoşumuza gitmiyor."

"Tuhaf davranışlar sergilediği kesin," diye katıldı Hakim. "Bizimki kadar saygıdeğer bir ailenin ferdi hakkında böyle konuşulmasından memnun değiliz."

Durum her zamankinden kötüydü. "Kafamda hiçbir sorun yok. Ne yaptığımın bilincindeyim. Ve artık beni eleştirmeniz için size fırsat vermeyeceğim... en azından yarından itibaren. Bu arada Hakim buraya gelmemi, çünkü benimle ilgili kehanetin bulunduğunu söyledi. Bu doğru mu, yoksa bir bahane mi?" dedi Abdullah. Babasının ilk karısının akrabalarına karşı hiç bu kadar kaba davranmamıştı, fakat böyle bir muameleyi hak ettiklerini düşünecek kadar da öfkeliydi.

Babasının ilk karısının akrabaları her nedense Abdullah'a kızacaklarına, dükkanda dört dönmeye başladılar.

"Nerede bu kutu?" dedi Fatma.

"Bulun şunu, bulun şunu!" dedi Asaf. "Doğumundan bir saat sonra zavallı babasının ikinci eşinin hasta yatağına getirdiği sözler onun içinde. Abdullah onları görmeli!"

“Baban o sözleri kendi eliyle yazdı,” dedi Hakim. “Senin için en büyük hazine budur.”

“İşte burada!” diyen Fatma, yukarıdaki bir raftan kakmalı bir kutuyu sevinçle aldı. Kutuyu Asaf’a verdi, o da Abdullah'a teslim etti.

“Aç hadi, aç hadi!” diye üçü birden heyecanla bağırdı.

Abdullah kutuyu mor renkli kasiyer masasına koyup mandalını açtı. Kapak geri savrulduğunda kutunun içinden küf kokusu yükseldi. İkiye katlı, sararmış bir kâğıt haricinde kutunun içi boştu.

“Al da oku şunu!” dedi Fatma daha da heyecanlanarak.

Abdullah bu telaşın sebebini anlayamasa da kâğıdı açtı. Üzerinde babasına ait olduğu anlaşılan bir elyazısıyla kaleme alınmış kahverengi ve silik birkaç satır yazı vardı. Abdullah kâğıtla beraber bir fenere doğru döndü. Hakim giriş kapısını kapadığından dükkanın genel morluğu, etrafı görmeyi zorlaştırıyordu.

“Kâğıdı okuyamıyor!” dedi Fatma.

Bunun üzerine Asaf, “Normaldir, [kirada ışık yok. Onu arkadaki odaya götürün. Oranın üst panjurları açık.” dedi.

O ve Hakim. Abdullah'ı omuzlarından tutup dükkanın arkasına doğru itelediler. Abdullah babasının silik ve kargacık burgacık yazısını okumakla öylesine meşguldü ki. dükkanın arka kısmındaki oturma odasının büyük tavan panjurlarının altına kadar götürülmeye direnmedi. Evet, böylesi daha iyiydi. Anık babasını nasıl hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu. Yazıda şöyle deniyordu:

Bunlar bilge falcının sözleridir: “Bu oğlun senin mesleğini sürdürmeyecek. Sen öldükten iki yıl sonra, oğlun hâlâ gencecik bir delikanlıyken ülkedeki herkesten üstün olacak. Alnında böyle yazıyor.”

Oğlumun alınyazısı benim için büyük bir hayal kırıldığıdır. Umarım Kader bana mesleğimi icra edecek başka oğullar verir, yoksa bu kehanet için kırk altım heba ettim demektir.

“Gördüğün gibi, muhteşem bir gelecek seni bekliyor sevgili çocuk,” dedi Asaf.

Birisi kıkırdadı.

Abdullah biraz şaşkın bir halde kafasını kâğıttan kaldırdı. Havada buram buram bir koku vardı.

Kıkırtı, üstelik bu sefer iki tanesi birden tam önünden geldi.

Abdullah'ın gözleri pörtledi. Önünde aşırı derecede şişman iki genç kız duruyordu. Kızlar Abdullah’ın faltaşı gibi açılmış gözlerine bakıp mahcup bir tavırla yine kıkırdadılar. İkisinin de üstünde parlak satenden incecik ve balon gibi kıyafetler vardı -sağdaki pembe, soldaki sarıydı- ve inanılmaz sayıda kolye ve bilezik takıyorlardı. Buna ek olarak ötekinden daha şişman olan pembeli kızın alnında, dikkatle kıvırcık yapılmış saçlarının hemen altında bir inci sarkmaktaydı. Azıcık bir farkla daha az şişman olan sarılı kız ise bir tür kehribar taç takıyordu ve ötekinden daha kıvırcık saçlara sahipti. Çok fazla makyaj yapmışlardı ve bu büyük bir hata olmuştu.

Abdullah’ın dikkatini çektikleri anda -ki fazlasıyla çekmişlerdi; delikanlı dehşetten gözünü bile kırpamıyordu- her iki kız da heybetli omuzlarını bir peçeyle -soldaki pembe, sağdaki ise sarı renkli bir peçeyle- örttü ve iffetli bir edayla hem başını hem de yüzünü sardı. “Merhabalar sevgili kocacığım!” diye peçelerinin ardından koro halinde seslendiler.

“Ne?” diye haykırdı Abdullah.

“Peçe örtüyoruz,” dedi pembe olanı.

“Çünkü yüzümüzü görmemen lazım,” diye tamamladı sarılı.

“Tabii evlenene kadar,” diye tamamladı pembeli.

“Ortada bir hata olmalı!” dedi Abdullah.

“Hiç de değil,” dedi Fatma. “Bunlar yeğenimin yeğenleri. Seninle evlenecekler. Sana bir çift eş bulacağımı söylerken beni dinlemiyor muydun?”

Yeğenler tekrar kıkırdadılar. “Amma yakışıklıymış,” dedi sarılı.

Sertçe yutkunduğu ve duygularını kontrol altında tutmak için elinden geleni yaptığı uzun bir duraksamanın ardından Abdullah, “Söyleyin bana, ey babamın ilk karısının akrabaları, doğumumda dile getirilen kehaneti uzun zamandır biliyor muydunuz?” dedi kibarca.

“Yıllardır,” dedi Hakim. “Yoksa bizi budala mı sandın?”

“Sevgili baban vasiyetini hazırlarken,” dedi Fatma, “bize göstermişti.”

“Tabii doğal olarak olağanüstü talihinin aileden ayrılmasına izin verecek değiliz,” diye açıkladı Asaf, “Sevgili babanın mesleğinden ayrılacağın anı bekledik -bu da Sultan'ın seni veziri yapacağının ya da ordularının başına geçireceğinin ya da başka bir şekilde terfi ettireceğinin işareti olacaktı. Sonra iyi talihini bizimle paylaşmanı sağlamanın yollarını aradık. Bu iki gelin üçümüzle de yakın akraba. Yükselirken bizi ihmal edemezsin. İşte böyle sevgili çocuk. Artık geriye sadece seni kadıyla tanıştırmak kalıyor. Kendisi seni evlendirmek için buraya kadar geldi.”

Abdullah o ana dek gözlerini iki yeğenin devasa suretinden ayıramamıştı. Fakat Asaf’ın sözleri üzerine başını kaldırdığında Evlilik Defteri’yle beraber bir paravanın arkasından çıkmakta olan Çarşı Kadısı’nın sert bakışlarıyla karşılaştı. Abdullah adama ne kadar para ödendiğini merak etti.

Abdullah eğilerek kadıya selam verdi. “Korkarım ki bu mümkün değil,” dedi.

“Ah, böyle nezaketsiz ve aksi davranacağını biliyordum!” dedi Fatma. “Abdullah, şimdi bu zavallı kızları reddedecek olursan yaşayacakları utancı ve hayal kırıklığını düşün! Evlenme umuduyla bir güzel giyinip onca yol teptiler! Bunu nasıl yaparsın yeğenim!”

“Hem ayrıca bütün kapıları kilitledim,” dedi Hakim. “Sakın kaçabileceğini zannetme.”

“Böyle iki harikulade hanımın duygularını inciteceğim için üzgünüm ama...” diye söze başladı Abdullah.

İki gelinin duygulan zaten incinmişti. İkisi birden feryadı basıp peçeli yüzlerini ellerine gömüp hüngür hüngür ağladılar.

“Rezalet!” diye ağladı pembe olanı.

“Önce onun fikrini almaları gerektiğini biliyordum!” diye haykırdı sarılı.

Abdullah kızların -özellikle de hıçkırdıkça her yeri bıngıl bıngıl oynayan böyle iri kızların- ağlamasına şahit olmanın kendini çok kötü hissettirdiğini keşfetti. Kaba davrandığının, hayvanlık ettiğinin farkındaydı. Kendinden utandı. Olup bitenler kızların suçu değildi. Tıpkı kendisi gibi onlar da Asaf, Fatma ve Hakim tarafından kullanılmışlardı. Fakat kendisini bu kadar kaba hissetmesinin asıl nedeni -ki bu onu utanç içinde bırakıyordu- sadece ve sadece seslerini kesmelerini, çenelerini kapamalarını ve bıngıl bıngıl oynamayı bırakmalarını istiyor olmasıydı. Yoksa kızların hislerini zerre kadar umursadığı yoktu. Onları Gece Çiçeği’yle kıyasladığında içini kaldırıyorlardı. Onlarla evlenme fikri bile başını ağrıtıyor, midesini bulandırıyordu. Buna rağmen sırf önünde ağlayıp sızlandıkları için, üç eşin çok da fazla olmadığını düşünmeye başladı. Zanzib’deki evlerinden çok ama çok uzaklardayken bu ikisi Gece Çiçeği’ne yarenlik ederdi. Tek yapması gereken durumu anlatmak ve onları sihirli halıya bindirip...

Bu düşünce Abdullah’ın aklını başına getirdi. Hem de sert bir şekilde. Böyle birbirinden ağır iki kadının bindirildiği bir sihirli halının yere çakılacağı sertlikte -tabii daha en başta onlarla beraber yerden kalkabilirse. Kızlar o kadar şişmandılar ki. Gece Çiçeği’ne yarenlik edecekleri fikrine gelince... yok artık daha neler! Gece Çiçeği zeki, eğitimli ve kibar olmasının yanı sıra çok da güzeldi (ve de ince). Bu ikisi ise henüz Abdullah’a kafalarında kuş kadar bir beyne bile sahip olduğunu

göstermiş değildi. Tek istedikleri evlenmekti ve ağlayarak Abdullah'ı buna zorluyorlardı. Bir de kıkırdıyorlardı. Genç adam Gece Çiçeği'nin kıkırdadığını hiç duymamıştı.

Abdullah, Gece Çiçeği'ni düşündüğü kadar büyük bir aşkla sevdiğini anladı -hattâ daha bile fazla, çünkü artık ona saygı duyduğunun da farkındaydı. Onsuz yaşayamayacağını biliyordu. Ve bu iki şişman yeğenle evlenecek olursa onsuz kalacaktı. Kız aynı Oçinstanlı Prens gibi Abdullah'a da açgözlü diyecekti.

"Çok üzgünüm," dedi kızlardan yükselen hıçkırıklar arasında. "Bu konuda önce fikrimi almalıydınız, ey babamın ilk karısının akrabaları, ey pek saygıdeğer ve çok dürüst kadı hazretleri. Henüz kimseyle evlenemem. Çünkü bir ant içtim."

"Ne andı?" diye sordu, şişman gelinler de dahil herkes. "Bu andı kayıt altına aldın mı? Yasal olması için tüm antlar bir kadı huzurunda kaydedilmelidir," diye ekledi kadı.

Abdullah zor dunundaydı. Hemen kafayı çalıştırdı. "Elbette kaydettirdim, ey adaletin hassas terazisi," dedi. "Babam o andı içmemi buyurduğunda beni bir kadıya götürdü. O sıralar ufacık bir çocuktum. O zaman anlamadıysam da artık bunun sebebinin kehanet olduğunu görüyorum. Tedbirli bir insan olan babam, kırk altınının heba olmasını istemedi. Kader beni ülkedeki herkesten üstün kılana dek evlenmeyeceğim üzerine bana ant içtirdi. Görüyorsunuz ya," -Abdullah ellerini en iyi kıyafetinin yenlerine sokup iki şişman gelinin önünde pişmanlıkla eğildi- "henüz sizinle evlenemem ballı eriklerim, ama zamanı gelecek."

Herkes aynı anda, "Eh, madem öyle," dedi farklı farklı hoşnutsuzluk tonlarında. Ardından çoğu ona sırt çevirerek Abdullah'ın yüreğine su serpti.

"Babanın hep doyumsuz biri olduğunu düşünmüşümdür," diye ekledi Fatma.

"Mezardayken bile öyle," diye ona katıldı Asaf. "Öyleyse sevgili Abdullah'ın yükselmesini beklemeliyiz."

Fakat kadı kolay vazgeçmedi. “Peki bu andı hangi kadının önünde içtin?” diye sordu adam.

“Adını bilmiyorum,” dedi Abdullah büyük bir üzüntüyle. Genç adam durmaksızın terliyordu. “El kadar bir çocuktum ve kadı hazretleri bana uzun, beyaz sakallı yaşlı bir adam gibi gelmişti.” Abdullah bu tanımın önündeki de dahil gelmiş geçmiş tüm kadılara uyduğu kana-atindeydi.

“Kayıtları kontrol etmem lazım,” dedi kadı asabi bir şekilde. Asaf, Hakim ve Fatma’ya dönüp resmi bir dille -ve soğuk bir tavırla- veda etti.

Onunla birlikte giden Abdullah dükkandan ve iki şişman gelinden bir an önce kaçabilmek için neredeyse kadının cüppesine yapışacaktı.

5

Gece Çİçeği'nin Babası, Abdullah'ı Ülkedeki Herkesten Üstün Kılmak İstiyor

"Amma gündü!" dedi Abdullah kendi kendine, nihayet çadırına vardığında. "Şansım böyle devam ederse, halıyı bir daha hiç kıpırdatamayacağım!" Ya da, diye düşündü en iyi kıyafetlerini çıkarmadan halının üstüne uzanırken, gece bahçesine döndüğünde Gece Çiçeği dün geceki aptallığına öyle kızmış olacaktı ki bir daha onu hiç sevmeyecekti. Ya da onu sevmeyi sürdürse bile onunla gitmekten kaçınabilirdi. Ya da...

Uyuması biraz zaman aldı.

Fakat uyandığında her şey kusursuzdu. Hah ay ışığıyla yıkanan setin üstüne hafif bir iniş yapmak üzereydi. Böylece Abdullah sihirli sözcüğü söylediğini anladı. Üstelik sözcüğü çok kısa süre önce söylediği için onun ne olduğunu neredeyse hatırlayacak gibiydi. Fakat Gece Çiçeği kokulu beyaz goncaların ve yuvarlak sarı fenerlerin arasından fırlayarak ona doğru hevesle koşunca sözcük aklından uçup gitti.

"Geldin!" diye seslendi kız koşarken. "Çok endişelendim!"

Kız öfkeli değildi. Abdullah'ın içi sevinçle doldu. "Gitmeye hazır mısın?" diye geri seslendi. "Yanıma atla."

Gece Çiçeği keyifle güldü -kesinlikle kıkırdamadı- ve çimenlik boyunca koşmaya devam etti. Tam o anda ayın önünden bir bulut geçer gibi oldu, çünkü Abdullah bir anlığına kızın sadece fenerlerle aydınlandığını, altın sarısı ışıkta hevesle koştuğunu gördü, Ayağa kalkıp ellerini ona doğru uzattı.

O bunu yaparken bulut bu sefer de fener ışıklarını kesti. Fakat gelen bir bulut değil, sessizce çırpan köselemsi, siyah kanatlardı. Pençeleri andıran uzun siyah tırnaklı, en az o

kanatlar kadar köselemsi bir çift kol Gece Çiçeği'ne sarıldı. Abdullah, kolların durdurduğu kızın sarsıldığını gördü. Gece Çiçeği etrafına bakındı ve gördüğü şey karşısında vahşi bir çığlık attı. Dev pençeli bir el kızın yüzüne kapanınca çığlık kesildi. Gece Çiçeği kendisini saran kolları yumrukladı, tekmeler savurup debelendi, fakat hepsi nafileydi. Koca bir siyahlığın önündeki küçük, beyaz bir suret olarak havaya kaldırıldı. Dev kanatlar tekrar çırpmaya başladı. Yine pençeyi andıran uzun tırnaklı kocaman bir ayak, Abdullah'ın hâlâ doğrulmakta olduğu setin bir metre kadar ötesinde çimenlere indi. Köselemsi bacağın kasları gerildi ve artık her neyse o şey yukarı sıçradı. Abdullah kısacık bir an, hızmalı kancamsı bir burun ile zalim bakışlı, çekik gözlere sahip köselemsi ve son derece çirkin bir surata bakarken buldu kendini. Yaratık ona bakmıyordu; o sırada kendini ve tutsağını havalandırmaya yoğunlaşmıştı.

Ve bir sonraki saniye içinde de havalandı. Abdullah göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre için onu yukarıda gördü: kollarında minik, solgun bir insan olan kudretli bir cin. Sonra gece, yaratığı yuttu. Her şey inanılmayacak kadar kısa bir zamanda olup bitmişti.

“Peşinden git! Cini takip et!” diye halıya emretti Abdullah.

Halı itaat eder gibi oldu. Setten yükselmeye başladı.

Sonra da sanki birisi başka bir komut yermişçesine inip hareketsiz kaldı.

“Seni güve yeniği kapı paspası!” diye haykırdı Abdullah.

Bahçenin ilerisinde bir yerden bir bağırış yükseldi. “Muhafızlar, bu taraftan! Çığlık şuradan geldi!”

Abdullah'ın gözüne revakların orada metal miğferlerin - ve daha da kötüsü kılıçlarla arbaletlerin parıltısı takıldı. Niye haykırdığını o insanlara anlatmak için beklemedi. Kendini halının üstüne boylu boyunca attı.

“Çadıra dön!” diye fısıldadı ona. “Çabuk! Lütfen!”

Halı bu sefer bir önceki gece olduğu gibi hemen itaat etti. Anında setten havalanarak yana doğru uçtu ve göz korkutucu yükseklikteki duvarı aştı. Abdullah bir an için, fenerlerle aydınlanan bahçede kuzeyli askerlerden oluşan büyük bir grup gördü. Hemen ardından Zanzib’in uyuyan çatılarının ve ay ışığıyla yıkanan kulelerinin üzerinden uçuyordu. Gece Çiçeği’nin babasının sandığından da zengin olduğunu düşünecek kadar zamanı oldu -çok az insan paralı asker kiralayabilecek kadar zengindi ve kuzeyli askerler de en pahalılarıydı. Kafasından başka bir şey geçmesine fırsat kalmadan halı dalışa geçti ve Abdullah’ı yavaşça evine soktu.

Abdullah orada kendini ümitsizliğe teslim etti.

Bir cin Gece Çiçeği’ni kaçırmış ve halı onun peşinden gitmeyi reddetmişti. Bunun şaşırtıcı bir durum olmadığının farkındaydı. Zanzib’deki herkes bilirdi ki, cinler havada ve yerde müthiş güçlere sahipti. O geceki cinin Gece Çiçeği’ni kaçırmadan önce tedbir olarak bahçedeki her şeye olduğu yerde kalmasını emrettiğine dair hiç şüphe yoktu. Hattâ halıyı ya da Abdullah'ı fark etmemiş bile olabilirdi, fakat halıdaki sihir cinin hükmüne boyun eğmek zorunda kalmıştı. Böylece cin de Abdullah’ın kendi ruhundan bile çok sevdiği Gece Çiçeği’ni tam da kollarına atılacakken kaçırıp götürmüştü ve görünüşe bakılırsa delikanlının yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Abdullah ağladı.

Gözyaşları dinince, kıyafetine gizlediği tüm parayı atmaya yemin etti. Nasılsa artık işine yaramazdı. Fakat bunu yapamadan tekrar kedere gömüldü. Izdırabını önce, Zanzib’de âdet olduğu üzere, bağıra çağıra ve göğsüne vura vura ortaya koydu; daha sonra horozlar ötmeye ve insanlar sokağa çıkmaya başladıkları sırada sessiz bir kedere gömüldü. Hareket etmenin bile bir anlamı yoktu, o yüzden olduğu yerde kaldı. İnsanlar etrafta gezinebilir, ıslık çalabilir ve gündelik hayatlarına devam

edebilirlerdi, fakat Abdullah artık o hayatın bir parçası değildi. Sihirli halının üstünde oturup, ölmüş olmayı diledi.

O kadar mutsuzdu ki, kendisinin de tehlikede olabileceği aklının ucundan bile geçmedi. Ormana bir avcı girdiğinde olduğu gibi, Çarşı'daki tüm seslerin bir anda kesilmesine aldırış etmedi. Uygun adım yere vuran ayaklan ya da ona eşlik eden zırhların tangırtısını fark etmedi. Birisi çadırının dışında, "Kıt'a dur!" diye bağırdığında başını bile çevirmedi. Fakat çadırı yırtıldığında o yöne doğru döndü. Miskin bir şaşkınlık içindeydi. Şiş gözlerini şiddetli güneş ışığı karşısında kırpıştırırken kuzeyli bir asker bölüğünün çadırında ne aradığını az da olsa merak etti.

"Bu o," dedi Hakim olabilecek sivil kıyafetli biri. Abdullah'ın gözleri ona odaklanamadan adam uyanık davranarak ortadan kayboldu.

"Sen!" diye bağırdı bölükbaşı, "Bizimle geleceksin."

"Ne?" dedi Abdullah.

"Yakalayın," dedi lider.

Abdullah şaşkın bir durumdaydı. Onu zorla ayağa kaldırıp, yürümesi için kolunu büktüklerinde zayıf bir itirazda bulundu. Çarşı'nın içinden Batı Mahallesi'ne doğru uygun adım yürütülürken de itirazını sürdürdü. Fazla geçmemişti ki itirazı arttı. "Neler oluyor?" dedi soluk soluğa. "Bit vatandaş... olarak... nereye... gittiğimizi... bilmek... istiyorum!"

"Kapa çeneni. Göreceksin," diye cevap verdiler. Nefes nefese kalmayacak kadar zindeydiler.

Kısa müddet sonra Abdullah'ı güneşin altında bembeyaz parlayan taş bloklardan yapılmış devasa bir geçidin altından geçirerek ışıl ışıl bir avluya soktular. Orada, ekmek fırınını andıran bir demircinin önünde Abdullah'ı zincire vurmak için beş dakika beklediler. Abdullah itirazlarını daha da arttırdı. "Bu da ne? Burası neresi? Bilmek istiyorum!"

“Kapa çeneni!” dedi bölükbaşı. Ardından yardımcısına dönüp, “Şu Zanzibliler de amma sızlaşıyorlar. Haysiyet nedir bilmiyorlar,” diye ekledi o barbar kuzeyli aksanıyla.

Bölükbaşı bunu söylerken Abdullah gibi Zanzibli olan demirci, “Sultan seni görmek istiyor. Fazla bir şansın olduğunu sanmam. Böyle zincirlediğim son adam çarmıha gerildi,” diye mırıldandı.

“Ama ben bir şey…” diye itiraz etti Abdullah.

“KAPA ÇENENİ!” diye haykırdı bölükbaşı. “İşin bitti mi Demirci? Tamam. İleri, marş!” Ve Abdullah’ı tekrar yürütmeye başlayarak parıltılı avludan geçirip avlunun sonundaki büyük binaya soktular.

Eskiden olsa Abdullah zincirler içinde yürümenin imkânsız olduğunu söylerdi. Öyle ağırdılar ki. Fakat bir gaip haşin bakışlı askerin adama neler yaptırabileceği hayret vericiydi. Abdullah şıngır şıngır, paldır küldür koştu da koştu, ta ki en sonunda açık mavi ve altın sansı çinilerden yapılmış ve üstüne yastıklar yığılmış yüksek bir koltuğun ayak ucuna varana dek. Orada adamlar, kuzeyli askerlerin kendilerine para ödeyenlere yaptıkları gibi, mesafeli ve gösterişli bir edayla yere diz çöktüler.

“Mahkum Abdullah huzurlarınızdadır Sultanım,” dedi bölükbaşı.

Abdullah diz çökmedi. Zanzib geleneklerine uyarak yere yüz sürdü. Hem, çok yorgundu ve kendini büyük bir gürültüyle yere atmak, başka bir şey yapmaktan daha kolaydı. Çinili zeminin serinliği öyle güzel, öyle harikuladeydi ki.

“Şu deve dışkısına diz çöktürün,” dedi Sultan. “Yaratık yüzümüze baksın.” Sesi alçak olsa da öfkeden titriyordu,

Bir asker zincirlere asıldı ve iki asker de onu kollarından çekerek dizlerimin üstüne kaldırdı. Abdullah askerlerin kendisini bırakmamalarına minnettardı, yoksa yere yığılacaktı. Çinili tahtta oturan şişman ve kel adamın

gür bir gri sakalı vardı. Dalgın görünen fakat öfkesini belli eden bir şekilde yastıklardan birine vuruyordu. Yastığın üstünde püsküllü, beyaz, bir şey vardı. Abdullah başının ne büyük belada olduğunu işte bu püsküllü şeyden anladı. Bu, kukuletasıydı.

“He, gübre yığını,” dedi Sultan, “kızım nerede?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Abdullah sefil bir halde. “Bunun,” dedi Sultan kukuletayı saçından tuttuğu bir kelle gibi sallayarak, “bunun sana ait olduğunu inkar mı ediyorsun? İçinde adın yazıyor, seni sefil seyyar satıcı! Benim tarafımdan -bizzat bizim tarafımızdan- kızımın incik boncuk kutusunda bulundu, üstelik de kızımın kurnaz bir şekilde seksen iki yere saklamış olduğu seksen iki tane insan portresiyle beraber. Gece bahçeme sinsice girip kızıma bu portreleri verdiğini inkar mı ediyorsun? Kızımı kaçırıp götürdüğünü inkar mı ediyorsun?” ”Evet, bunu inkar ediyorum!” dedi Abdullah. “Kukuletayı ya da resimleri inkar etmiyorum, ey zayıfların şanlı koruyucusu -yine de belirtmeliyim ki, kızınız saklama konusunda, sizin bulma konusunda olduğunuzdan daha becerikli, bilgeler bilgesi, zira ona yüz yedi tane resim daha vermiştim. Fakat Gece Çiçeği'ni kesinlikle götürmedim. Devasa ve korkunç bir cin tarafından gözlerimin önünde kaçırıldı. Kızınızın şu an nerede olduğunu siz mübarek efendimizden daha fazla biliyor değilim.” ”Masala bak!” dedi Sultan. “Cinmiş! Yalancı! Solucan!” ”Yemin ederim, doğru söylüyorum!” diye haykırdı Abdullah. O kadar çaresiz bir durumdaydı ki, ağzından çıkanı kulakları duymuyordu. “İstediğiniz kutsal eşyayı getirin, üstüne el basıp cin konusunda yemin edeyim. Yalnız ve yalnız doğruyu söyleyeceğim şekilde beni büyüledin ve yine aynı şeyleri diyeyim, suçluların kudretli cezalandırıcısı. Çünkü doğru söylüyorum. Ve kızınızın kaybı sebebiyle muhtemelen sizden çok daha perişan olduğum için beni hemen buracıkta öldürüp ızdırap içindeki bir

hayattan kurtarmanızı istirham ediyorum, ey ülkenin şanı yüce Sultan!”

“Seni seve seve idam ettireceğim,” dedi Sultan. “Ama önce kızımın nerede olduğunu söyle.”

“Söyledim ya, dünya harikası!” dedi Abdullah. “Nerede olduğunu bilmiyorum.”

“Götürün bunu,” dedi Sultan büyük bir soğukkanlılıkla. Diz çökmüş askerler hemen ayağa fırlayıp Abdullah’ı da kaldırdılar. “İşkence ederek ağzından baklayı çıkarın,” diye ekledi Sultan. “Kızımı bulduğunuzda bu adamı öldürebilirsiniz, ama o zamana kadar hayatta tutun. Çeyizi ikiye katlarsam Oçinstan Prensi kızımı dul haliyle bile alabilir.”

“Yanılıyorsunuz, hükümdarlar hükümdarı!” diye atıldı Abdullah, askerler tarafından çinilerin üzerine sürüklenirken. “Cinin nereye gittiğini bilmiyorum ve kızınızla evlenemeden önce onu alıp götürdüğü için çok üzgünüm.” ”Ne!“ diye bağırdı Sultan. “Geri getirin şunu!” Askerler Abdullah'ı ve zincirlerini çinili tahta hemen geri götürdüler. Sultan kaşlarını çatmış ve öne eğilmişti. “Yoksa tertemiz kulağım senin kızımla evli olmadığım duyarak kirlendi mi, seni pislik?” diye sordu Sultan.

“Doğrudur, kudretli hükümdar,” dedi Abdullah. “Biz beraber kaçamadan cin geldi.”

Sultan genç adama dehşete benzer bir ifadeyle baktı. “Doğru mu söylüyorsun?”

“Yemin ederim,” dedi Abdullah. “Kızınızı öpmedim bile. Zanzib’den ayrılır ayrılmaz bir kadı bulmayı planlamıştım. Neyin münasip olduğunu bilirim. Ama öncelikle Gece Çiçeğinin benimle sahiden evlenmek istediğinden emin olmayı amaçladım. Yüz seksen dokuz resme rağmen kararı bana bilgisizlikten doğmuş gibi geldi. Beni bağışlayın, ey vatanseverlerin koruyucusu, ama kızınızı büyütme biçiminiz kesinlikle yanlış. Beni ilk gördüğünde kadın sandı.”

“Demek ki, dün gece izinsiz ziyaretçileri yakalayıp öldürmeleri için askerleri saldığımda sonuç bir felaket olabilirdi. Seni ahmak,” dedi Abdullah’a. “Demek senin gibi bir köpek beni eleştirmeye cüret ediyor ha! Tabii ki kızımı o şekilde büyütmek zorundaydım. Doğumundaki kehanete göre benim haricimde gördüğü ilk erkekle evlenecekti!”

Abdullah zincirlere rağmen dimdik doğruldu. O gün ilk kez içine bir umut ışığı doğmuştu.

Sultan çinilerle zarifçe döşenip süslenmiş zemine bakarak düşündü. “Kehanet tam da istediğim gibiydi,” diye belirtti. “Uzun zamandır kuzeydeki ülkelerle ittifak kurmak istiyordum, çünkü burada yaptığımızdan çok daha iyi silahlar üretiyorlar. Anladığım kadarıyla bu silahlardan bazıları sahiden de büyülüymüş. Ama Oçinstan prenslerini ikna etmek çok zor. Bu yüzden tek yapmam gerekenin kızımın başka bir erkek görmesini engellemek - ve tabii doğal olarak ona en iyi şekilde eğitim vererek şarkı söyleyebilmesini, dans edebilmesini ve kendini bir prense sevdirebilmesini sağlamak- olduğunu düşündüm. Kızım evlenecek çağa geldiğinde de Prens'i resmi bir ziyaret için buraya davet ettim. Prens seneye, o harika silahlarla fethettiği bir ülkeyi dize getirdikten sonra buraya gelecekti. Kızım kehanet sayesinde onunla evlenecek, böylece Prens’le aramda bir ittifak kurulacaktı!” Abdullah’a kötü kötü baktı. “Ama planlarım senin gibi bir böcek yüzünden altüst oldu!”

“Dediğiniz maalesef doğru, hükümdarların en ihtiyatlısı,” diye itiraf etti Abdullah. “Söyleyin bana, şu Oçinstanlı Prens acaba yaşlı ve çirkin mi?”

“Herhalde şu askerler gibi kuzeylilere özgü bir çirkinliktedir,” dedi Sultan. Abdullah pek çoğu çillere ve kızılımsı saçlara sahip paralı askerlerin kasıldığını sezdi. “Niye soruyorsun, köpek?”

“Ulu bilgeliğinize yönelik bir eleştirimi daha bağışlarsanız, ey ulusumuzun bakıcısı, böyle bir evlilik

kızınıza haksızlık olur,” diye belimi Abdullah. Genç adam pervasızlığına şaşıran askerlerin gözlerini üzerinde hissettiyse de umrunda değildi. Nasılsa kaybedecek bir şeyi yoktu.

“Kadınlar önemsizdir,” dedi Sultan. “Bu yüzden onlara haksızlık etmek mümkün değildir.”

“Katılmıyorum,” dedi Abdullah. Askerlerin bakışları daha da sertleşti.

Sultan kötü kötü baktı. Güçlü elleri Abdullah’ın gırtlağına sarılmışçasına kukuletayı var gücüyle sıktı. “Sessiz ol, seni hastalıklı kurbağa!” dedi adam. “Yoksa kararımdan cayıp seni hemen buracıkta idam ettiririm!”

Abdullah biraz rahatladı. “Ey vatandaşların en seçkini, yalvarırım beni şimdi öldürün,” dedi. “Haddimi aşarak bir günah işledim ve gece bahçene izinsiz girip...” “Sus,” dedi Sultan. “Kızımı bulup seninle evlendirene kadar seni öldüremeyeceğimi çok iyi biliyorsun.”

Abdullah daha da rahatladı. “Bu biçare köleniz mantığınızı anlamıyor, ey muhakemenin cevheri,” diye karşı çıktı. “Ben hemen ölmek istiyorum.”

Sultan ona adeta hırladı. “Bu rezil olaydan bir şey öğrendiysem o da Zanzib Sultanı olmama rağmen benim bile Kader'i kandıramayacağımdır. Kehanet bir şekilde gerçekleşecek, bunu biliyorum. O yüzden kızımın Oçinstan Prensi ile evlenmesini istiyorsam ilk başta kehanete uymalıyım.”

Abdullah neredeyse tamamen rahatladı. Aslında işin böyle sonuçlanacağını daha en başından görmüştü, fakat Sultan’ın da aynı sonuca ulaşmasını kaygıyla beklemişti. İstediği olmuştu. Gece Çiçeği'nin mantığını babasından aldığı belliydi.

“Kızım nerede?” diye sordu Sultan.

“Size söyledim, ey Zanzib’in üzerindeki parlayan güneş,” dedi Abdullah. “Cin onu...”

“Şu cin olayına azıcık olsun inanmıyorum,” dedi Sultan. “Kulağa fazlasıyla uydurma geliyor. Kızı bir yerlere

saklamış olmalısın. Götürün onu,” dedi askerlere, “ve en güvenli zindanımıza tıkın. Zincirleri üzerinde bırakın. Bahçeye girmek için bir tür efsun kullanmış olmalı. Dikkat etmezsek onu kaçmak için de kullanabilir,” Abdullah bu sözler karşısında irkilmeden duramadı. Hareketi Sultan’ın gözünden kaçmadı. Adam kötü kötü sırıttı. “Ardından,” dedi, “kızımın kapı kapı aranmasını istiyorum. Bulunur bulunmaz evlenmesi için zindana götürülecek.” Düşünceli bakışlarla Abdullah’ı süzdü. “O zamana kadar,” dedi, “seni öldürmek için yeni yollar keşfederek vakit geçireceğim. Şu an seni on metrelik bir kazığa oturttuktan sonra akbabalara parça parça yem etme taraftarıyım. Ama fikrimi değiştirip başka bir karara varabilirim.” Askerler tarafından sürüklenirken Abdullah yine ümitsizliğe kapılır gibi oldu. Aklına doğumundaki kehanet geldi. On metrelik bir kazık, onu pekala ülkedeki herkesten üstün kılardı.

6
Abdullah Yağmurdan Kaçarken Doluya Tutuluyor

Abdullah'ı pis kokulu bir hücreye tıktılar, içerisi yalnızca yukarıdaki tavanda yer alan minik bir ızgaradan ışık alıyordu -ve o ışık gün ışığı değildi. Herhalde üst kattaki bir koridorun sonundaki uzak bir pencereden geliyordu.

Başına gelecekleri bilen Abdullah, askerler tarafından sürüklenerek götürülürken gözlerini ve zihnini ışığın görüntüsüyle doldurmaya çalıştı. Askerler zindanlara giden kapıyı açarlarken birkaç saniyeliğine durduklarında delikanlı yukarıya ve etrafa baktı. Bomboş taş duvarların bir vadiyi saran uçurumlar gibi çevrelediği karanlık ve küçük bir avludaydılar. Fakat Abdullah başını kaldırdığında uzaklarda sabah güneşiyle aydınlanan ince bir kule görebiliyordu. Şafağın üzerinden daha sadece bir saat geçmiş olması hayret vericiydi. Kulenin üzerindeki koyu mavi gökyüzünde yalnızca tek bir bulut vardı ve orada huzur içinde duruyordu. Sabah halen bulutu kızılın ve sarının tonlarına boyuyor, ona altın sarısı pencereleri olan yükseklerdeki bir şato görüntüsü kazandırıyordu. Güneş ışığı kulenin etrafında dönen beyaz bir kuşun kanatlarına vurdu. Abdullah bunun ömrü boyunca görüp görebileceği son güzellik olduğundan emindi. Askerler onu içeri itelerken hâlâ kuşa bakıyordu.

Soğuk gri zindanda kilitliyken o görüntüyü hayalinde canlandırmayı denediyse de boşunaydı. Zindan bambaşka bir dünya gibiydi. Abdullah uzun zaman zincirlerinin ne kadar sıkı olduğunu bile fark etmeyecek kadar kötü durumdaydı. Fark ettiğindeyse soğuk zeminde kıpırdandı, fakat bunun pek faydası olmadı.

“Ömrümü bu şekilde geçireceğim,” dedi kendi kendine. “Tabii biri Gece Çiçeği ni kurtarmazsa.’’ Sultan cine inanmayı reddettiğinden bu pek mümkün görünmüyordu.

Bunun ardından ümitsizliğini hayallerle yıkmaya çalıştı. Fakat nedense kendini kaçırılmış bir prens gibi görmenin hiç de faydası olmadı. Hayal ettiği şeyin doğru olmadığını biliyor ve söylediği yalanlara Gece Çiçeği'nin nasıl da kandığını hatırlıyordu. Kız herhalde prens olduğuna inandığı için Abdullah'la evlenmeye karar vermişti -ne de olsa kendisi de bir prensesti. Abdullah işin doğrusunu kıza nasıl anlatacağını bilemiyordu. Sultan'ın onun için hazırlayabileceği en kötü sonu hak ettiğini düşünür oldu.

Sonra Gece Çiçeği'ni düşünmeye başladı. Gece Çiçeği'nin en az onun kadar korku dolu ve sefil bir halde olduğu kesindi. Abdullah onu avutabilmek için yanıp tutuşuyordu. Onu kurtarmayı o kadar çok istiyordu ki, vaktinin çoğunu zincirlerine boş yere asılmakla geçirdi.

"Başka birinin bunu denemeyeceği kesin," diye mırıldandı. "Buradan çıkmak zorundayım!"

Daha sonra en az hayalleri kadar saçma bir fikir olmasına rağmen sihirli halıyı çağırmayı denedi. Onu çadırın zemininde dururken hayal edip yüksek sesle tekrar tekrar çağırdı. Kulağa sihirli gibi gelen tüm kelimeleri tek tek söyleyerek içlerinden birinin doğru sözcük olmasını umdu.

Hiçbir şey olmadı. Zaten olacağını düşünmek ne büyük aptallıktı! Sihirli sözcüğü bulsa ve hah onu zindandan duysa bile, tüm sihrine rağmen tepedeki o minicik ızgaradan nasıl geçebilirdi? Diyelim ki geçti, peki Abdullah'ı oradan nasıl çıkaracaktı?

Abdullah vazgeçip duvara yaslandı ve uykulu bir halde ümitsizlik içinde bekledi. Vakit öğleyi bulmuş olmalıydı. Çoğu Zanzibli şu sıralarda kısa bir uyku çekerdi. Umumi parkları ziyaret etmediği zaman Abdullah da diğerleri kadar iyi olmayan halılarından birini çadırının önündeki gölgeye çeker, meyve suyu ya da parası yetiyorsa biraz şarap içer ve Cemalle tembel tembel sohbet ederdi. Artık bunu yapamayacaktı. Üstelik bu daha ilk günüm! diye

düşündü. Şimdi saatlerin hesabını tutuyorum. Acaba günlerin hesabını unutana dek ne kadar zaman geçecek?

Abdullah gözlerini kapadı. Tüm bu olanların iyi bir tarafı da yok değildi hani. Sultan'ın kızını kapı kapı arama faaliyeti, sırf Abdullah'ın akrabaları oldukları için Fatma'nın, Hakim'in ve Asaf'ın sinirlerini bozacaktı. Abdullah askerlerin dükkanı altüst etmelerini umuyordu. Duvarları yararak içlerine bakmalarını ve tüm halıları açmalarını umuyordu, Hattâ akrabalarını tutuklamalarını ve...

Abdullah'ın ayak ucuna bir şey indi.

Demek artık beni yiyecek atarak besliyorlar, diye düşündü Abdullah. Açlıktan ölürüm daha iyi. Gözlerini uyuşuk bir şekilde araladı. Sonra o gözler faltaşı gibi açıldı.

Orada, zindanın zemininde sihirli halı yatıyordu. Üzerinde de Cemal'in huysuz köpeği mışıl mışıl uyumaktaydı.

Abdullah ikisine de bakakaldı. Günün en sıcak vaktinde köpeğin kalkıp çadırının gölgesine uzandığını hayal edebiliyordu. Rahat göründüğü için halının üstüne çıkmış olmalıydı. İyi de, bir köpek -bir köpek.[1]- nasıl olur da sihirli sözcüğü söyleyebilirdi? Abdullah bakarken köpek rüya görmeye başladı. Patileri kıpırdadı. Burnu önce kırıştı, sonra da mümkün olan en güzel kokuyu almışçasına oynadı ve rüyasında kokladığı şey her neyse sanki kaçıp gidiyormuş gibi hafifçe inledi.

"Acaba," dedi Abdullah, "rüyanda beni ve kahvaltımın büyük bölümünü sana verdiğim günü görüyor olabilir misin?"

Köpek onu uykusunda duydu. Yüksek bir homurtu çıkararak uyandı. Bir köpek olduğu için o garip zindana nasıl geldiğini düşünmekle vakit harcamadı. Havayı içine çekerek Abdullah'ın kokusunu aldı. Sevinç dolu bir cıyaklamayla fırladığı gibi patilerini Abdullah'ın

göğsündeki zincirlere dayayıp genç adamın yüzünü hevesle yalamaya başladı.

Abdullah gülerek, köpeğin ahtapot kokulu nefesinden kurtulmak için başını çevirdi. O da en az köpek kadar sevinçliydi. “Demek rüyanda sahiden beni görüyordun!” dedi. “Dostum, seni her gün bir çanak dolusu ahtapotla besleyeceğim. Hayatımı kurtardın. Muhtemelen Gece Çiçeği’ninkini de!”

Köpeğin coşkusu biraz geçince Abdullah zincirleriyle beraber yuvarlanıp debelenerek halının üstüne çıktı ve dirseği üzerinde doğrularak derin bir iç geçirdi. Artık güvendeydi. “Gel bakalım,” dedi köpeğe. “Sen de halıya çık.”

Fakat köpek zindanın bir köşesinde fare kokusu almıştı. Burnunu heyecanla çekerek kokuyu izliyordu. Köpek burnunu her çektiğinde, Abdullah altındaki halının titrediğini hissediyordu. Bu durum ona aradığı cevabı verdi.

“Gel hadi,” dedi köpeğe. “Seni burada bırakırsam beni beslemeye ya da sorgulamaya geldiklerinde kendimi köpeğe çevirdiğimi sanırlar. Cezamı sen çekersin. Bana halıyı getirip onun sırrını ortaya çıkardın. Senin on metrelik kazığa oturtulmana göz yumamam.”

Köpek burnunu köşeye dayamıştı ve söylenenlere kulak asmıyordu. Abdullah zindanın kalın duvarlarına rağmen, ayak seslerini ve anahtarların şıngırtısını işitti. Biri geliyordu. Köpeği ikna etme çabasından vazgeçti. Onun yerine halıya boylu boyunca uzandı.

“Gel oğlum!” dedi. “Gel de yüzümü yala!”

Köpek bunu anlamıştı işte. Köşeden ayrılıp Abdullah'ın göğsüne atladı ve ona itaat etmeye koyuldu.

“Halı,” diye suratında gezen dilin altından fısıldadı Abdullah, “Çarşı'ya git ama yere inme. Cemal’in çadırının yanında dur.”

Halı yerden yükselip yanlamasına uçmaya başladı -hem de tam zamanında. Bir anahtar zindanın kilidini açıyordu. Abdullah halının zindandan nasıl ayrıldığını anlayamadı,

çünkü köpek halen yüzünü yaladığından gözlerini açamıyordu. Önünden koyu bir gölgenin geçtiğini hissetti -herhalde içinden geçtikleri duvara aitti- ve ardından yüzüne parlak gün ışığı vurdu. Köpek şaşkın bir halde başını havaya kaldırdı. Abdullah zincirlerinin arasından yana doğru gözlerini kısarak baktığında önlerinde dimdik bir duvar gördü. Halı kolayca yükselirken duvar da geride kaldı. Sonra, ilk kez bir gece önce görmesine rağmen artık Abdullah'a tanıdık gelen kuleler ve çatılar birbiri ardına geldi. Ondan sonra halı inişe geçerek Çarşı’nın kıyısına doğru alçaldı. Sultan’ın sarayı Abdullah’ın çadırından beş dakikalık yürüyüş mesafesindeydi gerçekten de.

Cemal’in çadırı görüş alanına girdi. Onun yanında yolun dört bir yanına saçılmış halılarıyla Abdullah’ın çadırı bulunuyordu. Herhalde askerler Gece Çiçeği’ni ararlarken ortalığı dağıtmışlardı. Cemal içinde ahtapot pişen büyük bir kazan ile üzerinde şişe geçirilmiş etlerin dumanının tüttüğü bir kömür mangalının arasında, başını ellerinin arasına almış kestiriyordu. Kafasını kaldırınca, önünde asılı duran halıyı fark etti ve gözleri kocaman açıldı.

“İn bakalım oğlum!” dedi Abdullah. “Cemal, köpeğini çağır.”

Cemal’in çok korktuğu anlaşılıyordu. Sultanın kazığa oturtmak istediği birinin yanında dükkan işletmek hiç de hoş değildi. Adamın adeta dili tutuldu. Abdullah baktı ki köpek de oralı olmuyor, şıngırdayarak ve su gibi ter dökerek oturur konuma geçti. Hareketleri köpeğin aklını başına getirdi. Hayvan çevik bir hareketle sahibinin tezgahına atladı ve Cemal dalgın bir edayla onu kollarına aldı.

“Ne yapmamı istersin?” diye sordu gözlerini zincirlerden ayırmadan. “Bir demirci bulup getireyim mi?”

Abdullah Cemal’in gösterdiği yakınlıktan duygulandı. Fakat oturunca, çadırların arasında uzanan yol görüş açısına girmişti. Koşan ayakları ve uçuşan giysileri görebiliyordu. Anlaşılan tüccarlardan biri muhafızları

çağırmaya koşuyordu. Abdullah koşan sureti Asafa benzetti. ”Hayır,” dedi delikanlı. “Vakit yok.” Zincirlerin şıngırtısı eşliğinde sol bacağını halının yanından sarkıttı. “Onun yerine şunu yap. Elini sol çizmemin üzerindeki nakışa getir.”

Cemal söyleneni yaparak adaleli kollarından birini uzattı ve nakışa büyük bir özenle dokundu. “Büyü mü yapıyorsun?” diye tedirgin bir sesle sordu.

“Hayır,” dedi Abdullah. “Orada gizli bir cep var. Elini içine sokup oradaki parayı al.”

Cemal şaşkındı, fakat parmaklarını gezdirerek cebi buldu ve bir avuç dolusu altın çıkardı. “Burada bir servet var,” dedi adam. “Bu sana özgürlüğünü kazandıracak mı?”

“Hayır,” dedi Abdullah. “Ama şeninkini kazandıracak. Bana yardım ettiğiniz için senin ve köpeğinin peşine düşecekler. Altını ve köpeğini alıp buradan git. Zanzib’den ayrıl. Kuzeye, saklanabileceğin yabancı yerlere git.” ”Kuzey ha!” dedi Cemal. “İyi de kuzeyde ne yapabilirim ki?”

“İhtiyacın olan her şeyi satın alıp bir restoran aç,” dedi Abdullah. “Elinde bunu yapmaya yetecek kadar altın var ve sen harika bir aşçısın. Orada bir servet kazanabilirsin.”

“Sahi mi?” dedi Cemal, Abdullah’a ve avuç dolusu altına bakarak. “Sence bunu gerçekten başarabilir miyim?”

Abdullah bir gözünü yolda tutuyordu. Yol yavaştan kalabalıklaşıyordu, üstelik kalabalığı oluşturanlar Şehir Garnizonumdan muhafızlar değil kuzeyli askerlerdi. “Evet, ama hemen yola çıkarsan,” dedi genç adam.

Cemal koşturan askerlerin patırtısını işitti. Emin olmak için kafasını uzatıp baktı, sonra köpeğine ıslık çalıp o kadar süratle ortadan kayboldu ki Abdullah adama hayran kaldı. Hattâ Cemal yanmasın diye eti mangaldan almayı bile unutmamıştı. Askerlerin orada bulup bulabilecekleri tek şey

yarı pişmiş ahtapotla dolu bir kazandı. Abdullah halıya fısıldadı. “Çöle git. Çabuk!”

Halı hemen fırlayıp her zaman yaptığı gibi yanlamasına uçmaya başladı. Abdullah halının tam ortasının bir hamak gibi aşağı sarkmasına yol açan zincirleri olmasaydı kesin aşağı düşerdim diye geçirdi aklından. Yine de sürat bir zorunluluktu. Askerler peşinden bağırdılar. Bazı patırtılar duyuldu. İki mermi ve bir arbalet oku kısa süreliğine halının peşinden havada yay çizdiyse de ona yetişemedi. Halı çatıların, duvarların, kulelerin ve en sonunda palmiye ağaçlarıyla bahçelerin üzerinden geçti. Nihayet devasa gök kubbenin altında beyazın ve sarının tonlarıyla ışıldayan sıcak gri boşluğa çıktı. Abdullah’ın üzerindeki zincirler rahatsızlık verecek kadar ısınmaya başlıyordu.

Hava akımı kesildi. Abdullah başını kaldırdığında ufukta şaşırtıcı derecede küçük bir leke halinde Zanzib’i gördü. Deveye binen birinin yanından yavaşça geçerlerken adam sıkıca örttüğü yüzünü çevirerek onları seyretti. Hah kuma doğru alçalmaya başladı. Bunun üzerine devedeki kişi de hayvanın yönünü değiştirerek halının peşinden gitti. Abdullah adamın gerçek bir sihirli halı bulduğu için heyecana kapıldığını, üstelik halı sahibinin kendisine direnecek durumda olmadığı için zevkten dört köşe olduğunu hisseder gibiydi.

“Yukarı, yukarı!” diye haykırdı halıya. “Kuzeye uç!”

Hah güç bela tekrar yükseldi. Her ipliğinden asabiyet ve isteksizlik dökülüyordu. Havada ağır ağır bir yarım daire çizerek kuzeye doğru yürüyüş temposunda yavaşça ilerlemeye başladı. Devedeki kişi o yarım daireyi kestirmeden katederek dörtnala yaklaştı. Halı yerden yalnızca üç metre kadar yüksekte olduğundan deve sırtındaki biri için kolay bir hedefti.

Abdullah uyanık davranması gerektiğine karar verdi. “Aman ha!” diye bağırdı deve binicisine. “Bendeki veba yayılmasın diye Zanzibliler beni zincire vurdular!” Devedeki adanı vazgeçmedi. Devesini yavaşlatarak takibi

daha ihtiyatlı bir tempoda sürdürürken, arkasından bir çadır direği çıkarmaya uğraştı. Anlaşılan onu kullanarak Abdullah'ı halının üstünden düşürmeyi amaçlıyordu. Abdullah dikkatini hemen halıya verdi. “Ey halıların en iyisi,” dedi, “ey en parlak renklisi ve en güzel dokunmuşu, ey güzelim kumaşı ustaca büyülenmişi, korkarım sana hak ettiğin saygıyı göstermedim. Sana emirler yağdırdım, hattâ bazen bağırdım. Ama artık görüyorum ki nazik tabiatın yalnızca tatlı bir ricayı gerektiriyormuş. Affet beni, ne olur affet!”

Kendisine böyle hitap edilmesi halının hoşuna gitti. Havada biraz gerildi ve azıcık hızlandı.

“Eşeklik ettim,” diye devam etti Abdullah. “Seni çöl sıcağında yordum, zincirlerimle ağırlık yaptım. Ey halıların en güzeli ve zarifi, artık sadece seni ve bu koca ağırlıktan en iyi şekilde nasıl kurtulabileceğimi düşünüyorum. Bu zincirlerden kurtulmamı sağlayacak birini bulmam için çölün kuzeyine doğru yavaş bir hızda -mesela bir devenin koşabileceğinden biraz daha hızlı- uçman, cana yakın ve soylu karakterine uyar mı?”

Abdullah halıyı ikna etmişe benziyordu. Halı kendini beğenmiş bir şekilde, gururla hareket ediyordu artık. Yarım metre kadar yükseldi, hafifçe yön değiştirdi ve hızını saatte ortalama yüz kilometreye çıkardı. Abdullah kenara tutunup arkasına baktı. Hayal kırıklığına uğrayan deve binicisi kısa sürede çölde bir nokta halini aldı.

“Ev eşyaların en asili, sen halıların sultanısın ve ben de senin zavallı hizmetkarınım!” dedi Abdullah utanmadan.

Halı bu sözlerden öyle hoşnut kaldı ki daha bile hızlandı.

On dakika sonra bir kum tepesini aştı ve zirvenin hemen öteki tarafında aniden durup yana doğru eğildi. Abdullah halıdan düşerek bir kum bulutu içinde aşağı yuvarlanmaya başladı. Şangırdayıp şıngırdayarak, hoplayıp zıplayarak, giderek daha büyük bir kum bulutu kaldırarak, yuvarlandıkça yuvarlandı. En sonunda -zorlu bir çabanın ardından- bir vahadaki, çamurlu, küçük bir gölün hemen

kıyısında, bir kum yığının içine çivileme dalarak durmayı başardı. Hırpani kılıklı bir grup insan, gölün kenarındaki bir şeyin etrafına üşüşmüştü, Abdullah aralarına dalınca hepsi birden çil yavrusu gibi dağıldı. Abdullah'ın ayakları, insanların etrafında toplandıkları şeye çarpıp onu göle attı. Adamlardan biri öfkeyle bağırarak o şeyi kurtarmak için suya atladı. Diğerleriyse palalarını ve bıçaklarını —hattâ biri uzun namlulu bir tabancayı- çekip tehditkar bir tavırla Abdullah'ın etrafını sardılar.

"Gırtlağını kesin," dedi içlerinden biri.

Abdullah gözlerini kırpıştırarak içlerine kaçan kumdan kurtulmaya çalıştı ve o güne dek hiç bu kadar berbat görünen insanlarla karşılaşmadığını düşündü. Hepsinin yara izleriyle dolu suratları, sinsi bakan gözleri, çürük dişleri ve nahoş yüz ifadeleri vardı. Grubun en çirkini de tabancalı adamdı. İri ve kanca biçimli burnunun kenarına halka şeklinde bir çeşit küpe takılıydı ve çok gür bir bıyığı vardı. Başına sardığı bez parçasının bir ucu, altın bir broşa takılmış parlak, kırmızı bir taşla tutturulmuştu.

Aynı adam, "Sen de nereden çıktın?" deyip Abdullah'a tekme attı. "Öt bakalım."

Elinde şişeye benzeyen bir şeyle gölden çıkmakta olan adam da dahil hepsi birden genç adama öyle bakıyordu ki, yüz ifadelerinden ondan iyi bir açıklama bekledikleri, yoksa Abdullah'ın başının büyük belada olduğu anlaşılıyordu.

7
Abdullah Cinle Tanışıyor

Abdullah kaçan kumları çıkarmak için gözlerini kırpıştırmayı sürdürerek tabancalı adama dikkatle baktı. Adam sahiden de hayallerindeki şeytani haydudun birebir kopyasıydı. Bu büyük bir tesadüf olmalıydı.

“Bu şekilde rahatınızı bozduğum için,” dedi Abdullah kibarca, “sizlerden yüz kez özür dilerim, çölün beyefendileri. Acaba pek soylu ve eşi benzeri olmayan dünyaca ünlü haydut Kabul Akba ile mi konuşuyorum?”

Çevredeki diğer haydutlar hayrete düştüler. Abdullah içlerinden birinin, “Nasıl bildi?” dediğini duydu. Fakat tabancalı adam pis pis sırıtmakla yetindi. Zaten yüzü tam da buna uygun tasarlanmış gibiydi. “Gerçekten öyle,” dedi adam. “O kadar ünlü müyüm?”

İşte bu sahiden de büyük bir tesadüftü. Eh, Abdullah en azından artık nerede olduğunu biliyordu. “Ah, yaban çöllerin gezginleri,” dedi genç adam, “ben de tıpkı sız asil beyler gibi baskı ve zulüm görmüş biriyim. Tüm Raşput’tan intikam almak için yemin ettim, Buraya aranıza katılmak ve hem akıl hem de kol kuvvetimi sizinkine katmak için geldim.”

“Demek öyle?” dedi Kabul Akba. “Peki buraya nasıl geldin? Zincirlerinle beraber gökten mi düştün?”

“Sihirle,” dedi Abdullah lafını esirgemeden. Karşısındaki insanları etkilemenin en iyi yolunun bu olduğu fikrindeydi, “Gerçekten de gökten düştüm, göçebelerin en soylusu.”

Maalesef adamlar bu sözlerden pek de etkilenmiş görünmüyorlardı. Bek çoğu kahkahalarla güldü. Kabul Akba kafasıyla işaret ederek içlerinden ikisini Abdullah'ın geldiği yere, kum tepesine gönderdi. “Demek sihir yapabiliyorsun?” dedi adam. “Üzerindeki zincirlerin bununla bir ilgisi var mı?”

“Kesinlikle,” dedi Abdullah. “Ben öyle kudretli bir büyücüyüm ki, yapabileceklerimden korkan Zanzib Sultanı beni kendi elleriyle zincire vurdu. Muhteşem şeyler görmek için tek yapmanız gereken bu zincirleri ve kelepçeleri açmak.” Abdullah göz ucuyla iki adamın halıyı aralarında taşıyarak geri döndüğünü gördü. Bundan iyi bir şeyler çıkmasını tüm kalbiyle ümit ediyordu. “Bildiğiniz gibi, demir, bir büyücünün sihir kullanmasını engeller,” dedi ciddiyetle. “Beni bu demirlerden kurtarırsanız gözlerinizin önünde yeni bir yaşam doğacak.”

Haydutlar kuşkulu gözlerle ona baktı. “Ne keskimiz var ne de törpümüz,” dedi içlerinden biri.

Kabul Akba halıyı taşıyanlara döndü. “Sadece bunu bulduk,” diye rapor verdi adamlar. “Binecek bir şey yoktu. Hiçbir ayak izine de rastlamadık.”

Bunun üzerine haydutların reisi bıyığını sıvazladı. Abdullah adamın ne demeye burnuna halka taktığını düşünmeden edemedi. “Hıımm,” dedi adam. “Demek öyle. Bahse varım ki, bu bir sihirli halıdır. Getirin onu buraya.” Adam küçümser bir sırıtışla Abdullah'a baktı. “Seni hüsrana uğratacağım için üzgünüm büyücü,” dedi, “ama madem ki kendini böyle zincirler içinde elimize teslim ederek bize kolaylık sağladın, seni bu halde bırakıp halına el koyacağım. Tabii sırf kazaları önlemek amacıyla. Sahiden de bize katılmak istiyorsan öncelikle bir işe yaramaksın,” Abdullah korkudan çok öfke duyduğunu şaşırarak fark etti. Sebep belki de tüm korkusunu o sabah Sultan’ın huzurunda tüketmiş olmasıydı -ya da tepeden tırnağa her yerinin sızım sızım sızlaması da olabilirdi Kum tepesinden aşağı yuvarlandığı sırada vücudu berelenmiş ve ayak bileklerinden birinin derisi epeyce soyulmuştu. ”Ama dedim ya,” diye konuştu küstahça, “zincirlerimden kurtulana kadar size fayda sağlayamam.”

“Senden istediğimiz sihir değil, bilgi,” dedi Kabul Akba. Az önce suya dalan adamı yanına çağırdı. “Bize bunun ne

olduğunu söylersen belki ödül olarak bacaklarındaki prangaları açarız."

Gölden çıkan adam çömelerek şiş göbekli, mavi renkli bir şişe gösterdi. Abdullah dirseklerinden destek alarak eğildi ve şişeye kızgın gözlerle baktı. Yeni gibi görünüyordu. Dar ağzı yeni bir tıpayla tıkanmış ve yine yeni görünen kurşun bir damgayla mühürlenmişti. Etiketi kaybolmuş bir parfüm şişesine benziyordu. "Oldukça hafif," dedi çömelmiş adam şişeyi sallayarak, "ve içinden ne bir tıkırtı ne de bir çalkantı sesi geliyor."

Abdullah zincirlerinin açılması için şişeden nasıl faydalanabileceğini düşündü. "Bu bir cin şişesi," dedi. "Bilin ki, çöl müdavimleri, şişe çok tehlikeli olabilir. Şu zincirleri üzerimden çıkarırsanız cini kontrol edebilir ve her dileğinizi yerine getirmesini sağlayabilirim. Benden başka hiç kimsenin ona dokunmaması gerektiği fikrindeyim." Şişeyi tutan adam söylenenlerden ürküp onu elinden düşürdü, fakat Kabul Akba gülerek şişeyi yerden aldı.

"Tadı güzel bir içeceğe benziyor daha çok," dedi. Şişeyi başka bir adama fırlattı. "Aç şunu." Adam palasını yere bırakıp büyük bir bıçak çıkardı ve onunla kurşun mühre vurmaya başladı.

Abdullah serbest kalma fırsatının kaçmakta olduğunu gördü. Daha da kötüsü, sahtekar damgası yiyecekti. "Yaptığınız sahiden de çok tehlikeli, ey haydutların yakutu," diye itiraz etti. "Mührü kırdıktan sonra sakın ola ki tıpayı çıkarayım demeyin." O bunları söylerken adam mührü söküp kuma attı. Başka biri şişeyi sabit tutarken o da tıpaya asılmaya başladı. "Tıpayı çıkaracak olursanız," diye geveledi Abdullah, "en azından uygun şekilde ve belli bir sayıya ulaşana dek şişeyi sıvazlayın, sonra da içindeki cine..."

Tıpa çıktı. Pıt. Şişenin ağzından mavi-mor renkte, ince bir duman yükseldi. Abdullah şişenin içinin zehirle dolu

olmasını umuyordu. Fakat duman bir anda yoğunlaşarak. çaydanlığın ağzından fışkıran buhar gibi, şişeden fışkırdı ve koca bir bulut halini aldı. Bu bulut bir surata -büyük, öfkeli, mavi bir surata- kollara ve incelerek şişeyle birleşen bir gövdeye dönüştü. Yaklaşık üç metre boyuna gelene kadar da büyümeyi sürdürdü.

“Ant içtim!” diye kükredi surat. “Beni çıkaran cezasını bulacak. Siz!. ' Dumanlı kolları bir noktayı işaret etti.

Şişeyi ve tıpayı tutan iki adam bir anda yok oldu. Yere düşen şişe yan yatınca cin de yan durmak zorunda kaldı. Mavi dumanlı suretinin içinden iki büyük kurbağa çıktı. Hayvanlar şaşkın gözlerle etraflarına bakındılar. Cin yavaşça, dumanlar çıkararak doğruldu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Dumanlı yüzünde katıksız bir nefret ifadesi vardı

O ana dek, Abdullah ile Kabul Akba hariç, herkes koşup kaçmıştı. Abdullah’ın kaçmama sebebi zincirleri yüzünden neredeyse hiç kıpırdayamaması. Kabul Akba’nınki ise beklenmedik ölçüde cesur çıkmasıydı. Cin ikisine de dik dik baktı.

“Ben şişenin kölesiyim,” dedi. “Bu durumdan ne kadar nefret etsem de sahibimin her gün bir dilek hakkı olduğunu ve bu dileği yerine getirmem gerektiğini size söylemek zorundayım.” Bunun ardından tehditkar bir ses tonuyla, “Dileğiniz nedir?” diye ekledi.

“Dilerim ki...” diye başladı Abdullah.

Kabul Akba hemen eliyle Abdullah’ın ağzını kapadı.
“Dilek benim hakkım,” dedi. “Bunu kafana sok,
cin!” ”Anladım,” dedi cin. “Dileğin nedir?”

“Bir dakika,” dedi Kabul Akba ve yüzünü Abdullah’ın kulağına yaklaştırdı. Nefesi elinden bile kötü kokuyordu, ama buna rağmen Abdullah ikisinin de Cemal’in köpeğinin kokusuyla yanşamayacağını itiraf etmek zorundaydı. “Eh, büyücü,” diye fısıldadı haydut, “doğru söylediğini ispatladın. Bana dileğim için tavsiyede

bulunursan seni özgür bırakır ve çetemin saygıdeğer bir üyesi yaparım. Ama kendin için bir dilekte bulunmaya kalkarsan seni öldürürüm. Anladın mı?” Adam tabancasının namlusunu Abdullah’ın kafasına dayayıp elini ağzından çekti. “Ne dileyeyim?”

“Ee,” dedi Abdullah, “en bilge ve müşfik dilek, iki kurbağanın tekrar insana dönüşmesi olacaktır.”

Kabul Akba yerdeki kurbağalara şaşkın şaşkın baktı. Gölün çamurlu kenarında bön bön bakınan hayvanların yüzüp yüzmeme konusunda karar vermeye çalıştıkları belliydi. “Öylesi, dileği boşa harcamak olur,” dedi adam. ”Bir kez daha düşün.”

Abdullah haydutların reisinin en çok hoşuna gidecek şeyi bulmak için kafa yordu. “Tabii ki sınırsız bir servet isteyebilirsin,” dedi, “ama paranı taşıman gerekir, ki o yüzden öncelikle bir grup gürbüz deve istemen daha doğru olacaktır. Tabii hâzineni koruman da gerekir. Belki ilk dileğin kuzeyde üretilen meşhur silahlardan bir kasa istemek veya...”

“İyi de hangisi?” diye sordu Kabul Akba. “Acele et. Cin sabırsızlanıyor.”

Dediği doğruydu. Cinin ayağını sabırsızca yere vurduğu yoktu; zaten bir ayağa da sahip değildi. Fakat asık ve sert bakışlı suratından, biraz daha bekletilmesi halinde gölün yanında iki kurbağa daha olacağı okunuyordu.

Azıcık düşünmek bile Abdullah’ı, üzerindeki zincirlere rağmen, kurbağaya dönüşmenin durumunu çok daha zorlaştıracağına ikna etmeye yetti. “Niçin bir şölen dilemiyorsun?” dedi çekinerek.

“Hah, şöyle!” dedi Kabul Akba. Abdullah’ın omzunu sıvazlayıp neşe içinde ayağa fırladı. “Çok görkemli bir şölen diliyorum,” dedi.

Cin esintide bükülen bir mum ateşi gibi eğilerek selam verdi, “Peki,” dedi hırçın bir tavırla. “Afiyet olsun.” Ve kendini dikkatle şişeye geri soktu.

Şölen sahiden de çok görkemliydi. Boğuk bir gümlemeyle upuzun bir masanın üzerinde neredeyse bir anda belirdi Gölge yapsın diye masanın üzerine çizgili bir tente bile konulmuştu. Üniformalı köleler servis yapmak için hazır bekliyorlardı. Haydutların geri kalanı korkusunu çabucak yenip koşa koşa geri döndü. Hepsi minderlerde keyif çattı, altın tabaklardaki birbirinden lezzetli yemekleri mideye indirdi ve kölelere daha, daha, daha diye bağırıp durdu. Abdullah kölelerden bazılarıyla konuşmak için vakit bulduğunda, onların Zanzib Sultanına ait olduklarını öğrendi. Zaten ziyafet de Sultan için hazırlanmıştı.

Bu haber Abdullah'ın moralini az da olsa düzeltti. Şöleni bir palmiye ağacına dayanmış bir halde zincirler içinde geçirdi. Kabul Akba'dan bir beklentisi olmamasına rağmen, yine de kafası bozuktu. Kabul Akba en azından onu bazen hatırlıyor ve elini küstahça sallayarak kölelerden birini altın bir tabakla veya bir testi şarapla ona gönderiyordu.

Zaten yemek sıkıntısı yoktu. Ara ara bir boğuk gümleme duyuluyor ve şaşkına dönmüş kölelerin taşıdıkları yeni bir yemek ya da Sultanın şarap mahzeninden çıkmışa benzeyen şişelerin yüklü olduğu mücevherli bir el arabası, yahut hayretler içindeki bir grup müzisyen geliyordu. Kabul Akba ne zaman Abdullah'a yeni bir köle gönderse Abdullah gelen köleye sorular yöneltiyordu.

"Aslına bakarsan, çöl kralının soylu tutsağı," dedi biri ona, "birinci ve ikinci servisler gizemli bir şekilde kaybolunca Sultan çok kızdı. Üçüncü servis olan benim taşıdığım şu kızarmış tavuskuşunu mutfaktan getirirken bize eşlik etsin diye yanımıza bir grup asker bile verdi. Fakat ziyafet salonun kapısına vardığımızda biri bizi alıp götürdü ve kendimizi bu vahada bulduk."

Herhalde Sultanın midesi kazınıyordun diye geçirdi Abdullah aklından.

Daha sonra, aynı şekilde kaçırılan dansçı kızlar ortaya çıktı. Bu durum Sultan'ı daha da kızdırmış olmalıydı. Dansçılar Abdullah'ı hüzünlendirdiler. Onlara

bakarken Abdullah’ın aklına onlardan en az iki kat daha güzel olan Gece Çiçeği geldi ve genç adamın gözleri yaşlarla doldu.

Masadaki cümbüş arttıkça gölün kıyısında duran kurbağalar hüzünle vıraklıyorlardı. Kendilerini Abdullah kadar kötü hissettiklerine hiç şüphe yoktu.

Hava karardığı anda köleler, müzisyenler ve dansçı kızlar ortadan kayboldu, ama yemeğin ve şarabın bir kısmı hâlâ oradaydı. Haydutlar o zamana kadar tıka basa doymuşlar, üstüne daha da yemişlerdi. Çoğu oturduğu yerde uyuyakaldı. Fakat Kabul Akba biraz yalpalayarak ayağa kalktı ve cin şişesini masanın altından alarak Abdullah'ı hayal kırıklığına uğrattı. Adam şişenin tıpasının kapatıldığından emin oldu, ardından sallanarak sihirli halıya gidip şişeyle beraber onun üstüne yattı. Başını yere koyar koymaz da uykuya daldı.

Abdullah giderek artan bir kaygıyla palmiye ağacının altında oturmayı sürdürdü. Cin kaçırdığı köleleri Zanzib'deki saraya geri götürdüyse -ki öyle görünüyordu- birisi onlara öfke dolu sorular soracaktı. Hepsi de bir haydut çetesine hizmete zorlandıklarını, o sırada iyi giyimli genç bir adamın zincirler içinde oturarak bir palmiye ağacının altından kendilerini seyrettiğini anlatacaktı. Sultanın bundan bir sonuç çıkarması uzun sürmeyecekti. Aptal değildi. Şimdi bile bir bölük asker hızlı develerin sırtında küçük bir vaha bulmak için çölü karış karış geziyor olabilirdi.

Fakat genç adamı en çok endişelendiren şey bu değildi. Uyumakta olan Kabul Akba’yı daha da büyük bir kaygıyla süzdü. Abdullah sihirli halıyla birlikte son derece faydalı bir cini de kaybedecekti.

Yarım saat kadar sonra Kabul Akba sırtüstü döndü ve ağzı bir karış açıldı. Daha önce Cemal’in köpeği ve Abdullah'ın yaptıkları gibi gümbür gümbür horladı. Abdullah kendisinin bu kadar gürültülü horlamadığını umuyordu. Halı titredi. Abdullah yükselen ayın ışığı

altında onun yerde otuz santim kadar havalanıp orada asılı kalarak beklediğini gördü. Abdullah halının o sırada Kabul Akba'nın görmekte olduğu rüyayı yorumladığını tahmin etti. Haydut reisinin rüyasında ne gördüğüne dair Abdullah'ın en ufak bir fikri yoktu, fakat halı biliyordu. İyice yükselerek uçmaya başladı.

Abdullah halının palmiye üzerinde uçmasını seyrederken onu etkilemek için son bir çaba sarf etti. ‘Ey halıların en talihsizi!” diye hafifçe seslendi. “Ben sana çok daha nazik davranırdım!”

Belki halı onu duydu. Belki de kazara oldu. Fakat yuvarlağımsı ve ışıltılı bir şey halının yanından düşüp Abdullah’tan birkaç adım uzağa pat diye indi. Bu şey cin şişesiydi. Abdullah zincirlerini fazla şıkırdatmadan elinden geldiği kadar süratle uzandı ve şişeyi alıp arkasına sakladı. Sonra da oturup sabahı bekledi. Artık çok daha ümitliydi.

8

Abdullah'ın Rüyaları Gerçek Olmaya Davet Ediyor

Güneş kum tepelerini pembemsi beyaza boyadığı anda Abdullah cin şişesinin tıpasını yıkardı. Duman dışarı fışkırarak yükseldi ve cinin öncekinden de öfkeli görünen mavi-mor şeklini aklı. "Günde tek bir dilek, dedim!'' diye duyurdu rüzgarlı ses.

"Evet, ama bu yeni bir gün, ey mavi ihtişam, ve ben senin yeni sahibinim," dedi Abdullah. "Dileğim çok basit. Şu zincirlerimden kurtulmak istiyorum."

"Böyle bir şey için dilek heba etmeye değmez," dedi cin hor gören bir tavırla ve hızla şişesine geri döndü. Abdullah tam zincirlerden kurtulmanın cine önemsiz gelmesine rağmen kendisi için çok önemli olduğunu söyleyecekti ki, şıngırdamadan rahatça hareket edebildiğini fark etti. Üstüne başına baktığında zincirlerin kaybolmuş olduğunu gördü.

Tıpayı dikkatle şişeye takıp ayağa kalktı. Her tarafı feci uyuşmuştu. Kıpırdamadan önce deve sürülerinin sırtında vahaya hızla yaklaşmakta olan askerleri ve haydutların uyandıkları vakit kendisini zincirsiz vaziyette bulmaları durumunda ne yapacaklarını kendi kendisine hatırlatması gerekti. İşte bu düşünceler üzerindeki uyuşukluğu atmasını sağladı. Şölen masasına doğru ihtiyar bir adam gibi topallayarak yürüdü. Orada kafalarını masaya dayamış hal* de uyumakta olan haydutları rahatsız etmemek iyin büyük özen göstererek biraz yiyecek toplayıp bir mendile sardı. Bir şişe de şarap aldı ve onu un şişesiyle beraber kemerine tutturdu. Başına güneş geçmesin diye -yolcular çölde bunun büyük bir tehlike olduğunu söylerlerdi- bir mendille kafasını örttükten sonra olabildiğince hızlı adımlarla topallayarak vahadan ayrıldı ve kuzeye yöneldi.

Yürüdükçe bacaklarındaki uyuşma da kayboldu İşte o zaman yürüyüş neredeyse zevkli bir hal aldı ve Abdullah sabahın ilk yarısı boyunca Gece Çiçeği'ni düşünerek, birbirinden leziz etli börekleri mideye indirerek ve şarap şişesini yudumlayarak azimle ilerledi Sabahın ikinci varisi ise o kadar iyi geçmedi Güneş iyice yükseldi Gökyüzü kör edici bir beyazlığa burundu ve her şey parıldamaya başladı. Abdullah yanına iyi şarapla değil de yağmurlu göl suyuyla dolu bir şişe almış olmayı dilemeye başladı. Şarap susuzluğunu gidermediği gibi artırıyordu da. Abdullah mendili şarapla ıslatıp ıslatıp ensesine koyuyor, fakat mendil çabucak kuruyordu. Vakit gün onasını gösterdiğinde, ölüme yaklaştığım hissetti Çöl gözünün önünde dalgalanıyor, gözleri ışıktan ağrıyordu. Kendini közlenmiş patates gibi hissediyordu.

"Anlaşılan Kader hayalimin tümünü gerçek yapmaya karar vermiş!' dedi çatlak bir sesle

O zamana kadar şeytani Kabul Akba'dan kayışım son ayrıntısına kadar kafasında kurduğunu sınırdı, fakat şimdi anlıyordu ki, yakıcı çöl sıcağında, alnından akan terler gözlerine dolarken yürümenin ne kadar korkunç olduğunu hiç düşünmemişti Kumun, ağza da dahil her yerine nasıl kaçtığını hiç hayal etmemişti Ayrıca hayalinde güneş tam tepedeyken onu kullanarak yön tayin etmenin zorluğuna hiç yer vermemişti. Ayaklarının dibindeki ufacık gölge ona en ufak bir kılavuzluk etmiyordu. Düz gitmek iyin Abdullah'ın sık sık arkasına bakıp bıraktığı ayak izlerine göz atması gerekiyordu. Bu da ona zaman kaybettirdiğinden genç adam endişe içindeydi.

Sonunda zaman kaybetse de kaybetmese de, kumda gölgeli ufak bir çukura oturarak durup dinlenmek zorunda kaldı. Kentlini hâlâ Cemal'in kömür mangalına yatırılmış bir parça et gibi hissediyordu. Mendili şarapla ıslatıp başına koydu ve ondan akan kırmızı damlaların en iyi giysilerini lekelemesini seyretti. Genç adamı ölmeyeceğine

ikna eden tek şey Gece Çiçeği hakkındaki kehanetti. Kader kızın Abdullah'la evleneceğine hüküm vermişse Abdullah illa ki hayatta kalacak demekti, çünkü henüz kızla evlenmemişti. Onun ardından babası tarafından kaleme alınmış olan kendisi hakkındaki kehaneti düşündü. Kehanetin birden fazla anlamı olabilirdi. Aslında çoktan gerçekleşmiş olması bile mümkündü, zira Abdullah sihirli halıda uçarak ülkedeki herkesten üstün olmamış mıydı? Tabii kehanet on metrelik bir kazığı da kastediyor olabilirdi.

Bu düşünce Abdullah'ı ayağa kalkıp tekrar yürümeye zorladı.

Öğleden sonra daha da fenaydı. Abdullah genç ve formdaydı, fakat bir hah tüccarının yaşantısında uzun yürüyüşlere yer yoktu. Artık yürümekten aşınmış gibi gelen topuklarından tut da başının tepesine kadar her yeri ağrıyordu. Buna ek olarak çizmelerinden birindeki gizli para cebi ayağını vurmaya başlamıştı. Bacakları o kadar yorgundu ki onları güçlükle kıpırdatabiliyordu. Yine de haydutlar kendisini aramaya kalkmadan veya deve sürüleri çıkıp gelmeden vahayla arasına bir ufuk koyması gerektiğinin farkındaydı. Ufukla arasındaki mesafeden de emin olmadığı için güç bela yürümeyi sürdürdü.

Akşam vakti onu ayakta tutan tek şey ertesi gün Gece Çiçeği’ni göreceğini bilmekti. Cinden isteyeceği bir sonraki dilek bu olacaktı. Onun haricinde, şarap içmeye tövbe etti ve bir daha kum görmeyeceğine söz verdi.

Gece çöktüğünde kendini bir kum yığınına bırakıp uykuya daldı.

Şafakta dişleri takırdıyor ve bir yerinin donup donmadığım endişeyle merak ediyordu. Çöl gündüz ne kadar sıcaksa gece de o kadar soğuktu. Yine de Abdullah dertlerinin bitmek üzere olduğunu biliyordu. Kum yığınının daha sıcak tarafına oturup şafağın altın sansı ışığına baktı ve kumanyasından arta kalanlarla karnını doyurup baş belası şarabından son bir yudum aldı. Ağzı Cemal in

köpeğininki gibi berbattı, ama en azından dişleri takırdamayı kesmişti.

Vakit gelmişti. Abdullah hevesle gülümseyerek cin şişesinin tıpasını çıkardı.

Mavi-mor duman tekrar fışkırarak cinin huysuz biçimini aldı. “Ne diye sırıtıyorsun?” diye sordu rüzgarlı ses.

“Dileğim, ey cinlerin yakutu...” cevabını verdi Abdullah, “ey nefesi menekşe kokasıca, beni Gece Çiçeğinin yanına götürmendir.”

“Ah, demek öyle?” Cin dumanlı kollarını göğsünde kavuşturup etrafına bakındı. Bu hareketi, şişeyle birleşen kısmının sarmal şeklinde kıvrılmasına yol açtı. “Nerede bu genç kız?” dedi cin asabiyetle, tekrar Abdullah'a doğru döndüğünde. “Onu bir türlü bulamıyorum.”

“Bir cin tarafından Sultan’ın Zanzib’deki sarayının gece bahçesinden kaçırıldı,” diye açıkladı Abdullah.

“Şimdi anlaşıldı,” dedi cin. “Dileğini yerine getiremem. Kız dünyada değil.”

“Öyleyse cinlerin âleminde olmalı,” dedi Abdullah kaygıyla. “Ey cinlerin mor prensi, sen o âlemi avucunun içi gibi biliyor olmalısın.”

“Bu sözlerin ne kadar bilgisiz olduğunu gösteriyor,” dedi cin. “Şişeye hapsedilmiş bir cinin ruh âlemleriyle olan bağı kesilir. Sevgilin oradaysa bile seni oraya götüremem. Sana tıpayı şişeye geri takıp yola koyulmanı tavsiye ederim. Güneyden büyük bir deve sürüsü yaklaşıyor.” Abdullah kum yığınının tepesine çıktı. Sahiden de korktuğu başına gelmişti; seke seke yürüyen bir sıra deve hızla yaklaşıyordu. Her ne kadar aradaki mesafe sebebiyle o anda bulanık birer lekeden ibaret olsalar da Abdullah bu lekelerin hatlarına bakarak deve binicilerinin tepeden tırnağa silahlı olduklarını görebiliyordu.

“Gördün mü?” dedi cin, Abdullah’la aynı seviyeye yükselerek. “Seni bulamayabilirler, ama böyle olacağını hiç

sanmam.” Abdullah’ın yakalanma olasılığının ona zevk verdiği belliydi.

“Bana hemen başka bir dilek hakkı tanımalısın,” dedi genç adam.

“Yok ya,” dedi cin. “Günde tek bir dilek. Zaten bir dilekte bulundun.”

“Doğru söylüyorsun, ey mor dumanların en şaşaalısı,” diye doğruladı Abdullah çaresizlikle, “ama o dileği gerçekleştiremedim Ve şartları ilk kez dile getirdiğinde açıkça duyduğum gibi, her gün sahibinin bir dileğini gerçekleştirmek zorundasın. Bunu henüz yapmadın.”

“Vay canına!” dedi cin öfkeyle. “Meğer delikanlı avukatmış da haberimiz yokmuş.”

“Tabii ki öyleyim,” dedi Abdullah hararetle. “Ben her çocuğun kendi hakkını savunmayı öğrendiği, çünkü başkaları tarafından savunulmayacağım bildiği Zanzib'in bir vatandaşıyım. Ve bugün bir dileğimi gerçekleştirmediğini iddia ediyorum.”

“Kelime oyunu yapıyorsun,” dedi cin zarifçe sallanarak. “Bir dilekte bulunuldu.”

“Ama gerçekleştirilmedi,” dedi Abdullah.

“İmkânsız bir şey istemen benim suçum değil,” dedi cin. “Seni yanına götürebileceğim milyon tane güzel kız var. Hattâ yeşil saçtan hoşlanıyorsan bir denizkızına bile kavuşabilirsin. Yoksa yüzme bilmiyor musun?”

Hızla ilerleyen deve sırası artık çok daha yakındı. Abdullah alelacele konuşmaya devam etti. “Bir düşün, ey sihrin mor renkli incisi, ve insafa gel. Yaklaşan şu askerler bize ulaştıklarında mutlaka şişeye el koyacaklar. Şişeyi saraya götürürlerse Sultan seni her gün büyük işler yapmaya zorlayacak. Ordular ve silahlar getirterek, düşmanlarım fethettirerek seni bitkin düşürecek. Eğer askerler seni kendilerine saklarlarsa -ki saklayabilirler de, zira her asker dürüst değildir- elden ele geçirileceksin ve her gün bölüğün her askerinin dileğini ayrı ayrı yerine

getirmen gerekecek. Sonuçta sadece ufacık bir şey isteyen benim için çalışacağından çok daha fazla çalışacaksın.”

“Ağzından bal damlıyor!” dedi cin. “Söylediklerin mantıklı. Peki ama Sultan'ın veya askerlerinin bana zarar ziyana yönelik ne gibi fırsatlar sunacaklarını hiç düşündün mü?”

“Zarar ziyan mı?” diye sordu Abdullah, kaygılı gözlerini develerden ayırmaksızın.

“Dileklerimin fayda getirmesi gerektiğine dair bir şey söylemedim,” dedi cin “Hattâ mümkün olduğunca çok zarar verecekleri üzerine ant içtim. Mesela o haydutların hepsi Sultan'ın şölenini çalma suçuyla şu an hapse veya daha beterine götürülüyorlar. Askerler onları gece geç vakit buldular.”

“Dileğimi yerine getirmeyerek bana zarar veriyorsun,” dedi Abdullah. “Üstelik haydutların aksine ben bunu hak etmiyorum!”

“Öyleyse kendini talihsiz say,” dedi cin. “Aynı benim gibi. Ben de bu şişeye kısılıp kalmayı hak etmiyorum.”

Biniciler artık Abdullah'ı görecek kadar yaklaşmışlardı. Delikanlı uzaktan gelen bağrışları duyabiliyor ve ellere alman silahlan seçebiliyordu. “Öyleyse bana yarının dilek hakkını ver,” dedi aceleyle.

“İşte çözüm bu olabilir,” diye kabul ederek Abdullah’ı şaşırttı cin. “Ne dilersin?”

“Beni Gece Çiçeği’ni bulmamda yardımı dokunabilecek en yakındaki kişiye götür,” diyen Abdullah kum yığınından atladığı gibi şişeyi eline aldı. “Çabuk,” diye de ekledi, artık kendisine yukarıdan bakan cine.

Cin biraz şaşkın görünüyordu. “Ne tuhaf,” dedi. “Sezgilerim genelde müthiştir, ama bu konuda bilgi edinemiyorum.”

Kumların pek uzak olmayan bir noktasına bir mermi isabet etti. Abdullah cini, alevi rüzgarda savrulan mavi-mor

renkli kocaman bir mum gibi taşıyarak koşmaya başladı. “Beni hemen o kişiye götür!” diye haykırdı.

“Sanırım dediğini yapsam iyi olacak,” dedi cin. “Belki sen bu duruma bir anlam verebilirsin.”

Abdullah koşarken yer fıldır fıldır döner gibi oldu. Döne döne önüne gelen yollarda dev adımlarla, sıçrayarak ilerliyordu. Her ne kadar ayaklarının ve dönen dünyanın toplam sürati, elindeki şişenin ağzında sakin sakin salınan cin hariç her şeyi bulanık hale getiriyorsa da Abdullah koşturan develerin bir anda geride kaldığını biliyordu. Delikanlı gülümsedi ve serin rüzgarın keyfini çıkararak, neredeyse cin kadar sakin bir şekilde, sıçramaya devam etti. Uzun bir süre böyle ilerledikten sonra her şey duruverdi.

Abdullah taşradaki bir yolun ortasında soluk soluğa dikiliyordu. Bu yeni yere alışması biraz zaman alacaktı. Hava serindi -Zanzib baharda ne kadar sıcaksa burası da o kadar sıcaktı- ve ışık farklıydı. Güneş masmavi bir gökyüzünde ışıl ışıl parlamasına rağmen Abdullah'ın alıştığından daha yumuşak ve daha mavi bir ışık saçıyordu. Bunun sebebi yolun her iki yanında uzanan bol yapraklı ağaçların etraftaki her şeyi gölgelerle örtmesi olabilirdi. Veya belki de yolun kenarlarında bitmiş yeşil, yemyeşil çimenlerdi. Abdullah gözleri alışana kadar bekledi, sonra etrafına bakınarak Gece Çiçeğini bulmasına yardımcı olacak kişiyi aradı.

Tek görebildiği yolun ilerisindeki bir dönemecin kenarında, ağaçların arasında duran bir handı. Bina perişan görünüyordu. Zanzib’deki en fakir evler gibi tahta ve alçıdan yapılmıştı ve anlaşılan, sahiplerinin çatıyı sadece sıkıca istiflenmiş otlardan yaptırmaya yetecek kadar paraları vardı. Birisi yol kenarına kırmızı ve sarı çiçekler dikerek binayı güzelleştirmeye çalışmıştı. Ağaçların arasına dikilmiş bir direğin ucunda sallanan tabelada ise beceriksiz bir ressamın çizdiği aslan figürü vardı.

Abdullah hedefine ulaşmıştı, bu yüzden tıpasını takmak üzere şişeye baktı. Tıpayı ya çölde ya da yolculuk sırasında düşürdüğünü fark edince siniri bozuldu. Her neyse, diye geçirdi aklından. Şişeyi yüzüne doğru kaldırdı. “Gece Çiçeği’ni bulmama yardım edebilecek kişi nerede?” diye sordu.

Şişeden yıkan küçük bir duman bulutu, bu yabancı diyarın ışığında yok dalla mavi görünüyordu. “Kızıl Aslan'ın önündeki bir bankta uyuyor,’’ dedi duman asabiyetle ve şişeye geri çekildi. Ardından cinin boğuk sesi geldi. “Adamı gözüm tuttu. Her yanından düzenbazlık akıyor.”

9
Abdullah Eski Bir Askerle Karşılaşıyor

Abdullah hana doğru yürüdü. Yaklaştığı zaman hanın dışına konulmuş tahta bankların birinde sahiden de bir adamın uyumakta olduğunu gördü. Etraftaki masalar, hanın aynı zamanda yemek servisi yaptığını da gösteriyordu. Abdullah masalardan birine oturup uyuyan adama kuşkulu gözlerle baktı.

Adam tam bir hayduda benziyordu. Abdullah ne Zanzib'de ne de diğer haydutların arasında bu adamın güneşten yanmış suratındaki kadar düzenbaz yüz hatları görmüştü. Yanında duran büyük bir çanta, Abdullah'a adamın bir seyyar satıcı olabileceğini düşündürdü -fakat yüzü sinekkaydı tıraşlıydı. Abdullah'ın daha evvel gördüğü sakalsız ve bıyıksız insanlar Sultan'ın kuzeyli askerleriydi, o yüzden bu adamın bir paralı asker olması mümkündü. Üstünde yırtık pırtık bir üniforma vardı ve saçları aynı Sultan'ın adamları gibi atkuyruğuydu. Zanzibliler bu modaya tiksintiyle bakardı, zira atkuyruğunun asla açılmadığı veya yıkanmadığı söylenirdi. Abdullah adamın uyumakta olduğu banktan aşağı sarkan atkuyruğuna bakınca söylentilere inandı. Ne o ne de adama ait herhangi bir şey temiz görünüyordu. Tüm bunlara ve genç olmamasına rağmen, kuvvetli ve zinde bir hali vardı. Kir pas içindeki saçları demir grisiydi.

Abdullah onu uyandırmaya çekiniyordu, adam hiç de tekin birine benzemiyordu. Üstelik, cin kendisinden istenen dilekleri zarar ziyana yol açacak bir şekilde gerçekleştirdiğini açıkça itiraf etmişti. Bu adam beni Gece Çiçeği'ne götürebilir, diye aklından geçirdi Abdullah, ama yolda beni soyup soğana çevireceği de kesin.

O hâlâ tereddüt içindeyken, önlüklü bir kadın -belki de dışarıda müşteri olup olmadığına bakmak için- hanın kapısından çıktı. Kıyafetleri yüzünden kadın tombul

bir kum saati gibi görünüyordu ve Abdullah bunu oldukça yabancı ve nahoş bulmuştu. “Ah!” dedi kadın, Abdullah’ı görünce. “Garson mu bekliyordunuz bayım? Masaya vurmanız gerekirdi. Buralarda herkes öyle yapar. Ne alırsınız?”

Kadının aksam kuzeyli askerlerinkiyle aynıydı. Abdullah buna bakarak askerlerin geldikleri ülkede olduğu sonucunu çıkardı. Kadına gülümsedi ve “Ne önerirsin, ey yol kenarındaki pırlanta?” diye sordu.

Anlaşılan daha önce hiç kimse kadına pırlanta dememişti. Kadın kıpkırmızı kesilerek mahcup mahcup sırıttı ve önlüğüyle oynadı. “Şey, şimdilik peynir ekmek var,” dedi. “Ama akşam yemeği hazırlanıyor. Yarım saat kadar beklerseniz, bahçemizden toplanan sebzelerle hazırlanmış güzel bir türlü yiyebilirsiniz.”

Bu Abdullah'ın kulağına yol kenarındaki ot çatılı bir handa bulmayı teklediğinden çok daha iyi geldi. “Öyleyse yarım saat seve seve beklerim, ey garsonların goncası,” dedi.

Kadın ona bir kez daha gülümsedi. “Beklerken bir şeyler içmek ister misiniz bayım?”

“Kesinlikle,” dedi çöl yolculuğundan dolayı dili damağına yapışmış olan Abdullah. “Bir bardak şerbet alabilir miyim —veya o yoksa herhangi bir meyve suyu?”

Kadın endişeli göründü. “Şey, bayım, bizde meyve suyu fazla içilmez. Ötekini de daha önce hiç duymadım. Şöyle bir bardak dolusu biraya ne dersiniz?”

“Bira da nedir?” diye kuşkuyla sordu Abdullah.

Kadın bu soru karşısında afalladı. “Şey... o bir... ee...” Banktaki adam uyanıp uzun uzun esnedi. “Bira bir erkeğe uygun tek içkidir,” dedi. “Nefis bir şeydir.” Abdullah ona döndü ve, güneş ne kadar parlaksa o kadar dürüst bir çift berrak mavi göze bakarken buldu kendini. Artık uyanmış olan kahverengi suratta düzenbazlıktan eser yoktu. “Arpa ve şerbetçiotundan yapılır,” diye ekledi adam. “Madem ki buradasın, garson, ben de bir bardak alayım.”

Kadının yüz ifadesi bütünüyle değişti. “Daha önce de söyledim,” dedi. “Sana bir şey getirmeden evvel cebindeki parayı görmek istiyorum.”

Adam gücenmedi. Mavi gözleri kederle Abdullah’ın-kilere baktı. Sonra iç geçirdi, kilden yapılma, uzun, beyaz bir pipo çıkardı ve içini doldurup yaktı.

“Bira ister misiniz?” dedi garson tekrar Abdullah'a bakıp gülümseyerek.

“Pek tabii, misafirperver hanımefendi,” dedi delikanlı. “Şu beyefendiye de getirir misin?”

“Pekala, bayım,” dedi kadın ve atkuyruklu adama sert bir bakış atıp içeri döndü.

“Çok naziksin,” dedi adam Abdullah’a. “Uzaklardan mı geliyorsun?”

“Epey güneyden, tapılası gezgin,” diye cevap verdi Abdullah ihtiyatla. Adamın uykusunda ne kadar düzen-

baz göründüğünü unutmamıştı.

“Demek yabancı topraklardan, ha? Yanık tenine bakılırsa buna şaşmamak lazım,” dedi adam. Abdullah adamın ağız aradığından, soymaya değer bir kurban bulup bulmadığını anlamaya çalıştığından adı gibi emindi. Bu yüzden soruların arkası kesilince epey şaşırdı. “Ben de buralı değilim,” dedi adam piposundan koca koca dumanlar üfleyerek. “Strangia’dan geliyorum. Eski bir askerim Ingary bizi savaşta yendikten sonra tazminatımı alıp yollara düştüm. Gördüğün gibi Ingary’de üzerimdeki şu üniformayla ilgili yönelik önyargılar var hâlâ.”

Adam bunları köpüklü ve kahverengimsi bir sıvıyla dolu iki bardak getiren garsonun yüzüne söyledi. Kadın onunla konuşmadı. Bardaklardan birini adamın önüne pat diye koydu, diğerini ise Abdullah’ın önüne dikkatle ve nazikçe bıraktı. “Yemek yarım saat içinde hazır olacak bayım,” dedi uzaklaşırken.

“Şerefe,” dedi asker bardağını kaldırarak ve birayı kana kana içti.

Abdullah eski askere minnettardı. Onun sayesinde artık Ingary adlı bir ülkede olduğunu biliyordu. Bu yüzden o da, "Şerefe," deyip kendi bardağını kaldırdı. Bardağın içindeki şey bir devenin mesanesinden çıkmış gibi görünüyordu. Sıvının kokusunu aldığında fikri değişmedi; içkiyi feci susamış olduğu için deniyordu sadece. Dikkatle bir yudum aldı. Eh, en azından ıslaktı.

"Enfes, değil mi?" diye sordu eski asker.

"Sahiden de ilginç bir tadı var, ey savaşçıların kumandanı," dedi Abdullah öğürmemek için kendini zor tutarak.

"Bana kumandan demen çok hoş," dedi asker. "Ama değildim. Onbaşılığın ötesine geçemedim. Çok kavga dövüş gördüm ve terfi etmeyi umuyordum, ama elime fırsat geçmeden düşman tepemize bindi. Korkunç bir çatışmaydı. Bölük halinde ilerliyorduk. Kimse düşmanın o kadar çabuk gelmesini beklemiyordu. Tabii anık her şey geride kaldı ve ağlayıp sızlamanın faydası yok; ama bil ki, Ingaryliler adil dövüşmediler. Kazanmalarını sağlayan birkaç büyücüleri vardı. Benim gibi sıradan bir asker sihre karşı ne yapabilir ki? Hiçbir şey. Sana savaşın nasıl geçtiğini anlatmamı ister misin?"

Abdullah cinin kötü niyetinin nerede yattığını artık anlıyordu. Kendisine yardımcı olması gereken bu adamın son derece sıkıcı biri olduğu belliydi. "Askeri konulardan zerre kadar anlamam, ey taktikçilerin en cesuru,' diye kestirip attı.

"Sorun değil," dedi asker neşeyle. "Büyük bir bozguna uğradığımızı bil yeter. Kaçtık. Ingary bizi fethetti. Tüm ülkeyi istila ettiler. Kraliyet ailemizin -Tanrı onları korusun- kaçması gerekti, o yüzden Ingary Kralı'nın erkek kardeşini tahta oturttular. Prenses Beatrice ile -Tanrı ona uzun ömür versin— evlendirerek prense meşruiyet kazandırmanın sözü edileli, ama prenses de ailesinin geri kalanıyla kaçmıştı. Kimse onu bulamadı. Aslına bakarsan yeni prens o kadar da kötü biri değildi. Strangia ordusunu terhis etmeden önce

hepimize tazminat ödedi. O parayla ne yapıyorum biliyor musun?”

“Bilmiyorum, gazilerin en yiğidi,” dedi Abdullah kendini esnememeye zorlayarak,

“Ingary’yi geziyorum,” dedi asker. “Bizi fetheden ülkeyi şöyle bir dolaşayım dedim. Bir yerlere yerleşmeden önce nasıl bir ülkeymiş öğrenmek istedim. Tazminatım da fena değil ha. Harcamalarıma dikkat ettiğim müddetçe giderlerimi karşılayabilirim.”

‘‘Tebrik ederim,” dedi Abdullah.

“Üstelik yarısını altın olarak ödediler,” dedi asker.

“Demek öyle,” dedi Abdullah

Tam o anda birkaç yerli müşterinin çıkıp gelmesi Abdullah'ı mutlu etti. Çoğu çiftçiydi; çamurlu pantolonlar, Abdullah'a kendi kaftanını anımsatan garip iş tulumları ve koca koca çizmeler giyiyordu. Son derece neşeliydiler. haşatın iyi gittiğine dair bağıra çağıra konuşuyorlar ve bira istemek için masalara vuruyorlardı. Garson kadın ve ufak tefek hancı ellerinde bira tepsileriyle durmaksızın koşuşturuyorlardı, çünkü o dakikadan sonra müşterilerin sayısı giderek arttı. Asker yeni müşterilerin gelişiyle Abdullah’a olan ilgisini bir anda yitirdi. Abdullah bu duruma sevinse mi üzülse mi bilemedi. Yeni müşteriler onu hiç de sıkıcı buluyormuşa benzemiyorlardı. Ayrıca eski bir düşman askeri olmasından da endişelenir bir halleri yoktu. İçlerinden biri ona hemen bira ısmarladı. Başkaları da geldikçe askerin popülerliği iyice arttı. Önüne bardaklar dolusu bira dizildi ve fazla geçmeden de yemek ısmarlandı. Bu sırada adamın etrafında toplanmış kalabalıktan Abdullah’ın kulağına bazı şeyler çalınıyordu: “Muazzam bir savaş… Büyücüleriniz onlara avantaj sağladılar... süvarilerimiz… sol kanadımız dağıldı... bize tepede yetiştiler... biz piyadeler kaçmak zorunda kaldık... tavşanlar gibi… fena biri değildi… bizi toplayıp tazminat ödedi…”

O sırada Abdullah sipariş vermemesine rağmen garson kadın elinde dumanı tüten bir tepsi ve daha fazla birayla çıkageldi. Hâlâ dili damağına yapıştığı için Abdullah biraya bile sevineli. Ayrıca yemek de en az Sultan'ın ziyafeti kadar leziz geldi. Abdullah bir süre yemekle öylesine meşgul oldu ki, askere aldırış etmedi. Daha sonra tekrar kafasını kaldırdı. Mavi gözleri hevesle parlayan asker, köylü dinleyicilerine Strangia Savaşı'nın nasıl gerçekleştiğini anlatıyordu. Adam önündeki boş tabağa doğru eğilerek masasının üzerindeki eşyaları sağa sola götürüyordu. Kısa bir süre içinde adama önündeki bardaklar, çatallar ve tabaklar yetmez oldu. Tuzluk ile kara-biberliği Strangia Kralı ile generalini göstermek için kullandığından, gerek Ingary Kralı, gerek onun erkek kardeşi, gerekse de büyücüleri için kullanacak bir şeyi kalmamıştı. Fakat asker bu durumun kendisini engellemesine izin vermedi. Kemerindeki bir keseyi açıp iki altın ve çok sayıda gümüş sikke çıkarıp, onları Ingary Kralı, büyücüleri ve generalleri yerine kullandı.

Abdullah adamın bu yaptığının ne kadar aptalca olduğunu düşünmeden edemedi. İki altın sikke çok sayıda yoruma sebep oldu. Yakındaki bir masada oturan hırpani görünümlü dört genç adam sandalyelerinde dönüp büyük bir ilgiyle askere baktı. Fakat asker savaşı anlatmaya öylesine dalmıştı ki durumun farkında değildi.

Sonunda askerin etrafındakilerden birçoğu kalkıp işinin başına döndü. Asker de onlarla birlikte kalkıp çantasını sırtına aldı, çantasının üstüne sıkıştırdığı kirli asker şapkasını kafasına taktı ve en yakın kasabaya hangi yoldan gidildiğini sordu. Herkes yüksek sesle ona yol tarif ederken, Abdullah da hesabı ödemek için garson kadına bakındı. Kadın işini ağırdan alıyordu. O gelene kadar asker yolun ilerisindeki bir dönemeçte gözden kaybolmuştu. Abdullah üzgün değildi. Cinin sözlerine rağmen, o adamdan yardım almaksızın da başının çaresine bakabileceği kanaatindeydi. Nihayet Kader ile aynı fikirde olduğuna seviniyordu.

Abdullah, eski asker gibi budalalık etmeden, hesabını üzerindeki en küçük gümüş sikke ile ödedi. Anlaşılan o kadarı bile bu yerde çok paraydı. Garson kadın para üstünü getirmek için hana girdi. Abdullah onun dönmesini beklerken dört genç adamın konuşmalarını duydu. Adamlar aralarında önemli bir meseleyi tartışıyorlardı.

"Eski keçi yolunu kullanırsak," dedi biri, "ona tepenin üzerindeki korulukta yetişebiliriz."

"Yolun her iki yanındaki çalılara saklanırız," diye hemfikir oldu İkincisi, "böylece ona iki taraftan saldırabiliriz."

"Parayı dörde böleriz," dedi üçüncüsü ısrarla. "Gösterdiğinden fazla parası olduğu kesin."

"Ama önce öldüğünden emin oluruz," dedi dördüncüsü. "Hakkımızda şikayette bulunması işimize gelmez." Bunun üzerine söylenen üç "Tamam!" lafının ardından hep birlikte kalkıp gittiler. Tam o sırada garson kadın da hızlı adımlarla ve iki avuç dolusu bakır sikkeyle çıkageldi.

"Umarım para üstü eksik değildir bayım. Buralarda fazla güney gümüşü görmeyiz. Sikkenin ne kadar ettiğini kocama sormam gerekti. Kocam gümüş sikkenin bizim bakırlardan yüz tanesi ettiğini söyledi. Siz bize beş bakır borçluydunuz. Bu yüzden..."

"Eksik olma, ey garsonların kraliçesi ve cennetten çıkma biranın mayalayıcısı," dedi Abdullah aceleyle ve kadınla uzun uzadıya sohbet etmektense bir avuç bakır sikkeyi ona geri verdi. Kadın arkasından bakarken Abdullah mümkün olduğunca büyük bir hızla askerin peşine takıldı. Adanı enayinin teki ve sıkıcının önde gideni olabilirdi, ama bu parası yüzünden pusuya düşürülüp öldürülmeyi hak ettiği anlamına gelmiyordu.

10
Şiddet Yaşanıyor ve Kan Dökülüyor

Abdullah pek de hızlı gidemediğini fark etti. Ingary'nin serin ikliminde otururken vücudu kaskatı kesilmişti ve bir önceki gün yaptığı yürüyüşten dolayı bacakları ağrıyordu. Sol çizmesindeki para kesesinin vurduğu yer fena su toplamıştı. Daha yüz metre bile ilerleyeme-den topallamaya başladı. Yine de asker için duyduğu kaygı, elinden geldiği kadar hızlı ilerlemesini sağladı. Ot çatılı birkaç kulübenin yanından geçti. Ardından yolun daha açık olduğu kasaba sınırının dışına çıktı. İleride, askerin gür yapraklı ağaçlarla kaplı bir tepeye doğru sallana sallana yürüdüğünü görebiliyordu. Hırpani kılıklı genç adamlar pusuyu orada kurmuş olmalıydılar. Abdullah daha hızlı topallamaya çalıştı.

Belindeki şişeden asabi, mavi bir dunum yükseldi. “Beni bu kadar sarsmaya mecbur musun?” dedi duman.

“Evet.” dedi Abdullah nefes nefese. “Bana yardımcı olması için seçtiğin atkımın asıl benim yardımıma ihtiyacı var.”

“Halı!” dedi cin. “Artık seni anlıyorum. Hiçbir şey hayata romantik açıdan bakmanı engellemeyecek. Herhalde bir sonraki dileğinde şövalyelerinki gibi parlak bir zırh istersin.”

Asker epey yavaş ilerliyordu. Abdullah aradaki mesafeyi kapayarak adamın peşinden koruluğa girdi, fakat yol ağaçların arasında kıvrılarak uzanıyordu. Bu yüzden Abdullah askeri gözden kaybetti. Nihayet son bir dönemecin ardından adamı sadece birkaç metre ileride gördü. Tam da o anda soyguncular saldırıya geçti.

İkisi yolun bir yanından fırlayarak askere arkadan yaklaştı. Diğer taraftan çıkan diğer ikisi ise önden hücum etti. Kısa bir süreliğine korkunç bir kavga yaşandı. Abdullah yardım etmek için hızlandı, ama bunu

tereddütle yaptı, çünkü hayatı boyunca kimseye el kaldırmamıştı.

O yaklaştığı sırada bir dizi mucize gerçekleşti sanki. Askere arkadan saldıran iki adam zıt yönlere doğru uçuşa geçti. Biri kafasını ağaca çarparak sorun olmaktan çıktı, diğeri de boylu boyunca yere serildi. Askerin önündeki iki adamdan biri neredeyse anında bir darbe alıp yerde iki büklüm oldu. Diğeri ise Abdullah'ı hayrete düşürerek havaya yükseldi ve kısa bir süreliğine bir ağaç dalma asılı kaldı. Ardından pat diye yere düşüp yolun ortasında uykuya daldı.

Yerde iki büklüm duran adam kendini toparlayarak uzun, ince bir bıçakla askere saldırdı. Asker bıçağı tutan eli bileğinden kavradı. Kısa süreliğine bu şekilde kaldılar, Abdullah bunun askerin lehine sonuçlanacağından adı gibi emindi. Tam asker için duyduğu endişenin tamamen lüzumsuz olduğunu düşünüyordu ki, askerin biraz arkasında yere serilmiş adam ayağa fırladığı gibi başka bir uzun, ince bıçakla hücum etti.

Abdullah hemen gerekeni yaptı. Bir adım atıp, genç adamın kafasına şişeyle vurdu. "Ah!" diye inledi cin. Genç adam bir ağaç gibi yere devrildi.

Çıkan ses üzerine, o sırada diğer genç adamı düğümlemekte olan asker hızla döndü. Abdullah hemen geri çekildi. Gerek askerin hızından, gerekse de parmaklarını sıkıca birleştirerek ellerini iki ölümcül silah gibi tutmasından gözü korkmuştu.

"Seni öldürmeyi planladıklarını duydum, yiğit gazi," diye açıkladı çabucak, "ve yardımına koştum."

Abdullah askerin artık hiç de masum olmayan masmavi gözlerini kendisininkilere bakarken buldu. Hattâ öyle ki, bu gözlere Zanzib Çarşısı'nda bile kurnaz bakışlı denebilirdi. Abdullah'ı mümkün olan her şekilde ölçüp biçiyor gibiydiler. Neyse ki gördüğü şey askerin hoşuna gitmişe benziyordu. "Sağol öyleyse," dedi adam ve dönüp az öncesine kadar düğümlemekte olduğu delikanlının kafasına bir tekme attı.

O delikanlı da kıpırdamayı keserek arkadaşlarıyla beraber uyumlu bir takım oluşturdu.

“Bu olayı muhafızlara bildirsek iyi olacak,” dedi Abdullah.

“Niye ki?” diye sordu asker. Eğildi ve kafasını tekmelediği genç adamın ceplerini hızla ve ustaca arayarak Abdullah'ı biraz şaşırttı. Aramasının sonucunda elde ettiği avuç dolusu bakır sikkeyi hoşnut bir yüz ifadesiyle kendi kesesine attı. “Bıçağı da çürükmüş,” diyerek onu ikiye kırdı. “Madem ki buradasın, niye ben diğer ikisiyle ilgilenirken sen de başına vurduğunun üstünü aramıyorsun? Seninkinden bir gümüş çıkar gibi geliyor.”

“Yani,” dedi Abdullah kuşkuyla, “bu ülkenin âdetlerinin soyguncuları soymamıza izin verdiğini mi söylüyorsun?”

“Ben hiç böyle bir âdet duymadım,” dedi asker soğukkanlılıkla. “ama yine de öyle yapacağım. Handa altınlarımı ne elemeye gösterdim sanıyorsun? Soyulmaya değer eski ve aptal bir asker bulduğunu sanan birileri mutlaka çıkar. Ve neredeyse hepsi üzerinde para taşır.”

Adam yolun karşısına geçip ağaçtan düşmüş delikanlının üstünü aramaya başladı. Abdullah tereddütle geçen birkaç saniyenin ardından şişeyle bayılttığının üstünü aramaya koyuldu. Asker hakkındaki görüşlerini gözden geçirmenin iyi olacağı fikrindeydi. Her şey bir yana, dön saldırganla aynı anda kapışabilen bir adamla dost olmak, düşman olmaktan yeğdi. Ayrıca baygın gencin ceplerinden sahiden de üç gümüş sikke çıktı. Bir de bıçak vardı. Abdullah askerin diğer bıçağı kırdığı gibi onu da yo la dayayarak kırmaya çalıştı.

“Ah, hayır,” dedi asker, “O sağlam bir bıçak. Saklasan iyi olur.”

“Doğrusunu istersen bu konularda hiç tecrübem yok,” dedi Abdullah bıçağı askere uzatarak. “Ben barışçıl biriyim.”

“Öyleyse Ingary’de fazla yaşayamazsın.” dedi asker. “Bıçağı sakla. İstersen et kesmekte bile kullanabilirsin. Çantamda ondan daha iyi altı bıçak var. Altısı da farklı farklı haydutlardan. Gümüş de sende kalsın - tabii altınlarımdan bahsettiğimde fazla ilgi göstermediğine bakılırsa halin vaktin zaten yerinde, değil mi?”

Sahiden de kurnaz ve dikkatli biriymiş, diye geçirdi Abdullah aklından, gümüş sikkeleri cebine atarken. “Daha fazla parayı reddedecek kadar da değil,” dedi ihtiyatlı davranarak. Sonra kendini olayların gidişatına iyice kaptırarak yerdeki genç adamın çizmelerindeki bağcıkları çıkardı ve şişeyi kemerine daha sıkı bağladı. O bunu yaparken baygın delikanlı inleyerek kıpırdandı.

“Kendine geliyor. Yola koyulsak iyi olacak, eledi asker. “Uyandıklarında bizim onlara saldırdığımızı söyleyecekler. Bu kasabada onların yasadığı ve bizim de buranın yabancısı olduğumuz düşünülürse herkes onlara inanacaktır. Ben tepelerden gideceğim. Sana da aynısını yapmanı tavsiye ederim.’’

“Sana eşlik etmeyi yok isterim, pek nazik savaşçı bey,” dedi Abdullah.

“İtirazını yok,” dedi asker. “Yanımda yalan söylemek zorunda kalmayacağım bir yol arkadaşının bulunması değişiklik olacak.” Adam çantasını ve şapkasını aldı -her nasılsa dövüş başlamadan bir fırsatını bulup ikisini de bir ağacın arkasına güzelce saklamıştı- ve ormanın içlerine doğru başı çekti.

Bir süre ağaçların arasından durmaksızın tırmandılar. Abdullah askerin çevikliği karşısında kendini acınası derecede güçsüz hissetti. Adam sanki yokuş aşağı gidiyormuşçasına hafif ve kolay adımlarla ilerliyor, Abdullah ise topallayarak onu takip ediyordu. Sol ayağının derisi soyulmuş gibiydi.

Sonunda asker yüksek ve küçük bir vadide durup onu İnekledi. “Şatafatlı çizmelerin canını mı yakıyor?” diye

sordu. “Şu kayaya oturup onları çıkar.” Adam konuşurken çantasını sırtından indirdi. “Yanımda sıradışı bir ilkyardım seti var. Galiba savaş meydanından almıştım. Strangia'da bir yerde buldum.”

Abdullah oturdu ve çizmelerini güç bela çıkardı. Yaşadığı rahatlama, ayağına baktığında çabucak kayboldu. Ayağının derisi sahiden soyulmuştu. Asker homurdanarak gönç adamın ayağına beyaz bir kumaş koydu. Kumaş bağlanmaya ihtiyaç duymadan Abdullah’ın yarasına yapışıverdi. Abdullah acıyla bağırdı. Hemen sonra kumaştan ferahlık verici bir serinlik yayıldı. “Bir tür sihir mi bu?” diye sordu.

“Herhalde,” dedi asker. “Sanırım o Ingaryli büyücüler bu setten tüm orduya dağıttılar. Çizmeni giy. Artık yürüyebileceksin. O gençlerin babalan bizi aramaya başlamadan önce buralardan uzaklaşmamız lazım.”

Abdullah çekinerek ayağını çizmesine soktu. Kumaş sihirli olmalıydı, ayağı iyileşmiş gibiydi. Artık askerle neredeyse başa baş gidebiliyordu. Asker yürüdükçe yürüdü, Abdullah’a sanki dün çölde katettiği mesafe kadar gitmişler gibi geliyordu. Genç adam bazen kendine hakim olamayarak peşlerinden atların gelip gelmediğini görmek üzere arkasına bakıyordu. Kendi kendine bunun en azından -develerden sonra- bir değişiklik olduğunu söyledi, tabii kimse onları kovalamasaydı hiç şüphesiz daha da iyi olurdu. Şöyle bir düşününce, babası öldüğünden beri, Çarşı’da bile babasının ilk karısının akrabaları tarafından kovalandığını anladı. Bunu daha önce fark etmediği için kendine kızdı.

Bu sırada o kadar yükseğe çıkmışlardı ki, ağaçlar yerlerini kayalardan çıkan ince çalılara bırakmıştı. Akşam çökerken çalılar da sona erdi. Artık çıplak kayaların üzerinde, yalnızca birkaç küçük ve keskin kokulu çalının çatlaklara tutunduğu bir dağ sırasının zirvesine yakın bir yerde yürüyorlardı. Abdullah bunun da bir çeşit çöl olduğunu düşündü. Askerin peşinden yüksek

kayalıkların arasındaki dar bir geçide girdi. Burası akşam yemeği bulabilecekleri türden bir yere benzemiyordu.

Asker geçidin biraz ilerisinde durup çantasını indirdi. “Buna biraz göz kulak ol,” dedi. “Yamacın bu tarafında bir mağara olabilir. Gidip geceyi geçirmeye uygun bir yer olup olmadığına bakacağım.”

Abdullah ihtiyatla kafasını kaldırdığında yukarılarda bir yerde, kayaların arasında karanlık bir oyuk görür gibi oldu. Genç adam orada uyumak için can atmıyordu. Oyuk soğuk ve sert görünüyordu. Ama herhalde kayanın üzerinde yatmaktan iyidir, diye düşündü askerin yamacı kolayca tırmanmasını ve oyuğa varmasını seyrederken.

Bozuk bir çıkrıktan çıkana benzer bir gürültü yükseldi.

Abdullah askerin bir eliyle yüzünü kapamış, mağaradan geri geri çıktığını gördü. Adam kendini yamaçtan düşmekten son anda kurtardı ve küfrederek bir taş yağmuruyla beraber aşağı kaydı.

“İçeride vahşi bir hayvan var!” dedi nefes nefese. “Devam edelim.” Adamın üzerindeki sekiz uzun çizikten epey kan akıyordu. Dördü alnında başlıyor, eli boyunca uzanıyor ve yanağından aşağı inerek çenesinde son buluyordu. Diğer dördü ise üniformasının yenini yırtıp kolunu bilekten dirseğe kadar aşıyordu. Görünüşe bakılırsa elini yüzüne götürerek bir gözünün çıkmasını son anda önlemişti. Asker öyle sarsılmış durumdaydı ki, Abdullah onun şapkasıyla çantasını almak ve geçitten aşağı inmesine yardım etmek zonanda kaldı. Bunu da oldukça hızlı yaptı. Yanındaki askeri alt edebilen bir hayvanla karşılaşmak istemiyordu.

Yüz metre kadar sonra sona eren geçidin ucunda mükemmel bir kamp alanı vardı. Artık dağların öteki yamacındaydılar. Önlerinde, batan güneşin tembel ışıklarıyla altın sarısı ve yeşile boyanmış topraklar uzanıyordu. Geçit. hafifçe yükselip yukarıdaki kayaların eğik bir çatı gibi sarktığı mağaramsı bir boşlukla birleşen

geniş bir kaya tabakasında son buluyordu. Daha da iyisi, hemen yanda şırıl şırıl akan bir pınar vardı.

Bulundukları yer ne kadar mükemmel olursa olsun Abdullah az önceki mağarada bulunan vahşi hayvana bu kadar yakın durmak istemiyordu. Fakat asker ısrar etti. Çizikler canını yakıyordu. Kendini kaya tabakasına atıp sihirli ilkyardım setinden bir tür merhem çıkardı. “Bir ateş yak,” dedi merhemi yaralarına sürerken. “Vahşi hayvanlar ateşten korkar.”

Abdullah itirazı bırakıp yakmak amacıyla keskin kokulu çalıları yerden sökmeye başladı. Kartal veya benzeri bir hayvan uzun zaman önce yukarıdaki kayalıklara yuva kurmuştu. Bu eski yuvadan kucak dolusu çalı çırpıyla birkaç kuru dal çıktı. Asker merhemi sürmeyi nihayet bitirdiğinde bir kav kutusu çıkarıp eğimli kaya tabakasının ortasında küçük bir ateş yaktı. Abdullah'ın eskiden çadırında yaktığı tütsüler gibi kokan duman, geçidin sonunda etrafa dağılarak muhteşem günbatımını çevreledi. Abdullah eğer ateş mağaradaki yaratığı korkutursa bulundukları yerin neredeyse mükemmel sayılabileceğini düşündü. Neredeyse mükemmel, çünkü kilometrelerce mesafede yiyecek bir şey yoktu. Delikanlı iç geçirdi.

Asker çantasından metal bir kavanoz çıkardı. “Bunu suyla doldurmaya ne dersin? Tabii,” dedi Abdullah’ın kemerinde bağlı duran şişeye bakarak, “şu şişede daha sert bir şey yoksa.”

“Ne yazık ki hayır,” dedi Abdullah. “Bu şişe yalnızca bir aile yadigarı -Singispat’tan gelme nadide bir dumanlı cam. Hatıra olarak saklıyorum.” Onun kadar düzenbaz birine cinden bahsetmeye niyeti yoktu.

“Yazık,” dedi asker. “Öyleyse biraz su getir. Ben de akşam yemeğini hazırlamaya koyulayım.”

İşte, kamplarım mükemmelleştirecek şey buydu. Abdullah hevesle pınara koştu. Geri döndüğünde askeri bir

tavaya kurutulmuş et ve bezelyeyle dolu paketleri dökerken buldu. Adam su ve bir çift gizemli küp ekleyip yemeği ateşte kaynamaya bıraktı. Kısa süre sonra nefis kokular yükselmeye başladı.

“Onlar da mı büyülü?” diye sordu Abdullah, asker yemeğin yarısını teneke bir tabağa doldurup ona uzatırken.

'Sanırım,” dedi asker. “Savaş meydanında buldum.” Adam tavayı eline aldı ve bir çift kaşık çıkardı. Dostane bir havada yemeklerini yerlerken ateş çıtırdıyor, gökyüzü pembenin, kırmızının ve sarının tonlarına bürünürken aşağıdaki topraklar maviye dönüyordu. “Zorlu şartlara alışkın değil gibisin,” dedi asker. “Güzel kıyafetlerin, gösterişli çizmelerin var, ama anlaşılan son zamanlarda epey yıpranmışlar. Hem konuşmana ve yanık tenine bakılırsa Ingary’nin epey güneyinden geliyorsun, öyle değil mi?”

“Hepsi doğru, ey usta gözlemci,” diye kestirip attı Abdullah. “Ben de senin hakkında bir tek Strangia'dan geldiğini ve bu ülkeyi çok tuhaf bir yöntemle gezdiğini biliyorum. Tazminatından kazandığın paraları göstererek insanları seni soymaya teşvik ediyor...”

“Ne tazminatı!” diye öfkeyle sözünü kesti asker. “Ne Strangia'dan ne de Ingary'den tek kuruş almışlığım var! Savaşlarda canımı dişime taktım -hepimiz öyle yaptık — ama iş bitince. Tamam arkadaşlar, artık barış zamanı!’ dediler ve bizi beş kuruşsuz sokağa attılar. Ben de kendi kendime. Tamam, ha? Binleri bana harcadığım tüm o emeğin karşılığını borçlu ve o birileri Ingary halkı! Büyücüleri işe karıştırıp hileyle zafer kazanan onlar[1]: dedim. Tazminatımı onlardan çıkarmaya karar verdim, tıpkı bugün tanık olduğun gibi, Yaptığıma dolandırıcılık diyebilirsin, ama beni gördün; kararı sen ver. Sadece beni soymaya çalışanların paralarını alıyorum!”

“Dolandırıcılık sözü aklımın ucundan bile geçmedi, faziletli gazi,” dedi Abdullah içtenlikle. “Planın son derece

zekice.”

Asker bu sözler üzerine yatışır gibi oldu. Düşünceli gözlerle aşağıdaki mavi enginliklere baktı. “Orası Kingsbury Ovası,” dedi adam. “Oradan epey altın kazanabilirim. Biliyor musun, Strangia'dan yola çıktığımda cebimde sadece üç metelik ve altın sikke diye gösterdiğim pirinç bir düğme vardı.”

“Öyleyse büyük kâr elde etmişsin,” dedi Abdullah.

“Daha da büyüyecek,” diye söz verdi asker. Adam tavayı özenle kenara bıraktı ve çantasından iki elma çıkardı. Birini Abdullah’a verirken diğerini de kendisi yemeye koyuldu. Yere uzanarak, yavaş yavaş karanlık çöken topraklara baktı. Abdullah adamın oradan kazanacağı altınları hesapladığını düşündü. Asker onu şaşırtarak, “Akşam kamplarını hep sevmişimdir. Şu günbatımına bir bak. Muhteşem!” dedi.

Sahiden de muhteşemdi. Güneyden gelen bulutlar gökyüzünde yakuttan bir diyar gibi uzanıyordu. Abdullah bir tarafı şarap kırmızısına boyanmış mor sıradağlar, bir volkanın göbeği gibi turuncu renkli ve dumanlı bir yarık, gül pembesi durgun bir göl gördü. Orada, sonsuzluğa uzanan sarı ve mavi renkli gök-denizde adalar, resifler, koylar ve burunlar vardı. Sanki düşlerdeki bir deniz kıyısına veya cennete komşu hır toprak parçasına bakıyor gibiydiler.

“Şu buluta bak.' dedi asker parmağıyla işaret ederek.
“Tıpkı bir şatoya benzemiyor mu?”

Benziyordu. Altın sarısı, yakut kızılı ve çivit mavisi renklerdeki narin kulelerden oluşan şaheser, bir gök gölünün ortasında durmaktaydı, ün yüksek kuleden sızan sapsarı ışık bir pencereyi andırıyordu. Abdullah’ın aklına zindana sürüklenirken Sultan’ın sarayının üzerinde gördüğü şato geldi. Bu bulut ona hiç benzemese de, acısını öyle şiddetle canlandırdı ki, genç adam dayanamayarak bağırdı.

“Ey Gece Çiçeği, nerelerdesin?”

11
Vahşi Bir Hayvan Yüzünden Abdullah’ın Dileği Boşa Gidiyor

Asker geriye dönüp Abdullah’a şaşkın şaşkın baktı.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Hiçbir şey,” dedi Abdullah, “tabii hayatımın hüsranlarla dolu olması hariç.”

“Anlat,” dedi asker. “İçini dök. Ne de olsa ben sana anlattım.”

“Bana dünyada inanmazsın,” dedi Abdullah. “Kederim seninkinden bile büyük, ey ölümcül silahşor.”

“Bir dene,” dedi asker.

Günbatımı ve günbatımıyla birlikte içini kaplayan ızdırap yüzünden Abdullah hemen içini dökmeye başladı. Şato yavaşça dağılarak gök gölünde bulut öbekleri haline gelirken ve günbatımı önce mora, ardından kahverengiye, en sonunda da askerin yüzündeki iyileşmekte olan yaralar gibi koyu kırmızıya dönüşürken Abdullah öyküsünü anlattı. En azından bir özetini. Tabii ki son derece kişisel olan hayalilerinden, onların son zamanlarda gerçeğe dönüştüğünden ve cinden söz etmedi. Askere gecenin bir vakti şişeyi alıp kaçmayacağına inanacak kadar güvenmiyordu. Gerçekler üzerinde değişiklik yapmasının bir diğer sebebi de, askerin tüm öyküsünü anlatmadığına dair içinde duyduğu güçlü bir kuşkuydu. Öykünün sonunu cinden bahsetmeden anlatmak güç olduysa da Abdullah iyi iş çıkardığı fikrindeydi. Zincirlerinden ve haydutlardan büyük ölçüde iradesiyle kurtulduğunu, sonra da Ingary'ye varana dek kuzeye yürüdüğünü söyledi.

“Hımm,” dedi asker, Abdullah'ın hikâyesi bitince. Dalgın bir halde o keskin kokulu çalılardan birkaç tanesini daha artık civardaki tek ışık kaynağı olan ateşe attı. “Zorlu bir yaşantın olmuş. Ama bana kalırsa kaderinde bir prensesle evlenmenin yazılmış olması, başına gelen her

kötü olayı affettirir. Bu benim de hep istediğim bir şeydi -az çok toprağa sahip, iyi huylu ve sessiz sedasız bir prensesle evlenmek. Bunun düşünü kurduğum bile söylenebilir.’’

Abdullah’ın aklına harika bir fikir geldi. “Evlenebilirsin de.” dedi usulca. “Seninle tanıştığım gün bir rüya -bir görü- gördüm. Lavanta renginde, dumandan bir melek çıkagelip bana bir hanın önünde uyuyan seni gösterdi, ey savaşçıların en akıllısı. Gece Çiçeği’ni bulmamda bana büyük yardımın dokunabileceğini, ve yardım etmen halinde, ödül olarak senin de bir prensesle evleneceğini söyledi.” Abdullah'a göre anlattıkları neredeyse tamamen doğruydu -ya da olacaktı. Tek yapması gereken yarın cinden doğru şeyi dilemekti. Daha doğrusu öbür gün, diye hatırlattı kendine, zira cin onu yarınki dileği bugünden dilemeye zorlamıştı. “Bana yardım edecek misin?” diye sordu askerin ateş ışığıyla aydınlanan yüzüne kaygıyla bakarak. “Böyle büyük bir ödül için?”

Asker ne istekli ne de isteksiz görünüyordu. Adam bir süre düşündü. “Nasıl yardım edebileceğimden emin değilim,” dedi en sonunda. “En başta, ben cinler konusunda uzman sayılmam. Bu kadar kuzeyde öyle yaratıklarla pek karşılaşılmıyor. Cinlerin kaçırdığı prenseslere ne yaptıklarını şu kahrolası Ingary büyücülerine sorman lazım. Büyücüler cevabı bilirler. Ben ağızlarından silke söke laf almana yardım edebilirim. Hattâ bunu seve seve yaparım. Ama başka bir prensese gelince, İnliyorsun ki onlar ağaçta yetişmiyor. En yakındaki prenses ta Kingsbury’deki Ingary Kralının kızı olmalı. Eğer şu senin dumandan meleğin onu kastetmişse birlikte o tarafa gidip bir baksak iyi olacak. Zaten duyduğum kadarıyla kralın büyücülerinin çoğu o bölgede yaşarmış, bu yüzden bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Fikrimi beğendin mi?”

“Şahane, bağrımdaki asker dostum!” dedi Abdullah.

“Öyleyse karar verilmiştir, ama unutma ki hiçbir konuda söz vermiyorum,” dedi asker. Adam çantasından iki

battaniye çıkardı ve ateşi besleyip uyumayı önerdi.

Abdullah şişeyi kemerinden çözüp dikkatle yanına, askerin bulunduğu tarafın tersine bıraktı. Sonra da yatıp oldukça rahatsız geçecek bir geceyi geçirmek üzere battaniyeye sarındı. Dün gece çölde olduğu kadar üşümese de Ingary'nin rutubetli havası delikanlıyı en az o kadar titretti. Buna ek olarak gözlerini ne zaman kapasa aklına hemen geçidin yukarısındaki mağarada yaşayan vahşi hayvan geliyor, onun kampta gezindiğini duyar gibi oluyordu. Hattâ birkaç kez gözlerini açtığında ateş ışığının hemen ötesinde bir şeyi kıpırdarken gördüğünü bile sandı. Her seferinde oturup ateşe daha fazla odun atıyor, canlanan alevler orada hiçbir şey olmadığım gösteriyordu. Tam anlamıyla uykuya dalması uzun sürdü. 0 zaman da korkunç bir rüya gördü.

Rüyasında, şafak vakti bir cinin çıkagelip göğsüne oturduğunu gördü. Abdullah ona gitmesini söylemek için gözlerini açtığında karşısında cini değil, mağaradaki canavarı buldu. Hayvan devasa iki ön ayağını Abdullah'ın göğsüne dayamış, ona kürkünün kadifemsi siyahlığında mavi fenerler gibi parlayan gözleriyle kötü kötü bakıyordu. Abdullah'ın gördüğü kadarıyla yaratık, dev bir kara panter kılığında olan bir iblisti.

Genç adam çığlık atarak doğruldu.

Doğal olarak karşısında hiçbir şey yoktu. Şafak daha yeni yeni bastırmaktaydı. Ateş, etrafın griliğindeki silik bir kırmızılıktan ibaretti ve onun diğer tarafında hafifçe horlayan asker, koyu gri bir tümsek gibiydi. Aşağıdaki topraklar beyaz bir sisle örtülüydü. Abdullah bitkin vaziyette ateşe bir çalı daha atıp tekrar uykuya daldı.

Cinin kükremesiyle uyandı.

“Durdur şu şeyi! ÇEK şunu üzerimden!”

Abdullah ayağa fırladı, asker de öyle. Ortalık apaydınlıktı. İkisi de gözlerine inanamadı. Küçük bir kara kedi cin şişesinin yanı başına, az önce Abdullah’ın

kafasının durduğu yere çökmüştü. Kedi ya çok meraklıydı ya da şişede yiyecek olduğundan emindi, zira burnunu zarif ama sıkı hır şekilde şişenin ağzına sokmuştu. Cin hayvanın simsiyah kafasının etrafından on, on iki kadar mavi duman demeti halinde çıkıyor, demetler ellere veya suratlara dönüştükten sonra tekrar duman halini alıyordu.

“Yardım edin!” diye koro halinde bağırdı cin. “Beni yemeye falan çalışıyor!”

Kedi cine hiç aldırış etmiyordu, sanki şişede çok çarpıcı bir koku varmış gibi davranmayı sürdürüyordu.

Zanzib'de herkes kedilerden nefret ederdi. İnsanlar onlara karşı, yedikleri fare ve sıçanlardan sadece birazcık daha fazla sevgi beslerlerdi. Bir kedi sana yaklaşırsa tekmeyi basardın ve eline geçen kedi yavrularını suda boğardın. Abdullah da kediye doğru koşarak bir tekme savurdu. “Pısst!” diye bağırdı. “Hey!”

Kedi sıçradı. Abdullah'ın ayağından her nasılsa kurtularak yukarıdaki bir kayaya çıktı ve genç adama dönüp tısladı. Abdullah hayvanın gözlerinin içine baktı, masmaviydiler. Demek ki, gece vakti delikanlıyı kedi uyandırmıştı. Abdullah yerden bir taş aldı ve fırlatmak için kolunu kaldırdı.

“Sakın yapma!” dedi asker. “Zavallı hayvancağız!”

Kedi Abdullah’ın taşı atmasını beklemeden fırladı ve anında gözden kayboldu. “O hayvanın zavallı bir tarafı yok,” dedi Abdullah. “Unutma ki, hoşgörülü silahşor, dün gece neredeyse gözünü çıkarıyordu.”

“Biliyorum,” dedi asker sakin bir sesle. “Zavallı şey sadece kendini koruyordu. Şişende bir cin mi var? Hani şu dumanlı mavi dostun?”

Bir keresinde satılık halısı olan bir gezgin, Abdullah'a çoğu kuzeylinin hayvanlara karşı anlaşılmaz bir duygusallık gösterdiğini anlatmıştı. Abdullah omuz silkerek, asık bir suratla şişeye doğru döndü -cin bir teşekkür bile etmeden

şişesine kaçmıştı. Artık Abdullah'ın şişeyi bir şahin gibi gözlemesi gerekecekti. “Evet,” dedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi asker. “Cinlerden bahsedildiğini duymuştum. Gelip şuna bir bakar mısın?” Adam eğilip büyük bir dikkatle yerden şapkasını aldı. Bunu yaparken de garip, yumuşak bir tavırla gülümsüyordu.

Bu sabah askerde bir terslik var gibiydi; sanki geceleyin beynine bir şeyler olmuştu. Abdullah sebebin -her ne kadar kaybolmaya yüz tutsalar da- o çizikler olup olmadığını düşündü. Kaygıyla adamın yanma gitti.

Kedi yukarıdaki kayaya geri dönmüştü. Yine o demir çıkrık sesini çıkarıyor ve küçük, sıyalı bedeninin her çizgisinden öfke ve endişe okunuyordu. Abdullah hayvana aldırış etmeden askerin şapkasına baktı. Şapkanın yağlı iç kısmından yuvarlak mavi gözler ona geri baktı. Küçük, pembe bir ağız meydan okurcasına tıslarken, şapkanın içindeki minik siyah kedicik de dengesini sağlamak için şişe fırçasına benzeyen kuyruğunu salkıdı.

“Ne kadar tatlı, değil mi?” dedi asker kafayı bulmuşçasına

Abdullah kayanın tepesinde miyavlayan kediye bir göz attı. Gördüğü şey karşısında donakaldı ve daha dikkatli baktı. Yaratık dev gibiydi. Orada kudretli bir siyah panter duruyor, kocaman beyaz dişlerini Abdullah'a gösteriyordu.

“Bu hayvanlar bir cadıya ait olmalı, yiğit yol arkadaşım,” dedi Abdullah tir tir titrerken.

“Öyleyse bile cadı çoktan ölmüştür,” dedi asker. “Onları gördün. O mağarada başıboş halde yaşıyorlardı. Galiba anne kedi geceleyin yavrusunu buraya kadar taşımış. Fevkalade, değil mi? Ona yardım edeceğimizi anlamış olmalı!” Adam kayanın tepesinde hırlayan koca yaratığa bakarken cüssesini fark etmemiş gibiydi. “Aşağı gel, seni tatlı şey!” diye dil döktü. “Sana veya yavruna zarar vermeyeceğimizi biliyorsun.”

Anne panter kayadan aşağı sıçradı. Abdullah boğuk bir çığlık atlı ve geri kaçarak kendini yere attı. Koca siyah gövde yanından ok gibi geçti ve asker kahkahalarla gülmeye başladı. Abdullah öfkeyle kafasını kaldırdığında hayvanın tekrar küçük bir kediye dönüştüğünü ve askerin geniş omuzlarında gezinerek adamın suratına sürtündüğünü gördü.

“Sen ne güzel şeysin Geceyarısı!” Asker kıkırdadı “Merak etme, Zıpır’a çok iyi bakacağım. Aynen öyle. Mırılda bakalım!”

Abdullah tiksintiyle ayağa kalkıp bu sevgi gösterisine sırt çevirdi. Tava geceleyin bir güzel temizlenmişti. Teneke tabak cilalanmış gibiydi. Genç adam tavayla tabağı pınarda yıkarken askerin o sihirli ve tehlikeli hayvanları kısa sürede unutup kahvaltıyı düşünmesini umuyordu.

Asker şapkasını nihayet bıraktığında ve anne kediyi omzundan nazikçe aldığında aklına hayvanların kahvaltısı geldi. “Süte ihtiyaçları var,” dedi adam, “ve bir tabak taze balığa. Şu senin cine söyle de biraz getirsin.'

Şişenin ağzından mavi-mor bir duman fışkırarak cinin asabi suratının şeklini aldı. “Yok ya.” dedi cin. “Günde tek bir dilek hakkı tanıyorum. Bu adam bugünün dileğini dünden istedi zaten. Gidip kendiniz balık tutun.”

Asker öfkeyle cinin üstüne yürüdü. “Dağların bu kadar yükseklerinde balık bulunmaz,” dedi. “Üstelik minik Geceyarısı'nın karnı aç ve besleyecek bir de yavrusu var. “

‘‘Aman ne kötü!” dedi cin. “Sakın beni tehdit edeyim deme asker. Çok daha sudan sebeplerle insanları kurbağaya çevirdiğim oldu.”

Abdullah askerin kesinlikle cesur biri olduğunu düşündü -veya tam bir budala. “Öyle bir şey yaparsan şeklim şemailim ne olursa olsun şişeni kırarım!” diye bağırdı adam. “Kendim için dilekte bulunmuyorum!”

“Ben insanların bencil davranmalarını yeğlerim,” diye laf yetiştirdi cin. “Demek kurbağa olmaya itirazın yok?”

Şişeden daha fazla duman çıktı ve bir çift kola dönüşerek Abdullah'ın korktuğu hareketleri yapmaya başladı.

"Hayır, hayır, durmanı rica ediyorum, ey ruhlar arasındaki safir!" diye atıldı genç adam. "Lütfen, bana büyük bir iyilik yap -askeri rahat bırak ve hayvanların beslenebilmesi için bana bir dilek daha avans ver."

"Sen de mi kurbağa olmak istiyorsun?" diye sordu cin. "Eğer kehanette Gece Çiçeği'nin bir kurbağayla evleneceği yazılıysa teni kurbağaya çevir," diye çokbilmişlik tasladı Abdullah. "Ama önce biraz süt ve balık getir, yüce cin." Cin huysuz huysuz döndü. "Yine o baş belası kehanet! Ona karşı gelemem. Pekala. Dileğin yerine gelecek, tabii önümüzdeki iki gün boyunca beni rahat bırakırsan." Abdullah iç geçirdi. Dileğini feci şekilde heba ediyordu. "Anlaşıldı."

Delikanlının ayaklan dibine bir kap dolusu süt ve içinde somon balıkları olan oval bir tabak pat diye düştü. Cin Abdullah'a büyük bir hoşnutsuzlukla bakıp şişenin içine geri çekildi.

"Harika!" dedi asker ve telaş içinde somonu sütün içinde pişirmeye girişti. Bir yandan da kedilerin gırtlağına takılabilecek kılçıkları ayıklamakla uğraşıyordu.

Abdullah bu sırada kedinin şapkasının içindeki yavrusunu ağır ağır yaladığını fark etti. Hayvan cinin orada olduğundan habersiz gibiydi. Fakat somonun pekala farkına vardı. Balık pişmeye başladığı anda yavrusunun yanından ayrıldı ve askerin bacaklarına sürtünerek yakarırcasına miyavlamaya başladı. "Az kaldı canımın içi!" dedi asker.

Abdullah'ın aklına kedinin sihriyle cininkinin çok farklı olduğu, bu yüzden birbirlerini algılayamadıkları fikri geliyordu yalnızca. Tüm bu olayın tek iyi tarafı, iki insana yetecek kadar da balık ve süt olmasıydı. Kedi somon tadı sinmiş sütü ağır ağır iterken ve yavrusu da içmek için dinden geldiğince uğraşırken askerle Abdullah kızarmış

balık ile sütten oluşan yemeklerini afiyetle mideye indirdiler.

Böyle bir kahvaltının ardından Abdullah dünyaya daha iyimser bir gözle bakar oldu. Kendi kendine, cinin bir yol arkadaşı olarak bu askerden daha iyi bir setim yapamayacağını söyledi. Cin o kadar da kötü değildi. Ve Gece Çiçeği’ni çok yakında görecekti. Tam Sultan ile Kabul Akba'nın da o kadar kötü kimseler olmadığını düşünüyordu ki, Kingsbury’ye giderlerken askerin kedileri de yanına alacağını öfkeyle öğrendi.

“Peki tazminatını yakarma planlarına ne olacak, ey sevgi dolu savaşçı ve anlayışlı süvari?” diye itiraz etli. ”Soyguncuları şapkanda bir kediyle soyamazsın!'

“Bana bir prenses sözü verdiğin için artık öyle bir şey yapmama gerek yok,” diye sakin bir tavırla karşılık verdi asker. “Ayrıca Geceyarısı ile Zıpırı bu dağda yalnız başlarına bırakacak değilim. Böyle bir şey zalimce olur[1]'

Abdullah tartışmayı kazanamayacağını biliyordu. Somurtarak cin şişesini kemerine bağladı ve askere bir daha herhangi bir konuda söz vermeye tövbe etti. Asker çantasını topladı, ateşi söndürdü ve yavru ketlinin olduğu şapkasını yerden nazikçe aldı. Pınarın yanından yokuş aşağı inmeye koyulurken, bir köpekmiş gibi ıslık çalarak Geceyarısı'nı yanına çağırdı.

Fakat Geceyarısı’nın başka planlan vardı. Askerin peşinden yola koyulan Abdullah'ın önüne dikilerek ona manalı manalı baktı. Abdullah görmezden gelerek kedinin yanından geçmeye yeltendi. Hayvan yine hır anda kocaman oldu. Öncekinden bile daha iri bir kara panter hırlayarak genç adamın yolunu kesiyordu. Korkudan ödü patlayan Abdullah donakaldı. Yaratık onun üstüne atladı. Abdullah çığlık bile atamayacak kadar korkmuş durumdaydı. Gözlerini kapayarak gırtlağının parçalanmasını bekledi. Demek Kader’den ve onun kehanetinden buraya kadardı!

Onun yerine boğazına yumuşacık bir şey dokundu. Bir çift küçük ayak omzuna sıkıca bastı ve diğer bir çift de göğsünden destek aldı. Abdullah gözlerini açınca Geceyarısı'nın kedi boyutlarına dönmüş olarak yeleğinin önüne tutunduğunu gördü. Hayvanın yeşil-mavi gözleri, “Beni taşı, yoksa fena olur,” diyordu.

“Pekala, heybetli kedigil,” dedi Abdullah. “Ama dikkat et de yelekteki nakışları daha fazla sökmeyesin. Bu eskiden en iyi kıyafetimdi. Ve lütfen seni zorla taşıdığımı da unutma. Kedileri sevmem.”

Geceyarısı sakin sakin Abdullah'ın omzuna çıktı ve halinden hoşnut bir vaziyette oraya kuruldu. Abdullah ise günün geri kalanını düşe kalka dağdan inerek geçirdi.

12

Kanun, Abdullah ile Askerin Yakasına Yapışıyor

Abdullah akşama doğru Geceyarısı'na alışmış gibiydi. Cemal in köpeğinin aksine kedi çok temiz kokuyordu ve harika bir anneydi. Abdullah'ın üzerinden sadece yavrusunu beslemek için iniyordu. Bir de kızdığında büyümek gibi bir huyu olmasaydı, Abdullah ona katlanabileceği. Yavrunun ise sevimli olduğuna karar verdi. Sık sık askerin atkuyruğuyla oynayan kedicik, öğle yemeği için mola verdiklerinde düşe kalka bol bol kelebek kovaladı. Günün geri kalanını askerin yeleğinin önünde geçiren hayvan ovaya yaptıkları yolculuk boyunca çimenleri, ağaçlan ve etrafı sazlarla çevrili şelaleleri büyük bir hevesle seyretti.

Fakat geceleyin durduklarında Abdullah askerin hayvanlar konusunda yaptığı telaşa sinir oldu. Karşılarına çıkan ilk handa kalmaya[4] karar verdiler ve oraya vardıklarında asker kedilerinin her şeyin en iyisine sahip olmaları gerektiğinde ısrar etti.

Hancı ile karısı da Abdullah gibi bu durumdan rahatsız olmuşa benziyorlardı. Zaten somurtkan olan kan koca, o sabah bir kap süt ile birkaç somon balıkları çalındığı için iyice huysuzlanmıştı. Asık suratlarla etrafta koşuşturarak kedilere uygun bir sepet ve onun içine koymak üzere bir yastık buldular- Kaşlarını yatarak krema, tavuk ciğeri ve balık getirdiler. Askerin kulakta pamukçuk olmasını engellediğini söylediği bazı şifalı bitkileri gönülsüzce temin ettiler. Kedilerdeki parazitleri döktüğü söylenen diğer bazı otlar için öfkeyle adam yolladılar. Fakat tüm bunların üstüne asker bir de Zıpır'a kene yapıştığı şüphesiyle bir banyo hazırlamalarını isteyince iyice hayrete düştüler.

Abdullah kendini pazarlık etmek zorunda hissetti. "Ey hancıların prens ve prensesi," dedi genç adam,

“harika dostumun tuhaflıklarına katlanın. Banyo dediği zaman elbette ki kendisi ve benim için bir banyoyu kastediyor. İkimiz de yol yorgunuyuz ve sıcak suya özlem duyuyoruz. Bunun için ek bir ücret gerekiyorsa onu da seve seve öderiz.”

“Ne? Banyo mu? Ben mi?” dedi asker, hancıyla karısı içinde su kaynayacak büyük güğümleri ateşe koymak için oflaya puflaya giderlerken.

“Evet, Sen.” dedi Abdullah. “Yoksa seninle ve kedilerinle hemen bu akşam yollarımız ayrılır. Zanzib’de dostum Cemal'in köpeği bile senden iyi kokuyordu, ey pasaklı savaşçı. Üstelik keneli olsun olmasın, Zıpır’ın da temizlenmesi gerek.”

“İyi de çekip gidersen benim prensesime ve senin şu Sultan’ın kızına ne olacak?” diye sordu asker.

“Bir şeyler düşünürüm,” dedi Abdullah. “Ama kediyi de alıp banyo yaparsan daha iyi olur.”

“Banyo yapmak adamı zayıf düşürür,” dedi asker kuşkuyla. “Ama sanırım Zıpırla beraber şöyle bir yıkanabilirim.”

“Gerekirse kedileri sünger niyetine kullan, hayvan sever piyade,” dedi Abdullah ve kendi banyosunun zevkini çıkarmaya yollandı, Zanzib’de iklim çok sıcak olduğundan insanlar bol bol yıkanırlardı. Abdullah en azından iki günde bir hamama gitmeye alışkındı ve bunu özlüyordu. Cemal bile haftada bir hamama gider ve beraberinde köpeğini de götürdüğü söylenirdi. Abdullah askerin kedilere, Cemal’in köpeğine olduğundan daha fazla düşkün olmadığı fikrindeydi. Cemal ile köpeğinin kaçmayı başardıklarını ve kaçtılarsa çölde zorluklarla karşılaşmadıklarını umuyordu.

Banyosu bittikten sonra asker zayıf düşmüşe benzemiyordu, fakat cildi çok daha açık bir kahverengiye dönmüştü. Anlaşılan Geceyarısı suyu gördüğü anda kaçıp gitmişti, fakat asker Zıpır’ın suda geçirdiği her saniyeye bayıldığı iddiasındaydı. “Sabun köpükleriyle oynadı!” dedi hayvanın üstüne titreyerek.

“Tüm bu zahmete değdiğinizi düşünüyorsundur herhalde,” dedi Abdullah, yediği tavuk ve kremanın ardından yatağının üzerinde yalanmakta olan Geceyarısı'na. Kedi dönüp ona sert bir bakış attı -tabii ki değiyorlardı!— ve kulaklarını temizlemeye geri döndü.

Ertesi sabah gelen hesap felaketti. Ek ücretin çoğu sıcak sudan gelse de yastıklar, sepetler ve otlar da epey tutmuştu. Abdullah içi parçalanarak ödeme yaptıktan sonra Kingsbury’ye daha ne kadar mesafe olduğunu sordu.

Yürüyerek altı gün olduğu cevabını aldı.

Altı gün! Abdullah of çekmemek için kendini zor tuttu. Altı gün boyunca böyle masraf yaparsa Gece Çiçeği’ni bulduğunda onu en fakir koşullarda bile yaşatamayacaktı. Üstelik bir büyücü bulup onu kullanarak kızı aramaya başlamadan önce, daha altı gün askerin kedilere sevgi gösterisi yapmasını seyredecekti. Hayır, diye aklından geçirdi Abdullah. Cinden bir sonraki dileği herkesi Kingsbury’ye götürmesi olacaktı. Bunun için de yalnızca iki gün dayanmasını gerekiyordu.

Bu düşünceyle rahatlayan Abdullah, omzunda sakin sakin oturan Geceyarısı ve belinde taşıdığı şişeyle birlikte yola koyuldu. Güneş parlıyordu. Çölden sonra kırların yeşilliği Abdullah’a büyük zevk vermekteydi. Hattâ delikanlı ot çatılı evlerden bile hoşlanmaya başlamıştı. Hepsinin birbirinden güzel bahçeleri vardı ve pek çoğunun kapısının etrafına güller veya başka çiçekler asılmıştı. Asker ona o bölgede ot çatıların yaygın olduğunu, çatıların yapıldığı malzemeye saz dendiğini söyledi ve Abdullah inanmakta zorlansa da, sazın yağmuru geçirmediğinde ısrar etti.

Fazla geçmeden Abdullah yeni bir hayal kurmaya başlamıştı. Gece Çiçeği’yle beraber ot çatılı ve kapısına güller asılmış bir kulübede yaşıyordu. Kıza öyle bir bahçe hazırlayacaktı ki, kilometrelerce ötede bile nam salacaktı. Abdullah bahçeyi planlamaya koyuldu.

Maalesef sabahın sonlarına doğru giderek hızlanan bir yağmurla hayalleri bölündü. Yağmurdan nefret eden Geceyarısı, Abdullah'ın kulağının dibinde yüksek sesle itiraz etti.

"Kediyi yeleğinin içine sok," dedi asker.

"Olmaz, hayvanların sevgilisi," dedi Abdullah. "O beni. benim onu sevdiğimden daha fazla sevmiyor. Hiç şüphe yok ki fırsattan istifade ederek göğsümü paralar."

Asker içinde Zıpırın bulunduğu şapkasını Abdullah'a vererek üstünü kirli bir mendille dikkatlice örttü, ardından Geceyarısı'nı kendi yeleğinin içine soktu. Böyle yarım kilometre daha gittiler. Yağmur artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Cin, şişesinin üzerini mavi renkli bir duman demetiyle örttü. "İyime kaçan su konusunda bir şey yapamaz mısın?'

Zıpır da cılız, tiz sesiyle üç aşağı beş yukarı aynı sebepten yakınıyordu. Şikayetlerden bıkıp usanan Abdullah ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekti.

"Sığınacak bir yer bulmalıyız," dedi asker.

Neyse ki bir sonraki dönemecin ardında başka bir han vardı. Sırılsıklam bir vaziyette hanın salonuna girdiler. Abdullah ot çatının yağmuru geçirmediğini sevinerek gördü.

Abdullah askerin burada da kediler rahat etsin diye içinde ateş yanan özel bir oda ve grubun dört üyesi için ayrı ayrı yemek siparişi vermesine şaşırmadı. Delikanlı hesabın bu sefer ne kadar tutacağını merak etmesine rağmen sıcacık bir ateşe karşı çıkacak durumda değildi. Üzerinden sular damlarken ateşin önünde durdu ve birasını yudumlayarak -bu handaki biranın, hastalıklı bir deveden gelmiş gibi bir tadı vardı- öğle yemeğini bekledi. Geceyarısı önce yavrusunu, sonra da kendini yalayarak kuruttu. Asker çizmelerini kurumaları için ateşin yakınına koydu. Cin şişesi ise şöminenin üstündeydi ve hafif hafif buharlar çıkarıyordu. Cin bile halinden şikayetçi değildi.

Dışarıdan at sesleri geldi. Bunda bir tuhaflık yoktu. Çoğu Ingaryli at sırtında yolculuk ederdi. Binicilerin handa mola vermeleri de normaldi. Onlar da sırılsıklam ıslanmış olmalıydılar. Abdullah tam dün cinden süt ve balık yerine at istemediğine hayıflanıyordu ki, binicilerin dışarıdan hancıya seslendiklerini işitti.

“İki adam… Strangialı bir asker ve süslü püslü kıyafetler giyen koyu tenli bir adam gasp ve hırsızlıktan aranıyor. Onları gördün mü?”

Biniciler bağırmayı bitirmeden asker pencerenin yanına koştu ve görünmemek için sırtını duvara dayayarak yandan dışarıya baktı. Her nasılsa kaşla göz arasında bir eline çantasını, diğerine de şapkasını almıştı.

“Dört kişiler,” dedi adam. “Üniformalarına bakılırsa muhafızlar.”

Abdullah'ın yapmayı düşünebildiği tek şey korku içinde ağzı bir karış açık dikilmek oldu. Aklından kedi sepetleri ve banyo suyu sipariş ederek hancılara seni hatırlamaları için fırsat tanırsan elbette başına böyle bir iş açılacağı fikri geçiyordu. Üstelik bir de özel oda tutmuşlardı. O sırada hancının yılışık bir şekilde, aranan kişilerin burada, küçük bir odada olduklarını söylediğini duydu.

Asker şapkasını Abdullah’a uzattı. “Zıpır ı buraya koy. Sonra Geceyarısı’nı al ve hana girdikleri anda pencereden kaçmaya hazır ol.”

Zıpır tam da o anda meşe bir oturağın altını keşfe çıktı. Abdullah kedinin peşinden gitti. Elleri arasında oynaşan kediyle beraber dizleri üzerinde geri çekilirken hanın salonuna giren çizmelerin sesini duyabiliyordu. Asker pencerenin mandalını açmakla uğraşıyordu. Abdullah Zıpır ı askerin şapkasına bırakıp Geceyarısı için geri döndü ve gözüne şöminenin üstünde ısınmakta olan cin şişesi çarptı. Geceyarısı odanın karşı duvarındaki yüksek bir rafa çıkmıştı. Durum ümitsizdi. Odaya doğru ilerleyen çizmeler artık çok daha yakındı. Asker sıkışmış olan pencereye vuruyordu.

Abdullah şişeyi ateşten kapıp, “Buraya gel Geceyarısı!” diyerek pencereye doğru koştu. Orada askerle çarpıştı.

“Geri çekil,” dedi asker. “Pencere sıkışmış. Kırmam gerekiyor.”

Abdullah tökezleyerek gerilerken oda kapısı güm diye açıldı ve üniformalı üç iriyarı adam içeri daldı. Tam o anda askerin çizmesi pencerenin çerçevesiyle buluştu. Çerçeve parçalanınca asker kendini eşiğin üzerinden dışarı attı. Üç adam aynı anda bağırdı. İkisi pencereye yönelirken üçüncüsü Abdullah'a doğru atıldı. Abdullah meşe oturağı adamların önüne devirip pencereye koştu ve hiç düşünmeden kendini hâlâ şakır şakır yağan yağmura attı.

Sonra aklına Geceyarısı geldi ve geri döndü.

Kedi yine kocamandı. Abdullah'ın hiç görmediği kadar irileşen yaratık, pencerenin altında devasa, kapkara bir gölge gibi duruyor ve kocaman dişlerini adamlara gösteriyordu. Adamlar birbirlerini ezerek kapıya doğru geri kaçtılar. Abdullah büyük bir minnetle dönüp, hanın karşı köşesine koşmakta olan askerin peşinden gitti. Dışarıda atların başında bekleyen dördüncü muhafız onları takibe yeltendiyse de yaptığının aptalca olduğunu fark etti ve koşarak atların yanına döndü. Hayvanlar üzerlerine gelen adamı görünce dört bir yana dağıldılar. Abdullah askerin ardından sular içindeki bir bahçeye geçerken, atlarını yakalamaya çalışan muhafızların bağrışmalarını duyabiliyordu.

Asker kaçış konusunda uzmandı. Sebze bahçesinin yanındaki meyve bahçesine geçmenin yolunu butmuş, sonra da hiç vakit kaybetmeden geniş bir tarlaya dalmıştı. Tarlanın ötesinde yağmurun sakladığı bir koruluk, güvenlik vaat ediyordu.

“Geceyarısı'nı aldın mı?” dedi asker soluk soluğa, tarlada koştururlarken.

“Hayır,” dedi Abdullah. Açıklama yapmaya yetecek kadar nefesi yoktu.

“Ne?” diye bağıran asker hızla geri döndü.

O anda her birinin eyerinde bir muhafız oturan dön at meyve bahçesini çevreleyen çitinin üzerinden atlayarak tarlaya daldı. Asker bir küfür salladı. O ve Abdullah birlikte koruluğa doğru koştular. Koruluğun çalılarla kaplı eteklerine vardıkları sırada askerler de tarlayı yarılamışlardı. Abdullah ve asker çalıların arasına dalarak hemen ötedeki ağaçlığa geçtiler. Abdullah koruluğun zeminini bir halı gibi kaplayan binlerce ve binlerce parlak mavi çiçekle karşılaşınca çok şaşırdı.

“Bu çiçekler de... ne?” diye sordu nefes nefese.

“Mavi sümbüller,” dedi asker. “Geceyarısı’nı kaybettiysen seni öldürürüm.”

“Kaybetmedim... Bizi bulacak... Kocaman oldu... Sana söyledim... Sihir...” dedi Abdullah kesik kesik.

Asker Geceyarısı’nın marifetini görmemişti. Abdullah'a inanmadı. “Daha hızlı koş,” dedi. “Geri dönüp onu almamız lazım.”

Sümbülleri e2e eze koşmayı sürdürdüler. Her yanları sümbül kokuyordu. Sağanak yağmur ve muhafızların bağrışları olmasaydı Abdullah gökyüzünde koştuğunu zannedecekti. Hemen hayallerine geri döndü. Gece Çiçeği'yle yaşayacağı kulübenin gece bahçesine tıpkı bunlar gibi binlerce sümbül dikecekti. Fakat hayalleri, peşlerinde ezik çiçekler ile kırık beyaz saplardan oluşan bariz bir iz bıraktıkları gerçeğini genç adama unutturmadı. Ayrıca koruluktaki atların yerdeki dalları ezerek çıkardıkları gürültüyü de duymuyor değildi.

“Bu böyle olmayacak!'' dedi asker. ‘Şu senin cini çağır da muhafızlara izimizi kaybettirsin.”

“Hatırlatırım ki... askerlerin cevheri... öbür güne kadar... dilekte bulunanlayız,” dedi Abdullah nefes nefese.

“Sana yine avans verebilir,” dedi asker.

Abdullah’ın elindeki şişeden öfkeyle mavi dumanlar çıktı. “Sana son dilek hakkını beni rahat bırakman şartıyla

tanımıştım,” dedi cin. “Tek isteğim şişemde kederimle baş başa kalmak. Peki bana izin veriyor musun? Hayır.

Ne zaman başın belaya girse yeni bir dilekte bulunuyorsun. Kimse beni düşünmüyor mu?”

“Acil durum... ey goncalar goncası... şişelenmiş ruhların... mavi sümbülü,” dedi Abdullah güçlükle. “Bizi götür... uzaklara...”

“Sakın ha!” diye çıkıştı asker. “Bizi Geceyarısı’ndan uzaklaştırayım deme. Onu bulana kadar bizi görünmez kıl.”

“Cinlerin mavi elması...” diye başladı Abdullah.

“Bu yağmurdan ve ikide bir avans dilek istenmesinden daha çok nefret ettiğim bir şey varsa,” diye araya girdi cin, “o da ağdalı bir dille ikna edilmeye çalışılmaktır. Dilekte bulunmak istiyorsan doğru düzgün konuş.”

“Bizi Kingsbury’ye götür,” dedi Abdullah.

“Şu adamlara izimizi kaybettir,” dedi asker aynı anda.

İkisi de koşarken birbirine dik dik baktı.

“Kararınızı verin,” dedi cin. Kollarını göğsünde kavuşturup küçümseyici bakışlarla peşlerinden uçtu. “Bir dilek daha heba edenin kim olacağı benim için hiç fark etmez. Ama bunun iki gün boyunca son dileğiniz olduğunu da hatırlatırım.”

“Geceyarısı'nı almadan hiçbir yere gitmem,” dedi asker.

“Eğer dilek... harcayacaksak,” dedi Abdullah nefes nefese, “planladığımız gibi... Kingsbury’ye... gitsek iyi olur... ey budala servet avcısı.”

“Öyleyse bensiz git,” dedi asker.

“Atlılar sadece yirmi metre gerideler,” diye belirtti cin. Arkalarına baktıklarında bunun doğru olduğunu gördüler. Abdullah pes etti. “Öyleyse bizi görmelerini engelle,” dedi cine.

“Geceyarısı bizi bulana kadar görünmez olalım,” diye ekledi asker. “Bulacağını biliyorum. O çok akıllı bir kedi.” Abdullah bir anlığına cinin dumanlı suratına

şeytani bir sırıtışın yayıldığını ve kollarının bazı işaretler yaptığını gördü.

Hemen ardından üstüne ıslak ve yapış yapış bir tuhaflık çöktü. Abdullah'ın etrafındaki dünya bir anda çarpılıp büyüdü ve mavi ile yeşil arası bir renge dönüşerek bulanıklaştı. Abdullah devasa sümbülleri andıran bir şeylerin arasında sürünüyor, her nedense aşağıya değil, sadece yukarıya ve ileriye bakabildiği için yerdeki siğillerle kaplı kocaman ellerini büyük bir dikkatle ilerletiyordu. Bunu yaparken o kadar zorlanıyordu ki, durup bulunduğu yere çökmek istedi, fakat yer korkunç derecede sallanıyordu. Birkaç kocaman yaratığın üzerine doğru dörtnala koştuğunu hissediyordu, bu yüzden var gücüyle sürünmeye devam etti. Buna rağmen yaratıkların yolundan son anda çekilebildi. Devasa bir toynak hemen yanı başına güm diye indi. Abdullah o kadar korktu ki, olduğu yerde kalakaldı. Dev yaratıkların çok yakında durduklarının farkındaydı. Tam olarak işitemediği yüksek, öfkeli sesler duydu. Bir süre sonra toynaklar tekrar harekete geçerek bir sağa bir sola gitti, ta ki yaratıklar vazgeçene ve önlerine çıkan her şeyi ezerek uzaklaşana dek.

13
Abdullah Kadere Meydan Okuyor

Abdullah bir süre daha bekledi, fakat yaratıklar geri gelmeyince boş ve amaçsız bir şekilde sürünmeye devam ederek başına gelenleri anlamaya çalıştı. Başına bir şey geldiğini biliyordu, ancak bunun ne olduğunu çıkaracak kadar beyni yok gibiydi.

O sürünürken yağmur da dindi. Abdullah buna üzüldü, zira yağmur cildini ferahlatıyordu. Diğer taraftan...

Bir sinek yukarıdan gelen bir ışık huzmesinin içinden geçerek yakındaki bir mavi sümbüle kondu. Abdullah upuzun bir dil uzatarak sineği kaptığı gibi yuttu. Harika! diye düşündü. Sonra aklından şunu geçirdi: İyi de sinekler pistir! Her zamankinden daha endişeli bir halde başka bir sümbül öbeğine doğru ilerledi.

Biraz ileride tıpkı kendisi gibi birini daha gördü. Yaratık kahverengi, bodur ve siğil doluydu. Sarı gözleri kafasının tepesindeydi. Abdullah'ı görür görmez geniş ve dudaksız ağzını dehşet içinde kocaman açarak şişmeye başladı. Abdullah daha fazla bakamadı. Dönüp çarpık bacaklarının elverdiği süratle geri kaçtı. Artık ne olduğunu biliyordu. Kurbağaydı. Zalim cin öyle bir oyun etmişti ki, Geceyarısı onu bulana dek Abdullah bir kurbağa olarak kalacaktı. Zaten bulduğunda da herhalde Abdullah'ı mideye indirirdi.

Delikanlı en yakındaki mavi sümbülün yapraklan altına girip saklandı.

Bir saat kadar sonra sümbül yaprakları dev gibi, kara bir pençe tarafından yarıldı. Yaratığın Abdullah'a ilgi gösterir gibi bir hali vardı. Tırnaklarını saklayarak Abdullah'ı okşadı. Genç adam o kadar korkmuştu ki, zıplayarak kaçmaya davrandı...

... ve kendini mavi sümbüller arasında sırtüstü yatarken buldu.

İlk başta ağaçlara bakıp gözlerini kırpıştırarak kafasında tekrar beliren düşüncelere alışmaya çalıştı. Bu düşüncelerden bazıları oldukça sevimsizdi ve bir vahadaki gölün kenarında kurbağa biçiminde sürünen ve bir sineği kapmaya hazırlanan, ama atlar tarafından ezilmekten son anda kurtulan iki haydut hakkındaydı. Sonra etrafına bakındı ve askeri gördü; o da en az kendisi kadar şaşkın bir vaziyette öylece oturuyordu. Çantası yanındaydı ve Zıpır askerin şapkasından çıkmak için var gücüyle çabalıyordu. Cin şişesi ahkam kesercesine şapkanın yanında durmaktaydı.

Cin bir ispirto ocağının alevini andıran küçük bir duman bulutu şeklinde dışarıda duruyor, sisli kollarıyla şişenin ağzına tutunuyordu. “Hoşunuza gitti mi?” diye sordu alay edercesine. “Aklınız başınıza gelmiştir herhalde. Bir daha ilave dilekler için beni rahatsız etmemeyi öğrenmişsinizdir!”

Geceyarısı ikilinin ani değişimi karşısında dehşete kapılmıştı. Sırtını kamburlaştırmış, ikisine birden tıslıyordu.

Asker elini ona uzatarak sakinleştirici sesler çıkardı. “Geceyarısı’nı bir daha böyle korkutursan,” dedi cine, ”şişeni kırarım!”

“O biraz, zor,” diye laf yetiştirdi cin. “Şişe büyülüdür.”

“Öyleyse bir dahaki sefere Abdullah'a senin kurbağaya dönüşmeni diletirim,” diyen asker, parmağıyla delikanlıyı işaret etti.

Cin bunun üzerine Abdullah’a kaygılı bir bakış attı. Genç adam hiçbir şey demediyse de bunun iyi bir fikir olduğunu ve cini hizaya getirebileceğini düşündü. Abdullah iç geçirdi. Öyle veya böyle, dileklerini boşa harcamaktan bir türlü kurtulamıyordu.

Kendilerini ve eşyalarını yerden kaldırıp yolculuklarına devam ettiler. Artık çok daha ihtiyatlı gidiyor, bulabildikleri daha küçük yol ve patikaları seçiyorlardı. O gece bir hana gideceklerine eski, boş bir ahırda kamp kurdular.

Geceyarısı içeri girince ansızın dikkat kesildi ve hemen gölgeli köşelerin birinde kayboldu. Kısa bir şiire sonra ölü bir fareyle geri dönüp Zıpır'ın yemesi için avını askerin şapkasına bıraktı. Zıpır fareyle ne yapacağından pek emin değildi, ama en sonunda onun yenilebilir bir oyuncak olduğuna karar vermiş gibi göründü. Gece-yarısı yine sıvıştı. Abdullah gecenin büyük bölümünde kedinin avlandığını duydu.

Buna rağmen asker kedilerin beslenemeyeceklerin-den endişe duyuyordu. Ertesi sabah Abdullah'tan en yakındaki çiftliğe gidip süt satın almasını istedi.

"Çok istiyorsan sen yap," diye tersledi Abdullah.

Yine de. her nasıl olduysa, kendini kemerinin bir tarafına askerin çantası, diğer tarafına da cin şişesi asılı vaziyette en yakındaki çiftliğe giderken buldu.

Sonraki iki sabah da aynı şey oldu. Aradaki tek fark geceleri saman yığınlarının üzerinde uyumaları ve Abdullah'ın bir sabah güzel bir somun ekmek ve bir diğerinde de birkaç yumurta satın almasıydı. Üçüncü sabah, kaldıkları saman yığınına dönerken genç adanı niçin giderek daha hırçın ve karamsar olduğu üzerinde kafa yordu.

Sebep sürekli bitkin ve ıslak olması, her yerinin ağrıması değildi. Vaktinin çoğunu askerin kedileri için koşturarak geçirmesi de olduğunu sanmıyordu. Suçun birazı Geceyarısı'na aitti. Abdullah kendilerini muhafızlardan koruduğu için kediye minnet duyması gerektiğinin bilincindeydi. Zaten duyuyordu da, ama hâlâ onunla iyi geçinemiyordu. Kedi her gün genç adamın omzunda kasıla kasıla oturuyor ve Abdullah'ı sadece bir at gibi gördüğünü açıkça gösteriyordu Bir hayvandan böyle muamele görmek sineye çekilecek gibi değildi.

Abdullah gün boyu bu ve diğer meseleler üzerinde kafa yorarken, boynuna zarifçe sarılmış Geceyarısı ve biraz ileride neşe içinde ilerleyen askerle beraber yolculuğunu sürdürdü. Aslında kedileri sevmiyor değildi.

Artık onlara alışmıştı. Bazen Zıpır ı en az asker kadar tatlı bulduğu bile oluyordu. Hayır, moral bozukluğunun sebebi, asker ile cinin ağız birliği etmişçesine Gece Çiçeği’ni bulmayı sık sık ertelemeleriyle çok daha ilgiliydi. Abdullah dikkatli davranmazsa ömrünün geri kalanım Kingsbury'ye bile varamadan yollarda geçirdiğini görür gibi oluyordu. Üstüne üstlük oraya varınca bir de büyücü bulması gerekecekti. Hayır, bu böyle gitmezdi.

O gece kamp yapmak için taş bir kule harabesini seçtiler. Harabe saman yığınından çok daha iyi bir barınaktı. Bir ateş yakabilirler, askerin paketlerindeki yiyecekleri pişirip yiyebilirler ve Abdullah nihayet ısınıp kuruyabilirdi. Genç adamın morali hemen düzeldi.

Askerin de neşesi yerindeydi. İçinde Zıpır’ın uyuduğu şapkasını yanına koyarak taş duvara dayandı ve günbatımını seyre daldı. “Düşünüyordum da,” dedi, “yarın puslu mavi dostundan bir dilekte bulunacaksın, değil mi? Bulunabileceğin en faydalı dilek ne biliyor musun? O m. hırlı halıyı geri istemelisin. İste o zaman önümüzde kimse duramaz.”

“Onun yerine bizi doğrudan Kingsbury'ye götürmesini istemek yok daha kolay olur, ey zekâ küpü piyade,” diye belirtti Abdullah -doğrusu bunu biraz da sert söylemişti.

“Ah, evet, ama artık cinin nasıl bir şey olduğunu ve nasıl davrandığını biliyorum. Elinden gelirse dileğini berbat eder.” dedi asker Demek isliyorum ki, halıyı nasıl kullanacağını biliyorsun. Onunla bizi çok daha sorunsuz bir şekilde hedefimize ulaştırabilirsin. Sonraki dileklerinin yanına kâr kalacağı da cabası.”

Sözleri kulağa mantıklı geliyordu. Yine de Abdullah homurdanmakla yetindi, çünkü askerin tavsiyesi. Abdullah’ın olup bitenleri farklı bir açıdan görmesini sağlamıştı Asker elbette ki cinin ne okluğunu çözmüştü. Asker böyle biriydi. Başkalarına istediğini yaptırmakta ustaydı. Askere istemediği bir şeyi yaptırabilen tek yaratık

Gece Yarısı’ydı ve Gece Yarısı da kendi istemediği şeyleri sadece ve sadece Zıpır istediğinde yapıyordu, bu da kedi yavrusunu hiyerarşinin en üstüne çıkarıyordu. Bir kedi yavrusu[1]! diye düşündü Abdullah. Ve madem asker cini çözmüştü ve cin de kesinlikle Abdullah'ın üstündeydi, bu da Abdullah’ın en altta bulunduğu anlamına geliyordu. Şu aralar kendini bu kadar kötü hissetmesine şaşmamak lazımdı! Babasının ilk karısının akrabalarıyla da aynı türden bir ilişki içinde olduğunu fark etmek Abdullah’a kendini daha iyi hissettirmiyordu.

O yüzden genç adam homurdanmakla yetindi. Böyle bir davranış Zanzib’de korkunç bir kabalık olarak algılanırdı, fakat asker farkına bile varmadı. Adam neşeyle gökyüzünü işaret etti. “Bir diğer enfes günbatımı. Bak, işte bir şato daha.”

Asker haklıydı. Gökyüzü sarı göller, adalar ve burunlarla doluydu. Upuzun, çivit mavisi bir adanın üzerinde de şatoya benzer kare şeklinde bir bulut yer alıyordu. ”Öteki şato gibi değil,” dedi Abdullah. Artık sesini duyurma vaktinin geldiğini hissediyordu.

“Tabii ki hayır. Aynı bulutu asla iki kez göremezsin,” dedi asker.

Ertesi sabah en erken Abdullah kalktı. Uyandığında şafak göğü daha yeni yeni boyuyordu. Cin şişesini kapıp kamplarının bulunduğu harabeden biraz uzaklaştı. “Cin,” dedi, “ortaya çık.”

Şişenin ağzından gönülsüz ve silik bir duman demeti çıktı. Bu da ne?” dedi cin. “Mücevherler ve çiçeklerle ilgili tüm o ağdalı sözlere ne oldu?”

“Öyle konuşmamdan hoşlanmadığını söyledin. Ben de bıraktım,” dedi Abdullah, “Artık gerçekçi biriyim. Dileyeceğim şey de görüşlerimle bağdaşıyor.”

“Ah,” dedi cinin dumanı. “Sihirli halıyı geri isteyeceksin.”

“Hiç de değil,” dedi Abdullah. Cin bu cevaba öylesine şaşırdı ki, şişeden fırlayıp, Abdullah’a şafak aydınlığında sert, parlak ve neredeyse insanımsı görünen gözlerle baktı. “Açıklayayım.” dedi Abdullah. “Kader belli ki Gece Çiçeği'ni bulmamı geciktirmek istiyor. Üstelik daha en baştan onunla evleneceğimi yazmasına rağmen. Kadere her karşı koymaya çalıştığımda, dileğimin kimseye fayda getirmemesine ve insanlar, develer ya da atlar ta. rafından kovalanmama sebep oluyorsun. Olmadı, asker dileğimi boşa harcatıyor. Hem senin zalimliğinden, hem de askerin sürekli kendi istediğini yaptırmasından sıkıldığım iyin doğrudan Kader e karşı gelmeye karar verdim. Bundan İkiyle her dileği kasıtlı olarak heba etmeye niyetliyim Kader bunun üzerine ipleri eline almak zorunda kalacak, yoksa Gece Çiçeği ile ilgili kehanet asla gerçekleşmeyecek.”

“Çocukça davranıyorsun,” dedi cin. “Veya kahramanca Belki de delice.”

Hayır, gerçekçi davranıyorum,” dedi Abdullah. “Dahası dileklerimi binlerine fayda sağlayacak şekilde seçerek sının da meydan okuyorum.”

Cin bu sözler karşısında alaycı göründü. “Beki bugünkü dileğin nedir? Öksüzlere ev mi bulayım? Körlerin görmesini mi sağlayayım? Yoksa dünyadaki tüm parayı zengininden alıp fakirlere vermemi mi istiyorsun?”

“Düşünüyordum da,” dedi Abdullah, “kurbağaya çevirdiğin o iki haydut kendi şekillerine geri dönmeli.”

Cinin suratında zalim bir neşe belirdi, “Hiç fena değil. Dileğim zevkle verine getiririm.”

“Bu dileğin kötü tarafı ne?” diye sordu Abdullah.

“Ah, fazla bir şey değil.” dedi cin. Yalnızca şu an Sultan’ın askerleri o vahada kamp kurmuş durumdalar. Sultan hala senin çölde bir yerde olduğunu sanıyor. Adamları seni bulmak için tüm bölgeyi karış karış tarıyorlar, ama eminim ki sırf Sultan’a ne kadar bağlı

olduklarını göstermek için o iki hayduda da biraz zaman ayıracaklardır.”

Abdullah söylenenler üzerinde düşündü. “Peki çölde Sultan’ın adamları yüzünden tehlikede olan başka kim var'

Cin ona yan gözle baktı. Dileğini illa boşa harcayacaksın, öyle mi? Çölde birkaç halı tüccarı ve bir iki peygamberden başka kimse yok -tabii bir de Cemal ve köpeği.’’ “Alı,” dedi Abdullah. “Öyleyse bu dileği Cemal ve köpeği için harcıyorum. Dilerim ki, Cemal ile köpeği hemen rahat ve bolluk içinde bir yaşama sahip olsun. Dur bakayım -evet, Zanzib’deki hariç en yakındaki saraya Cemal saray aşçısı, köpeği de bekçi köpeği olsun.” ”Dileği berbat etmemi güçleştiriyorsun,” dedi cin ağlamaklı bir sesle.

“Zaten amacım da buydu,” dedi Abdullah. “Dileklerinden hiçbirinin kötü sonuçlar doğurmamasını sağlarsam ne iyi olur.”

“Bunu yapabileceğin bir dilek var,” dedi cin. Abdullah cinin efkarlı sesine bakarak ne demek istediğini anladı. Cin kendisini şişeye bağlayan büyüden kurtulmak istiyordu. Abdullah böyle bir dilekte bulunmasına bulunurdu, ama dileğin ardından cinin Gece Çiçeğini bulmaya yardım edecek kadar minnettar kalacağından emin değildi. Bu cin söz konusu olduğunda böyle bir şey zordu. Ayrıca cini serbest bırakacak olursa Kader'e karşı çıkmaktan da vazgeçmiş olurdu. “0 dileği daha sonra düşüneceğim,” dedi. “Bugünkü dileğim Cemal ve köpeği için. Artık güvendeler mi?”

“Evet,” dedi cin surat asarak. Şişeye dönmeden önce dumanlı yüzündeki ifadeye bakan Abdullah, cinin hu dileği de bir şekilde berbat ettiği gibi huzursuz bir İrisse kapıldı, ama tabii ki bunu öğrenmenin bir yolu yoktu.

Abdullah döndüğünde askeri kendisine bakarken buldu. Adamın konuşulanlardan ne kadarım duyduğunu bilmese de kendini tartışmaya hazırladı.

Fakat asker. “Yürüttüğün mantığı bir türlü anlayamadım.” demekle yetindi ve ardından da kahvaltı satın alabilecekleri bir çiftlik bulmalarını önerdi.

Abdullah Geceyarısı’nı yine omzuna alıp yürümeye koyuldu. Gün boyunca tenha yollardan gittiler. Etrafta muhafızlardan bir iz olmamasına rağmen Kingsbury'ye yaklaşır gibi de değillerdi. Hattâ asker hendek kazan bir adama Kingsbury'ye ne kadar mesafe olduğunu sorduğunda dört gün cevabını aldı.

Kader! diye düşündü Abdullah.

Ertesi sabah Abdullah gece üzerinde yattığı saman yığınının arkasına gevip vahadaki iki kurbağanın artık eski haline dönmesini diledi

Cin çok kızdı. “Şişemi ilk kim ayarsa kurbağaya dönüşeceğini söylemiştim. Sözümü bozmamı mı istiyorsun?”

Evet.' dedi Abdullah.

“Sultan’ın adamlarının hala orada bulunmalarına ve haydutları mutlaka asacak olmalarına rağmen mi?” diye sordu cin.

“Sanırım o dununda bile insan olmayı yeğlerler.” dedi Abdullah kurbağa olarak yaşadığı tecrübeyi anımsayarak.

“Eh, peki öyleyse.” dedi cm öfkeyle. “İntikamımın mahvolduğunun farkındasın değil mi? Ama umurunda bile değil! Ben senin gözümle bir dilek ağacı gibiyim!”

14
Sihirli Halı Geri Geliyor

Abdullah dönüp baktığında yine askeri kendini seyrederken buldu, fakat bu sefer asker hiçbir şey demedi. Abdullah adamın doğru zamanı beklediğinden oldukça emindi. O gün yola devam ederlerken arazi giderek yükseldi. Yemyeşil yolların yerini kuru ve cılız çalılarla çevrili toprak patikalar aldı. Neşe içindeki asker nihayet farklı bir yere vardıklarını söylediğinde Abdullah homurdanmakla yetindi -ona fırsat tanımamaya kararlıydı.

Hava karardığında yükseklerdeki bir noktada yeni bir ovaya bakıyorlardı. Asker yine neşe içinde ufuktaki silik noktanın Kingsbury olduğunu söyledi. Kamp kurarlarken daha da büyük bir neşeyle Abdullah'ı Zıpırın çanta tokalarıyla ne kadar sevimli bir şekilde oynadığına bakmaya çağırdı.

“Bu beni ufuktaki Kingsbury olabilecek bir lekeden bile daha az cezbediyor,” dedi Abdullah.

Yine kocaman ve kıpkırmızı bir günbatımı yaşandı. Akşam yemeklerini yerlerken asker Abdullah’ın dikkatini şato şeklindeki büyük ve kırmızı bir buluta çekti. “Ne kadar güzel, öyle değil mi?” dedi adam.

“O sadece bir bulut,” eledi Abdullah. “Sanatsal bir değeri yok.”

“Dostum,” dedi asker, ‘‘sanırım cini fazla ciddiye alıyorsun.”

“Nasıl yani?” diye sordu Abdullah.

Asker kaşığıyla günbatımı istikametindeki koyu lekeyi işaret etti. “Şuna bak,” dedi adam. “Kingsbury. Oraya vardığımızda işlerin yoluna gireceğine dair bir his var içimde. Sanırım sen de bu hissi paylaşıyorsun. Gel gör ki oraya bir türlü varamıyor gibiyiz. Bakış açını anlamıyorum zannetme... sen aşkta aradığını bulamamış genç ve sabırsız birisin. Doğal olarak Kader’in sana karşı olduğunu düşünüyorsun. Beni iyi dinle, Kader çoğu zaman bize aldırış

etmez bile. Cin de tıpkı Kader gibi kimsenin tarafını tutmuyor.” ”Bunu da nereden çıkarın?” diye sordu Abdullah. ”Çünkü herkesten nefret ediyor,” dedi asker. “Belki tabiatı böyledir -tabii bir şişede kısılı kalmanın da faydası olmayacağı kesin. Ama unutma ki kendi hisleri ne olursa olsun senin dileklerini yerine getirmek zorunda. Niye sırf onu kızdırmak için kendini yoruyorsun? Niye işine en çok yarayacak dilekte bulunmuyor, istediğini elde ettikten sonra da cinin tafralarına katlanmıyorsun? Meseleyi enine boyuna düşündüm. Bana kalırsa cin ne kadar batırırsa batırsın, dileyebileceğin en iyi şey o sihirli halının geri gelmesi.”

Asker konuşurken Geceyarısı -Abdullah’ı çok şaşırtıp- genç adamın dizlerine tırmandı ve mırıldayarak suratına sürtündü. Abdullah gururlandığı itiraf etmeliydi. Anlaşılan cin ile askerin -ve tabii Kader’in- yanı sıra kediye de alışmaya başlıyordu. “Halıyı dileyecek olursam,” dedi, “cinin başıma açacağı talihsizliklerin, halının faydalarının çok üstünde olacağına dair bahse girebilirim.” ”Bahse mi girersin?” dedi asker. “Ben bahislere hiç dayanamam. Seninle bir altınına bahse girerim ki, halı zarardan çok fayda getirecek.”

“Tamam,” dedi Abdullah. “Bak. gene senin istediğin oldu. Nasıl oldu da askerlik yaptığın ordunun komutanlığına yükselemedin anlamıyorum.”

“Ben de,” dedi asker “Benden iyi bir general olurdu.”

Ertesi sabah uyandıklarında etraf yoğun bir sisle kaplıydı. Her yer beyaz ve ıslaktı; en yakındaki çalıların ötesini bile görmek mümkün değildi. Geceyarısı titreyerek Abdullah'a sokuldu. Abdullah cin şişesini çıkarıp önüne koydu; şişe somurtuyordu.

“Dışarı gel,” dedi Abdullah. “Bir dilekte bulunacağım.”

“Dileğini buradan da gerçekleştirebilirim.” diye boğuk bir sesle karşılık verdi cin. “Rutubetten hoşlanmam.”

“Pekala,” dedi Abdullah. “Sihirli halımı geri istiyorum.”

“Oldu,” dedi cin. “Bu sana saçma sapan bahislere girmemeyi öğretir.”

Abdullah bir süre heyecanla yukarı ve etrafa bakındıysa da hiçbir şey olmadı. Sonra Geceyarısı ayağa fırladı. Zıpır’ın kafası askerin çantasından çıktığında kulakları güneye doğru çevriliydi. Abdullah o yöne baktığında hafif bir fısıltı duyar gibi oldu -bu rüzgar veya siste ilerleyen bir şeyin sesi olabilirdi. Sis kıpırdandı -ve sonra daha çok kıpırdandı. Halının gri dikdörtgeni tepelerinde belirerek alçaldı ve Abdullah'ın yanına kondu.

Halının bir de yolcusu vardı. Koca bıyıklı, kötü görünüşlü bir adam halının üstünde kıvrılmış yatıyordu, Kanca biçimli burnu halıya dayalı olmasına ve hem bıyık hem de kirli bir başlıkla yarı yarıya gizlenmesine rağmen Abdullah o burna takılı altın hızmayı görebiliyordu. Adamın elinde gümüş kabzalı bir tabanca vardı -bunun Kabul Akba okluğuna hiç şüphe yoktu.

“Sanırım bahsi ben kazandım.” diye mırıldandı Abdullah.

O mırıldanma bile -veya belki de gecenin soğuğu-haydudun kıpırdanıp hafifçe homurdanmasına yetti. Asker parmağını dudaklarına götürdü. Abdullah kafasını salladı. Kendi basına olsaydı ne yapacağını kara kara düşünürdü, fakat asker Kabul Akba'yla başa çıkabilecek gibiydi. Abdullah hafif bir homurtu çıkarıp mümkün olduğunca alçak bir sesle halıya fısıldadı: “O adamın altından çekil ve önümde asılı dur.”

Halının kenarlarında dalgalanmalar oldu. Abdullah onun itaat etmeye çalıştığını görebiliyordu. Halı sertçe kıpırdandı, fakat anlaşılan Kabul Akba’nın ağırlığı, altından çıkmasını engelleyecek kadar fazlaydı. Bu yüzden halı başka bir yol denedi. Bir santim yükseldi ve, Abdullah daha ne olduğunu anlamadan, uyuyan haydudun altından hızla fırladı.

Abdullah. “Hayır!” dediyse de artık çok geçti.

Kabul Akba pat diye yere düşerek uyandı. Hemen oturur pozisyona geçti ve tabancasını sallamaya başladı, bir yandan da garip bir dilde bağırıyordu.

Asker uyanık bir şekilde ve sakince havadaki halıyı Kabul Akba'nın kafasına sardı. “Tabancasını al,” derken çırpınan haydudu kaslı kollarıyla tutuyordu.

Abdullah bir dizinin üzerine çöküp tabancayı tutan kuvvetli ele yapıştı. El sahiden de pek kuvvetliydi. Abdullah tabancayı oynatamadı bile. Tek yapabildiği sımsıkı tutunmak ve kendisinden kurtulmak için sağa sola hareket eden elle beraber savrulmaktı. Onun yanı sıra asker de sağa sola savruluyordu. Kabul Akba müthiş güçlüydü. Abdullah haydudun parmaklarından birini tutarak tabancadan ayırmayı denedi, fakat bu hareket üzerine Kabul Akba kükreyerek ayağa kalktı ve Abdullah her nasılsa Kabul Akba yerine kendi vücuduna dolanan halıyla beraber geriye savruldu. Asker bırakmadı. Kabul Akba ortalığı yakarcasına bağırarak yükselirken bile ona tutunmayı sürdürdü. Asker ilk başta adamı kollarından tutarken beline, oradan da bacaklarının üst kısmına doğru kaydı. Kabul Akba gök gürültüsünü andırır bir sesle bağırarak daha da yükseldi ve bir yandan da büyümeye başladı. Bacakları kısa zamanda ikisi birden kavranamayacak kadar büyümüştü bile. İnatla tutunmayı sürdüren asker bu sefer de haydudun devasa dizlerinden birinin hemen altına yapıştı. Kabul Akba askeri tekmelemeye çalıştıysa da başaramadı. Haydut köselemsi, dev kanatlarını açarak uçup gitmeye yeltendi, fakat daha da aşağı kayan asker onu bırakmadı.

Abdullah tüm bunları halıdan kurtulmaya çalışırken gördü. Ayrıca Zıpır ı korumak için başında dikilen Geceyarısı’nın büyüdüğü, hattâ muhafızlarla karşı karşıya kaldığı zamankinden bile daha irileştiği gözünden kaçmadı. Yine de hayvan yeteri kadar iri değildi. Artık karşılarında duran şey, kudretli ini kudretli bir cindi. Gövdesinin üst

yansı sislerde kaybolmuşken çırptığı kanatlarıyla dumanı dağıtıyor, pençeli devasa ayaklarından biri asker tarafından yere mıhlandığı için bir türlü havalanamıyordu.

“Bir açıklamada bulun, kudretlilerin en kudretlisi!” diye bağırdı Abdullah sise doğru. “Yedi Yüce Mühür adına, sana debelenmeyi bırakıp açıklamada bulunmanı emrediyorum!”

Cin kükremeyi ve kanatlarını delice çırpmayı bıraktı. “Bana emir mi veriyorsun, ey fani?” dedi huysuz bir ses yukarıdan.

“Evet, veriyorum,” eledi Abdullah. “Halımla ve büründüğün o alçak haydudun şekliyle ne yaptığını söyle bana. Bana en az iki kere kötülük yaptın!”

“Pekala,” dedi cin ve zahmetle diz çökmeye koyuldu,
“Artık bırakabilirsin,” dedi Abdullah cinlere hükmeden yasaları bilmediği için devasa ayağa tutunmayı sürdüren askere. “Burada kalıp sorulara cevap vermek zorunda.”

Asker ayağı ihtiyatla bırakıp yüzündeki teri sildi. Cin kanatlarını katlayıp diz çöktüğü sırada bile adamın içi rahat değildi. Aslında tedirgin olması pek de şaşırtıcı sayılmazdı. çünkü cin diz çökerken dahi bir ev kadar yüksekti ve sislerin içinden çıkan suratı çok çirkindi. Abdullah tekrar normal boyutlarına dönmüş olan Geceyarısı'na baktığında, onun ağzıyla Zıpır ı boynundan tutmakta olduğunu gördü. Fakat dikkatinin büyük bölümü cinin üzerindeydi. Bu sert bakışlı kahverengi gözleri ve kanca şeklindeki burna takılı altın hızmayı kısa süreliğine de olsa daha önce -Gece Çiçeği’nin bahçeden kaçırıldığı gece- görmüştü.

“Düzeltiyorum,” dedi Abdullah. “Bana üç kez kötülük yaptın.”

“Ah. aslında çok daha fazla,” diye gümbürdedi cin.
“Sana o kadar çok kötülük yaptım ki, sayısını unuttum.''

Abdullah bunun üzerine kollarını öfkeyle göğsünde kavuşturdu. “Anlat.”

“Seve seve,” dedi cin. “Bu soruyla karşılaşmayı umuyordum, tabii soranın senden ziyade Farktan Dükü

veya Tayak'ın üç rakip prensinden biri olacağını sanırdım. Ama başka hiç kimse yeteri kadar azim göstermedi -ki bu da beni şaşırttı, çünkü ikinize de fazla güvenmemiştim. Bilin ki ben İyi Cinler in en yücesiyim ve adım Hasruel.”

“İyi cinler olduğunu bilmiyordum,” dedi asker.

“Ama var, saf kuzeyli,” diye açıkladı Abdullah. “Bunun adının neredeyse melekler mertebesinde anıldığını duymuştum.”

Cin kaşlarını çatarak sevimsiz bir görünüme büründü. “Yanlış bilgilendirilmişsin tüccar,” diye gürledi. “Ben bazı meleklerden bile üstünüm. Bil ki emrimde iki yüz kadar melek var. Bunlar şatomun girişini koruyorlar.” Abdullah kollarını göğsünde kavuşturup ayağını sabırsızca yere vurdu. “Madem ki öyle,” dedi, “bana neden bu kadar kötü davrandığını açıkla bakalım.”

“Suç bende değil, fani,” dedi cin. “Mecburiyetten öyle yaptım. Anla ve affet. Bil ki, annem Yüce Ruh Dazrah yirmi yıl kadar evvel dikkatsiz bir anında Kötüler Evinden bir cinle birlikte oldu. Sonrasında kardeşim Dalzel'i doğurdu. İyi ile Kötü birbirine uyum sağlayamadığından Dalzel güçsüz, bembeyaz ve ufak tefekti. Annem Dalzel’e katlanamayarak onu büyütmem için bana verdi. Kardeşimin üzerine titredim. Bu yüzden, huylarının kötü kalpli babasına çektiğini öğrendiğimde kapıldığım dehşeti ve kederi var sen düşün. Büyüdüğü zaman ilk işi canımı çalıp saklayarak beni kölesi yapmak oldu.”

“Nasıl yani?” diye sordu asker. “Sen ölü müsün?”

“Hiç de değil,” dedi Hasruel. “Biz cinler siz fanilere benzemeyiz, cahil adam. Yalnızca küçük bir parçamız yok edilirse ölürüz. Bundan dolayı bütün cinler o küçük parçayı çıkarıp saklarlar. Ben de öyle yaptım. Ama Dalzel’e canını nasıl saklayacağım tarif ederken, ona duyduğum sevgi nedeniyle kendi canımı nereye sakladığımı da söyledim. O da hemen canımı gücüne kattı ve emirleri-ne itaat etmezsem beni öldüreceğini söyledi.”

“Simdi anlaşıldı.” dedi Abdullah. “Sana Gece Çiçeğini kayırmanı emretti.”

“Düzelteyim.” dedi Hasruel. “Kardeşim üstün zekâsını annemiz yüce Dazrah'tan almış. İlana dünyadaki tüm prensesleri kaçırmamı emretti, biraz düşünürsen sebebini anlarsın. Kardeşim evlenecek çağa erişti, ama karışık bir soydan geldiği için cinlerin içindeki hiçbir dişi ona rıza göstermez. Bu yüzden fani kadınlara kaldı. Ama cin olduğu için doğul olarak sadece en asil kadınlara tenezzül edecektir

“Yüreğim kardeşin için kan ağlıyor,” diye dalga geçti Abdullah. “Peki illa tüm prenseslere sahip olması mı gerekiyor'

Niye olmasın ki?” diye sordu Hasruel. “Artık gücüme o hükmediyor. Konu üzerinde uzun uzadıya düşündü. Ve prenseslerinin bizler gibi havada yürüyemeyeceğini açıkça gördükten sonra, onları barındırmak amacıyla bana ilk basta Ingary büyücülerinden birine ait olan yürüyen şatoyu çalmamı emretti. Sonra da prensesleri kaçırma görevi verdi İşte şimdi bunu yapıyorum. Ama doğal olarak bir yandan da kendi planlarımı kuruyorum. Kaçırdığını her prensesin ardında en az bir tane gözü yaşlı sevgili veya hüsrana uğramış bir prens bırakıyorum ki, prensesi kurtarmaya çalışsın. İkimin gerçekleşmesi için de prensesin sevgilisi kardeşime meydan okumalı ve canımın saklandığı yeri onun ağzından zorla almalı.”

“Burada da ben mi devreye giriyorum yüce tertipçi?” diye sordu Abdullah sertçe. “Yani ben canını geri alman için kurduğun planın bir parçası mıyım?”

“Neredeyse,” diye cevapladı cin. “Bu konuda Alberya varislerine veya Peyçistan Prensi ne güveniyordum, fakat o genç adamlar kendilerini avlanmaya verdiler. Hepsinde kayda değer bir şevk eksikliği söz konusu. Hattâ kızının yardımı olmadan kitaplarının listesini bile çıkaramayan Yukarı Norland Kralı’na bile senden daha fazla şans tanımıştım. Seni göz ardı ettiğimi söyleyebilirim. Ne de olsa

doğumundaki kehanet son derece belirsizdi. İtiraf etmeliyim ki sana o büyülü halıyı sırf zevk olsun diye satıp...”

“Demek o sendin!” diye bağırdı Abdullah.

“Evet -çadırında kurduğun hayaller sayı ve nitelik açısından İteni cezbetti,” dedi Hasruel. Abdullah sisin soğuğuna rağmen yüzünün kızardığını hissetti. “Sonra,” diye devam etti cin, “Zanzib Sultanı’ndan kaçarak beni şaşırttığında kafandaki şu Kabul Akba karakterinin kılığına bürünüp hayallerinden bazılarını gerçekleştirmek beni eğlendirdi. Genelde her bir talip için o talibe uygun maceralar hazırlamaya çalışırım.”

Abdullah duyduğu utanca rağmen cinin kocaman, sarı-kahverengi gözlerinin askere doğru baktığını fark etti. “Peki şimdiye kadar hüsrana uğramış kaç prensi devreye soktun, ey kurnaz ve şakacı cin?” diye sordu.

“Otuza yakın,” diye açıkladı Hasruel, “ama dediğim gibi, çoğunun hiçbir şey yaptığı yok. Bu da bana garip geliyor, çünkü tümünün soyu ve vasıfları seninkilerden çok daha üstün. Buna rağmen kaçıracak hâlâ yüz otuz iki prenses okluğunu düşünerek kendimi avutuyorum.”

“Sanırım benimle idare etmek zorundasın,” dedi Abdullah. “Soyum ne kadar sıradan olursa olsun. Kader beni istiyor gibi. Bu konuda seni temin edebilirim, zira kısa zaman önce tam bu noktada kadere meydan okudum.

Cin en az kaş yatması kadar sevimsiz bir ifadeyle gülümseyip kafasını salladı. “Biliyorum,” dedi. “Zaten karşına çıkmaya tenezzül etmemin sebebi de bu. Dün hizmetkar meleklerimden ikisi insan kılığında çıkıp geldi. İkisi de durumdan hoşnut değildi ve başlarına gelenlerin senin suçun olduğunu söylediler.”

Abdullah selam verircesine eğildi. “Bu hallerini ölümsüz kurbağalar olmaya yeğlediklerine hiç şüphe yok,” dedi genç adam. “Bana son bir şey söyle, ey pek düşünceli prenses hırsızı. Acaba Gece Çiçeği’ni ve tabii kardeşin Dalzel’i nerede bulabiliriz?’’

Cinin tebessümü genişleyerek daha da sevimsizleşti, zira ağzındaki kazık kadar dişler görünüyordu. Yaratık kocaman başparmağıyla yukarıyı işaret etti. “Ey toprağa mahkum maceraperest, doğal olarak şu son birkaç gündür gördüğün şatodalar,” dedi. “Dediğim gibi, o şato eskiden bu topraklarda yaşayan bir büyücüye aitti. Oraya kolay kolay varamazsın. Varsan bile kardeşimin kölesi olduğumu ve sana karşı koymaya zorlanacağımı unut-masan iyi edersin.”

“Anlaşıldı,” dedi Abdullah.

Cin pençeli devasa ellerini toprağa koyup doğrulmaya başladı. “Ayrıca belirtmeliyim ki,” dedi, “halıya beni takip etmemesi için emir verdim. Artık gidebilir miyim?”

“Hayır, bekle!” diye haykırdı asker. Abdullah da unuttuğu bir şeyi tam o anda hatırlayıp sordu. “Peki ya şişe cini ne olacak?” Fakat askerin sesi daha yüksekti ve onunkini bastırdı. “BEKLE, seni canavar! Şu senin şato burada belirli bir sebepten dolayı mı bulunuyor?”

Hasruel gülümseyerek doğrulmaya artı verdi. “Ne kadar akıllısın asker. Aynen öyle. Şato burada, çünkü Ingary Kralı'nın kızı Prenses Valeria'yı kaçırmaya hazırlanıyorum.”

“Prensesim!'’ dedi asker.

Hasruel’in tebessümü kahkahaya dönüştü. Yaratık kafasını geriye atıp sislere doğru kükredi. Hiç sanmıyorum asker! Ah, hem de hiç! Prenses sadece dört yaşında. Senin işine pek yaramaz, ama eminim ki sen benim işime epey yarayacaksın. Hem seni hem de Zanzibli dostunu satranç tahtamdaki iyi yerleştirilmiş birer piyon olarak görüyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu asker öfkeyle.

“İkiniz kızı kaçırmama yardım edeceksiniz!” diyen cin kocaman bir kahkaha attı ve kanatlarını çırparak sisin içinde yükseldi.

15
Yolcular Kingsbury’ye Varıyorlar

“Bana sorarsan” dedi asker asık bir suratla çantasını sihirli halıya koyarken, “o yaratık kardeşi kadar kötü -tabii bir kardeşi varsa!'

“Var tabii. Cinler yalan söylemez,” dedi Abdullah.

' Ama iyi cinler bile kendilerini fanilerden üstün görür. Ayrıca Hasruel adı İyiler Listesinde yer alıyor.”

“Dünyada inanmam,” dedi asker. “Geceyarısı nerelerde? Ölesiye korkmuş olmalı.” Adam çalıların arasında Geceyarısı’nı ararken ortalığı öyle bir telaşa verdi ki, Abdullah cinler hakkında Zanzibli çocuklara okullarda öğretilen bilgileri paylaşmaktan vazgeçti. Ayrıca askerin haklı olabileceğinden korkuyordu. Hasruel kendisini İyiler Evinden biri kılacak Yedi Yemin’i etmiş olabilirdi, fakat kardeşi ona bu yeminlerin tümünü bozması için harika bir bahane sağlamıştı. İyi olsun olmasın, Hasruel’in yaşananlardan zevk aldığı açıktı.

Abdullah cin şişesini alıp halının üstüne bıraktı. Şişe hemen yan dönüp yuvarlandı. “Hayır, hayır!” diye haykırdı cin. “Buna binecek değilim! Daha önce neden düştüm sanıyorsun? Yüksekten nefret ederim!”

“Bir de sen başlama!” dedi asker. Koltuğunun altına aldığı Geceyarısı debeleniyor, tırmalıyor, ısırıyor, kediler ile uçan halıların anlaşamadığını elinden gelen her şekilde gösteriyordu. Onun bu hali karşısındakinin huzurunu kaçırmaya yeter de artardı bile, fakat Abdullah askerin bozuk moralini Prenses Valeria’nın sadece dört yaşında olduğunu öğrenmesine bağlıyordu. Asker o zamana kadar kendini prenses ile evlenmiş farz ediyordu. Artık doğal olarak kendini budala gibi hissetmekteydi.

Abdullah şişeyi sıkıca tutup halıya oturdu. Anlayış göstererek girdikleri bahisten hiç konuşmadıysa da,

onu açık açık kazandığı fikrindeydi. Doğru, halıyı geri almışlardı, fakat cini takip etmeleri yasak olduğundan Gece Çiçeği'ni kurtarmakta işine yaramazdı.

Asker uzun bir mücadelenin ardından kendini, şapkasını, Geceyarısı'nı ve Zıpır ı halıya oturtmayı başardı. 'Emrini ver," dedi adam —koyu renkli suratını al basmıştı.

Abdullah horladı. Hah yavaşça yerden otuz santim yükseldi. Geceyarısı uluyarak debelendi ve Abdullah'ın elindeki şişe sallandı. "Ey büyülü halıların en güzeli," dedi Abdullah, "ey en karmaşık efsunlarla bezeli halı, senden ricam makul bir hızla Kingsbury'ye doğru ilerlemendir. Ama lütfen sana dokunan olağanüstü bilgeliğe başvur ve yolda bizi kimsenin görmeyeceğinden emin ol."

Halı sisin içinde uysalca yükselip güneye yöneldi. Asker Geceyarısı'nı sıkı sıkı tutuyordu. Şişeden boğuk ve titrek bir ses geldi. "Ona böyle yılışıkça yağ çekmek zorunda mısın?"

"Senin aksine bu halı," dedi Abdullah, "öyle saf ve muhteşem bir sihre sahip ki, sadece en ağdalı dili dikkate alır. Kendisi şair ruhlu bir halıdır."

Halının kumaşına bariz bir kibir yayıldı. Yırtık pırtık kenarlarını gururla dümdüz tuttu ve sislerin üzerindeki altın sarısı gün ışığında caka satarak uçtu. Şişeden çıkan mavi renkli küçük bir duman demeti bir panik çığlığıyla hemen geri kaçtı. 'Olmuyor, yapamıyorum!" dedi cin.

İlk başta halı için görünmemek kolaydı; altlarında süt kadar beyaz ve katı bir halde uzanan sisin üzerinde öylece uçtu. Fakat güneş yükseldikçe sisin içinde önce sarı-yeşil tarlalar, sonra da yollar ve tek tük evler göze çarpmaya başladı. Zıpır manzarayı kendinden geçmiş halde seyrediyordu. Halının kenarından aşağı bakarken her an kafa üstü düşebilirmiş gibi göründüğünden, asker bir eliyle onun küçük, gür kuyruğunu sıkıca tutuyordu.

İyi de yapıyordu. Halı ansızın, bir nehir boyunca uzanan büyük bir ağaç sırasına doğru yön değiştirdi. Gece-yarısı

halıya pençelerini geçirdi ve Abdullah askerin çantasını son anda kurtardı.

Askerin deniz tutmuş gibi bir hali vardı. “Görünmemek için bu kadar dikkatli davranmaya mecbur muyuz?” diye sordu, halı ağaçların yanından geçerken.

“Sanırım,” dedi Abdullah. “Tecrübelerime dayanarak biliyorum ki, bu halıyı göstermek, onu çaldırmaya davetiye çıkarmakla eşdeğerdir.” Ve askere çölde karşılaştığı deve binicisinden bahsetti.

Asker Abdullah'ın sözlerine hak verdi. “Sadece bizi yavaşlatacağından korkuyorum,” dedi adam. “İçimden bir ses bir an önce Kingsbury’ye gidip kızının peşinde bir cin olduğu konusunda Kral’ı uyarmamız gerektiğini söylüyor. Krallar hu tür bilgiler için büyük ödüller verir.” Prenses Valeria ile evlenme fikrinden vazgeçmek zorunda kaldığı için askerin başka yollardan servet edinmeyi planladığı ortadaydı.

Aynen öyle yapacağız, sakın korkma,” dedi Abdullah ve tutuştukları bahisten yine söz açmadı.

Günün büyük bölümü yolda geçti. Halı nehirleri takip etti, koruluklardan ormanlara geçti ve sadece aşağısı boş olduğunu zaman hız yaptı. Zanzib’in üç katı büyüklüğünde olan ve yüksek duvarlar arasındaki bir kule yığını gibi duran Kingsbury’ye akşama doğru vardılar. Abdullah halıyı Kral'ın sarayına yakın iyi bir han bulmaya ve nasıl yolculuk ettiklerinden kimsenin şüphelenmeyeceği tenha bir yere inmeye yönlendirdi.

Halı itaat ederek yüksek duvarların üzerinden yılan gibi kayarcasına geçti. Bunun ardından çatılara kadar alçaldı ve yatağına uyum göstererek akan bir dere gibi çatıların şekline uyum sağlayarak uçtu. Abdullah ile askerin yanı sıra kediler de aşağıyı ve etrafı hayranlıkla seyrettiler. Sokaklar ister dar ister geniş olsun, iyi giyimli insanlarla ve pahalı at arabalarıyla doluydu. Her ev Abdullah’ın gözüne bir saray gibi görünüyordu. Genç adam kulelerle, kubbelerle, pahalı oymalarla, altın kümbetlerle ve Zanzib

Sultanı’nın sahip olmak için can atacağı mermer meydanlarla karşılaştı. Daha fakir evler -tabii böyle bir zenginliğe fakir denebilirse- son derece özenle boyanıp dekore edilmişti. Dükkanlara gelince, satılan malların kalitesi ve miktarı Abdullah'a Zanzib Çarşısı’nın aslında virane ve ikinci sınıf olduğunu gösterdi. Sultan’ın Ingary Prensi ile ittifak kurmak için bu kadar uğraştığına şaşmamak gerekirdi.

Halının onlar için bulduğu han Kingsbury’nin merkezindeki koca mermer binalara yakındı. Hanın duvarlarına usta bir sanatçı tarafından meyve kabartmaları yapılmış, sonra da bunlar parlak bir altın sarısına boyanmıştı. Halı han ahırının eğimli çatısına yavaşça inerek, üstündekiler! tepesinde varaklı bir rüzgar gülünün bulunduğu altın hır sarmalın arkasına sakladı. Aşağıdaki avlunun boşalmasını beklerken. etraftaki iblisimi seyre koyuldular. Avludaki iki hizmetkar yaldızlı bir at arabasını temizlerken bir yandan da dedikodu yapıyordu.

Konuşmalarının büyük bölümü parayı yok sevdiği anlaşsın ban sahibiyle ilgiliydi, fakat kendilerine ne kadar az ücret ödendiği hakkındaki yakınmaları sona erdiğinde, “Kuzeyde pek yok insanı soyup soğana çeviren şu Strangialı askerden bir haber var mı? Biri bana bu taraflara geldiğini söyledi.” dedi içlerinden biri.

Bunun üzerine diğeri de, “Kingsbury’ye uğrayacağı kesin. Zaten hepsi uğrar. Ama onu şehir kapısında bekliyorlar Görür görmez tepesine binecekler,” cevabını verdi.

Askerin gözleri Abdullah’ınkilerle buluştu.

Abdullah, “Giysilerini değiştirebilir misin?” diye mırıldandı.

Asker evet der gibi kafasını sallayıp çantasını karıştırmaya başladı Az sonra göğüs ve sırtında büzgülü nakışları olan iki gömlek çıkardı. Abdullah adamın bunları nereden bulduğunu merak etti.

“Bir çamaşır ipinden aldım.” diye fısıldayan asker, çantadan bir fırça ve ustura çıkardı. Hemen orada, çatıda gömleklerden birini giydi ve fazla ses
çıkarmadın pantolonunu fırçalamaya uğraştı, bu gürültülü kısım usturayla başka bir şey kullanmadan tıraş olmasıydı. İki hizmetkar dönüp dönüp çatıdan gelen kuru
gıcırtılara hakti

“Bir kuş olmalı.” dedi biri.

Abdullah aylamın çıkardığı ikinci gömleği, artık en iyi kıyafetinden başka her şeye benzeyen yeleğinin üzerine geçirdi. Böyle yapınca vücudunu sıcak bastı, fakat ne katlar para taşıdığını askere göstermeden yeleğine saklı altınları çıkarması mümkün değildi. Giysi fırçasıyla saçlarını taradı, bıyığını düzeltti -artık orada en az on iki tel kıl varmış gibi geliyordu- ve son olarak da pantolonunu fırçaladı. İşi bitince asker usturayı Abdullah'a verip atkuyruğunu sessizce uzattı.

“Yaptığın büyük fedakarlık, ama bence akıllıca davranıyorsun dostum,” diye mırıldandı Abdullah. Atkuyruğu-nu kesip altın rüzgar gülünün içine sakladı. Bunu yapmak köklü bir değişime sebep olmuştu, asker artık çalı gibi saçlara sahip, hali vakti yerinde bir çiftçiye benziyordu. Abdullah kendisinin de çiftçinin küçük kardeşi sanılacağım umuyordu.

Onlar bu islerle uğraşırken aşağıdaki hizmetkarlar da at arabasını temizlemeyi bitirip arabaların durduğu
yere ilmeye başladılar. Çatının altından geçerlerken,
“Birinin Prenses i kaçırmaya çalıştığı hakkındaki söylentiye ne diyorsun?” diye sordu biri.

“Eh, bence doğru,” dedi öteki. “Saray Büyücüsü uyarıda bulunarak büyük bir riske girdi. Üstelik o boş yere riske girecek biri değil.”

Askerin gözleri yine Abdullah’ınkilere baktı ve dudaklarında okkalı bir küfür şekillendi.

“Boş ver,” diye fısıldadı Abdullah. “Ödül kazanmanın başka yollan da var.”

Hizmetkarlar hana dönene dek orada beklediler. Sonra Abdullah halıdan avluya inmesini rica etti. Hah uysalca süzüldü. Abdullah şişeyi halıya sararken, asker de çantasıyla kedileri yüklendi. Sıradan ama saygıdeğer görünmeye çalışarak hep beraber içeri girdiler.

Onları hancı karşıladı. Hizmetkarların sözlerini unut mayan Abdullah, parmaklarının arasında sakin sakin tuttuğu bir altın sikkeyle atlama yaklaştı. Hancı gözlerim sikkeye dikti. Sert gözleri altına öyle dikkatli bakıyordu ki. Abdullah adamın onları gördüğünden bile kuşkuluydu. Abdullah yok kibar davrandı. Hancı da öyle. Onları ikinci kattaki ferah bir odaya buyur etti. Onlar iyin yemek göndermeye ve banyo hazırlamaya razı oldu.

Ve ketlilerin de...” diye söze başladı asker.

Abdullah askerin bacağına sert bir tekme attı. “Hepsi bu, ey hancıların aslanı,” dedi. “Bir de, pek yardımsever ev sahibi, çalışkan ve dikkatli elemanların bu iki olağanüstü marifetli kedi iyin bir sepet, bir yastık ve bir tabak da somon balığı temin ederlerse memnun oluruz. Kediler yarın güçlü bir cadıya teslim edilecekler. O zamana kadar rahat ettirilmeleri halinde cadının minnettar kalacağına hiç şüphe yok.”

“Elimden geleni yaparım bayım,” dedi hancı. Abdullah altın sikkeyi kayıtsızca ona attı. Adam yerlere kadar eğilerek selam verip odadan geri geri yıkarken. Abdullah kendinden fazlasıyla hoşnuttu.

Bu kadar kibirli davranmanın âlemi yok!” dedi asker öfkeyle Şimdi ne yapacağız? Ben burada arananlar listesindeyim ve Kral’ın cinden haberi v ar gibi görünüyor.”

Olayların kontrolünün bu defa askerde değil kendisinde olduğunu bilmek Abdullah iyin hoş bir duyguydu. “Peki acaba Kral yukarıda kaçırılmış prenseslerle dolu bir şato okluğunu ve kendi kızının da oraya konulacağını biliyor mu bakalım?'

Ne yanı? diye sordu asker. “Cinin kızı kayırmasını önlemenin bir yolunu mu buldun? Veya şatoya ulaşmanın?”

“Hayır, ama bir büyücü bunları bilebilir,” dedi Abdullah, “Bana kalırsa daha evvelden aklına gelen fikir üzerinde çalışmalıyız. Kral'ın büyücülerinden birini bulup zor kullanacağımıza, en iyi büyücünün kim olduğunu öğrenip yardımı karşılığında ona ödeme yapabiliriz.”

“Pekala, ama bu senin görevin,” dedi asker. “İşini bilen bir büyücü benim Strangialı olduğumu bir bakışta anlar ve ben daha kılımı bile kıpırdatılmadan muhafızları başıma toplar.”

Hancı kedilerin yemeğini bizzat getirdi. Bir kase dolusu krema, kılçığı dikkatle ayıklanmış bir tabak somon ve bir tabak kedi mamasıyla beraber çıkageldi. Peşinden gelen, en az kendisi kadar sert bakışlı karısı da yumuşak bir hasır sepet ve nakışlı bir yastık taşıyordu. Abdullah bu sefer kibirli görünmemeye özen gösterdi. “Çok teşekkürler, hancıların en meşhuru,” dedi genç adam. “Gösterdiğin ilgiden cadıya bahsedeceğim.”

“Görevimiz, bayım,” dedi hancının karısı. “Kingsbury’de büyü kullananlara karşı saygılı davranmayı biliriz.” Abdullah kendi kendine kızdı. Daha en baştan kendini bir büyücü olarak tanıtması gerekirdi. Kendini sakinleştirmek için, “Umarım bu yastık tavuskuşu tüyleriyle doludur. Cadı bu konuda epey titizdir de,” dedi.

“Evet, bayım,” dedi kadın. “Tam istediğiniz gibi.”

Asker öksürdü ve Abdullah lafı daha fazla uzatmadı. ”Ben ve dostuna kedilere ek olarak bir büyücüye iletilecek bir haber taşıyoruz. Haberi Saray Büyücüsü’ne iletmek isteriz, fakat kulağımıza yolda başına bir şey geldiğine dair söylentiler çalındı,” dedi gür bir sesle.

“Doğru,” dedi hancı, karısını kenara itekleyerek. “Saray Büyücüleri’nden biri kayboldu, ama neyse ki onlardan iki tane var. isterseniz sizi diğerine Saray büyücüsü Suliman yönlendirebilirim bayım.” Adam Abdullah'ın ellerine manalı bir bakış attı.

Abdullah iç geçirerek en iri gümüş sikkesini çıkardı O kadarı yeterli gibiydi. Hancı itinayla yol tarif edip gümüş sikkeyi aldı ve banyoyla yemeğin kısa zaman içinde hazır olacağına söz verdi.

Banyoya girdiklerinde su sıcak ve akşam yemeği güzeldi Abdullah durumdan hoşnuttu. Asker kendisini ve Zıpır'ı yıkarken Abdullah da paralarını yeleğinden para kemerine aktardı ve içi epey rahatladı. Asker de kendini daha iyi hissediyor olmalıydı. Yemekten sonra ayaklarını masanın üstüne koyarak oturup uzun piposunu içmeye haşladı. Çizme bağlarından birini oynaması için Zıpır'ın önünde sallıyordu.

"Hiç şüphe yok," dedi adam. "Bu şehirde para konuşuyor. Saray Büyücüsü'yle bu akşam görüşecek misin? Bence elimizi ne kadar çabuk tutarsak o kadar iyi."

Abdullah onunla hemfikirdi. "Acaba ne kadar ücret isteyecek" dedi genç adam.

"Çok." dedi asker. "Tabii cinin söylediklerini ileterek senin ona iyilik yaptığın izlenimini uyandırırsan o başka. Yine de," diye düşünceli bit edayla devam etti, çizme bağını Zıpır'ın savrulan patilerinin arasından hızla çekerek, "bana kalırsa ona cinden veya halıdan bahsetmemelisin. Nasıl ki hancı altını seviyorsa büyücüler de sihirli eşyalara bayılırlar Adamın ücret olarak onları talep etmesini istemezsin. Neden giderken onları burada bırakmıyorsun? Ben senin yerine göz kulak olurum."

Abdullah tereddüde kapıldı Askerin sözleri kulağa mantıklı gelse de ona güvenmiyordu.

"Bu arada," dedi asker, "sana bir altın borçluyum."

"Öyle mi?" dedi Abdullah. "Bu, Gece Çiçeği'nin bana kadın olduğumu söylemesinden bu yana duyduğum en şaşırtıcı haber!"

"Bahse girmiştik," dedi asker. "Halı cini getirdi. Şişe cini yine başımıza bela açtı. Sen kazandın. Al." Adam odanın karşı tarafındaki Abdullah'a bir altın sikke attı.

Abdullah onu havada kaptı ve cebine koyup güldü. Asker kendince dürüst biriydi. Yakın zamanda Gece Çiçeği'ni aramaya koyulacağı düşüncesiyle iyi içine sığmayan Abdullah neşeyle aşağı indi. Orada karşılaştığı hancının karısı. Büyücü Suliman’ın evine nasıl gidileceğini bir kez daha tarif etti. Abdullah o kadar neşeliydi ki neredeyse hiç düşünmeden bir gümüş daha ödedi.

Ev handan pek de uzak değildi, fakat Eski Mahallede yer altlığı için oraya küçük ara sokaklardan ve gizli avlulardan gidiliyordu. Hava alacakaranlıktı ve bir iki tane irice yıldız daha şimdiden kubbelerin ve kulelerin üzerinde ışıldıyordu, ama Kingsbury’deki her biri ay gibi havada asılı duran büyük ve gümüşi ışık küreleri ortalığı iyice aydınlatıyordu.

Abdullah onlara bakarak sihirli aygıtlar olup olmadıklarına kafa yorduğu sırada, yukarıdaki çatılarda kendisini takip eden dört bacaklı bir gölge fark etti. Bu ava çıkmış herhangi bir kedi olabilirdi, fakat Abdullah onun Geceyarısı olduğundan adı gibi emindi. Geceyarısı ilk başta bir çatının koyu gölgeleri arasında kaybolduğunda Abdullah onun yavrusu için güvercin avında olduğunu sandı. Fakat bir sonraki sokağı yarılamışken kedi yukarıdaki bir korkuluğun yanında belirince Abdullah takip edildiği izlenimine kapıldı. Ortasında ağaçlar olan dar bir avludan geçerken kedi bir yağmur oluğundan diğerine sıçrayınca Abdullah izlendiğinden emin oldu, takat nedenini bilmiyordu. Sonraki iki ara sokak boyunca gözünü dört açtıysa da kediyi sadece bir kez gördü, o da bir kapının üzerindeki tas kemenle. Saray Büyücüsünün evinin olduğu parke taslarıyla döşeli sokağa saptığında Geceyarısı’ndan hiçbir iz yoktu. Abdullah omuz silkip evin kapısına yöneldi.

Küçük ama güzel olan evin elmas şeklinde pencereleri vardı ve eski duvarlarına iç içe geçecek şekilde büyü sembolleri işlenmişti. Ön kapının her iki yanında yer alan pirinç desteklerde upuzun sarı alevler yanıyordu. Abdullah,

ağzında halka olan sert bakışlı bir surat şeklindeki kapı tokmağını kavradı ve kapıyı cesurca çaldı.

Uzun, asık yüzlü bir uşak açtı kapıyı. “Korkarım büyücü son derece meşgul bayını,” dedi adam. “İleriki bir tarihe dek müşteri kabul etmiyor.” Ve kapıyı kapamaya yeltendi

“Dur, bekle, sadık hizmetkar ve uşakların en güveniliri!” diye itiraz etti Abdullah. “Söyleyeceklerim doğrudan doğruya kralın kızına yönelik bir tehditle ilgili!”

“Büyücünün durumdan haberi var bayım,” dedi adam ve yine kapıyı kapamaya kalktı.

Abdullah çevik bir hareketle ayağını kapıyla eşik arasına kovdu. “Bana kulak vermelisin, pek akıllı hizmetkar,” diye haşladı. “Gelmemin...”

Adamın arkasından gelen genç bir kadın sesi, “Dur biraz Manfred Meselenin önemli gibi görünüyor,” dedi. Kapı tekrir açıldı.

Uşak kapının önünde gözden kaybolup içerideki holde belirince Abdullah'ın ağzı açık kaldı. Kapıdaki yerini kapkara buklelere ve capcanlı bir yüze sahip son derece hoş bir kadın almıştı. Abdullah kadının kuzeylilere özgü bir şekilde, Gece Çiçeği kadar güzel olduğunu fark etti, fakat bu düşüncesinin ardından başım çevirerek daha fazla bakmamayı uygun buldu. Kadının hamile olduğu çok açıktı. Zanzibli kadınlar hamileyken kendilerini göstermezlerdi. Abdullah nereye bakacağını şaşırmıştı.

“Ben büyücünün karısı Lettie Suliman’ım,” dedi genç kadın. “Ne için gelmiştiniz?”

Abdullah eğilerek selam verdi. Böylece gözlerini kapı eşiğine dikme fırsatı buldu. “Ey güzel Kingsbury'nin bereketli mehtabı,” diye başladı, “bil ki ben uzaklardaki Zanzib’den gelen, Abdullah'ın oğlu halı tüccarı Abdullah'ım. Kocanın duymak isteyeceği haberler getirdim. Ona de ki, ey sihirli evin ihtişamı, bu sabah Kral'ın pek kıymetli kızı hakkında kudretli cin Hasruel ile konuştum.”

Lettie Suliman'ın Zanziblilere has tavırlara alışkın olmadığı belliydi. “Vay canına!” dedi kadın. “Ne kadar da kibarsın! Ve doğruyu söylüyorsun, öyle mi? Bana kalırsa hemen Ben'le konuşman lazım. Lütfen içeri gel.”

Kadın kapının önünden çekilerek Abdullah'a yol verdi. Bakışlarını kaçırmayı sürdüren genç adam eve girdi. Tam o sırada sırtına bir şey indi. Sonra pençeli ayaklar sırtından destek alarak zıplayıp başının üzerinden geçti ve Lettie'nin şişik göbeğine kondu. Etrafta demir çıkrığı andıran bir ses duyuldu.

“Geceyarısı!” dedi Abdullah öfkeyle, kediye doğru bir adım atarak.

“Sophie!” diye haykıran kadın kollarındaki kediyle beraber geriye doğru tökezledi “Ah, Sophie endişelendim ki! Manfred, git hemen Ben'i getir. Ne yaptığı umurumda değil. Bu çok önemli!”

16

Geceyarısı ile Zıpır'ın Başına Tuhaf Şeyler Geliyor

Epey bir kargaşa ve koşuşturma yaşandı. İki uşak daha belirdi ve onların peşinden de mavi cüppeli iki genç geldi. Son gelenler büyücünün çırakları olmalıydı. Herkes etrafta koşuştururken Lettie de Geceyarısı'nı kollarında tutarak ve emirler yağdırarak holde ileri geri yürüyordu. Manfred bunların arasında Abdullah'a oturacak bir yer gösterdi ve ağırbaşlılıkla bir bardak şarap ikram etti. Kendisinden beklenenin bu olduğunu düşünen Abdullah oturup şarabını yudumladı -kargaşadan serseme dönmüş gibiydi.

Tüm bunların sonsuza dek süreceğini düşünürken her şey bir anda durdu. Siyah cüppe giymiş, uzun boylu, otoriter bir adanı çıkageldi. "Burada neler oluyor?" dedi adam.

Bu sözler Abdullah'ın düşüncelerini çok güzel özetlediğinden delikanlının bu yeni gelene kanı kaynadı. Adamın soluk kızıl saçları ve bitkin, sert bir yüzü vardı. Siyah cüppeye bakan Abdullah karşısındakinin Büyücü Suliman olduğundan emindi; zaten adam ne giyse büyücüye benzerdi. Delikanlı kalktı ve eğilerek selam verdi. Büyücü ona şaşkın bir bakış atıp Lettie'ye doğru döndü.

"Bu adam Zanzib'den gelmiş Ben," dedi Lettie, "ve Prenses'e yapılan tehdit hakkında bildikleri varmış. Üstelik Sophie'yi de yanında getirmiş Kızcağız kedi olmuş! Bak! Ben, onu hemen eski haline döndürmelisin!"

Lettie, telaşlandıkça daha da güzel görünen o kadınlardandı. Büyücü Suliman onu dirseklerinden nazikçe tutup. "Tabii ki sevgilim." deyince ve ardından alnından öpünce Abdullah hiç şaşırmadı. Genç adam kendisinin de günün birinde Gece Çiçeği'ni öyle öpüp öpemeyeceğini veya büyücünün sonra eklediği gibi, "Sakin ol... bebeği unutma." deyip diyemeyeceğini sefil bir halde

düşündü. Büyücü daha sonra başını çevirip, “Lütfen biri ön kapıyı kapayabilir mi? Kingsbury'nin yarısı yaşananları duymuş olmalı.” dedi.

Bu tavrı karşısında, Abdullah büyücüyü daha da sevdi. Zaten o ana kadar kalkıp kapıyı örtmemesinin tek sebebi, bu ülkede bir kriz anında ön kapının açık bırakılması gibi bir âdet olabileceğini düşünmesiydi. Abdullah tekrar eğilerek selam verdi ve büyücü ona döndü.

“Neler oldu delikanlı?” diye sordu büyücü. “Bu kedinin eşimin kız kardeşi olduğunu nereden bildin?” Abdullah soru karşısında şaşaladı. Geceyarısı'nın bırakın Saray Büyücüsü nün baldızı olduğunu, bir insan olduğundan bile haberi olmadığını tekrar tekrar açıkladıysa da kimsenin kendisini dinlediğini sanmıyordu. Herkes Geceyarısı m görmekten o kadar sevinçliydi ki, Abdullah'ın onu sırf iyi yürekliliğinden getirdiğini sanıyorlardı. Büyücü yüklü bir ücret isteyeceği yerde kendisinin Abdullah'a borçlu olduğunu belirtti. Abdullah buna karşı çıktığında da. “Eh, en azından gel de eski haline dönüşünü gör.” dedi.

Adam bunu öyle dostane ve güvenilir bir edayla söyledi ki, Abdullah ona daha da ısınarak diğerleriyle birlikte başka bir odaya geçti. Oda evin arkasında gibi görünse de Abdullah bambaşka bir yere geldiklerine dair bir hisse kapıldı. Zemin ve duvarlar alışılmadık bir eğime sahipti.

Abdullah daha önce bir büyünün nasıl yapıldığına şahit olmamıştı. Karmaşık sihirli aygıtlarla dolu odaya merakla bakındı. En yakınında etrafı zarif dumanlarla sarılı bir telkari duruyordu. Onun yanında birkaç büyük ve tuhaf mum son derece karmaşık sembollerin içine dikilmişti ve daha da ötede ıslak kilden yapılmış sıradışı resimler vardı. Abdullah biraz daha ileride beş fıskiyesinden çıkan suların alışılmadık geometrik şekiller oluşturduğu ve arkasında daha pek çok ilginç şeyi saklayan bir çeşme gördü.

“Burada yeterince yer yok,” diyen Büyücü Suliman orada hiç durmadı. “Biz işimizi bir sonraki odada görelim.

Acele edin."

Herkes biraz ilerideki daha küçük bir odaya doluştu. Duvarlarda asılı birkaç yuvarlak ayna hariç oda boştu. Lettie burada Geceyarısı'nı dikkatle ortadaki mavi-yeşil bir taşın üzerine bıraktı. Kedi ciddiyetle ön patisini yalayıp bütünüyle kaygısız görünürken, Lettie ile uşaklar da dahil herkes onun etrafında uzun gümüş çubuklarla bir tür çadır kurmak için canla başla uğraştı.

Abdullah duvar dibine geçip seyre koyuldu. Kendisine hiçbir şey borçlu olmadığı konusunda büyücüyü temin ettiğine bin pişmandı. Fırsattan yararlanıp uçan şatoya nasıl ulaşacağını sorması gerekirdi. Fakat o sırada kimse kendisine kulak asmadığı için ortalık yatışana kadar beklemenin daha uygun olacağını düşündü. O sırada gümüş çubuklar bir merdiven iskeleti şeklini alıyordu. Abdullah koşuşturmacayı seyrederken, bu sahnenin aynalardaki yansıması karşısında şaşkın durumdaydı. Duvarlar ve zemin kadar eğik duran duvar aynaları küçük, yoğun ve kıpır kıpır bir faaliyeti gösteriyordu.

Sonunda Büyücü Suliman iri ellerini çırptı. "Tamamdır." dedi "Lettie bana burada yardım edebilir. Geri kalanınız diğer odaya geçin ve Prenses'in koruma büyülerinin durduğundun emin olun."

Çıraklar ile uşaklar alelacele çıktılar. Büyücü Suliman kollarını iki yana açtı. Abdullah dikkatle izlemek ve olup bitenleri daha sonra apaçık hatırlamak niyetindeydi. Fakat nedense sihir başlar başlamaz nelerin yaşandığından emin olamadı.

Bir şeyler olduğunu biliyordu, fakat o şeyler oluyor gibi değildi -bu durum, müzik kulağı olmayan birinin müzik dinlemesine benziyordu. Büyücü Suliman ara sıra odayı ve beraberinde Abdullah'ın kafasını bulandıran gür. garip bir sözcük telaffuz, ediyor, bu defa olup bitenleri görmeyi daha da güçleştiriyordu. Fakat Abdullah en büyük zorluğu duvarlardaki aynalarda yaşamaktaydı. Amalar varışıma gibi görünen ama -en azından tam anlamıyla- öyle olmayan

küçük, yuvarlak resimler gösteriyordu. Abdullah'ın gözü ne zaman birine takılsa, gümüşi bir ışıkla parlayan çubuklar aynada yeni bir düzene -yıldız, üçgen, altıgen veya köşeli başka bir sembol- girmiş gibi duruyor, fakat delikanlının önündeki gerçek çubuklarda en ufak bir parlama bile olmuyordu. Bir ayna hır iki kez Büyücü Suliman'ı kolları açık olarak bile gösterdi. Üstelik de kollarının vücuduna yapışık olduğu zamanlarda Diğer bir aynada ise Lettie aşın derecede tedirgin hır halde ellerini kavuşturmuş olarak göründü, fakat gerçek Lettie'ye bakan Abdullah kadının her seferinde fazlasıyla sakin bir vazıyette garip el işaretleri yaparak etrafta gezindiğim fark etti, Geceyarısı aynalarda hiç belirmedi. Ne tuhaftır ki, çubukların arasındaki küçük siyah suretini gerçekte bile görmek çok zordu.

Sonra ansızın tüm çubuklar parlak bir gümüşi ışık saçtı ve aralarındaki boşluk pusla doldu. Büyücü gür bir sesle son bir sözcük daha söyledi ve geri çekildi.

"Kahretsin!" dedi biri çubukların arasından. "Artık kokunuzu hiç alamıyorum!"

Bu sözler üzerine büyücü sırıtırken, Lettie kahkaha attı. Abdullah onları bu kadar eğlendiren kişiyi görmeye çalıştıysa da hemen bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Çubukların arasında çömelmiş genç kadının üzerinde hiçbir giysi yoktu. Abdullah o bir anlık bakışta, Lettie ne kadar esmerse genç kadının da o kadar sarışın olduğunu, anıtı onun haricinde birbirlerine çok benzediklerini fark etti. Abdullah tekrar bakmaya cesaret edebildiğinde, genç kadın sabahlığa benzer bir giysi giyiyor, Lettie de bir yandan ona sarılırken diğer yandan çubukların arasından çıkmasına yardım ediyordu.

"Ah, Sophie! Neler oldu?" deyip duruyordu Lettie.

"Bir dakika," dedi Sophie soluk soluğa. İlk başta, iki ayak üstünde zar zor dengede durur gibi bir hali vardı, ama yine de Lettie'ye sarılmaktan geri kalmadı, sonra büyücüye doğru sendeledi ve ona da sarıldı. "Kuyruksuz olmak ne tuhaf!" dedi kadın. "Yine de çok teşekkürler Ben." Artık

daha rahat yürüyen kadın bu sefer de Abdullah'a yöneldi. Kadının kendisine de sarılacağından korkan Abdullah duvara doğru geriledi, fakat Sophie, “Seni niye takip ettiğimi merak etmiş olmalısın. İşin doğrusu

Şu ki Kingsbury'de hop kaybolurum.” demekle yetindi.

“İşe yaradığı için çok mutluyum, değişkenlerin en alımlısı,” dedi Abdullah soğuk bir sesle. Geceyarısı’yla ne kadar geçinebiliyorsa Sophie'yle de o kadar geçineceği gibi bir hisse kapılmıştı. Sophie bir genç kadın için fazlasıyla inatçıya benziyordu -neredeyse babasının ilk karısının kız kardeşi Fatma kadar.

Lettie hâlâ Sophie’yi kediye çevirenin ne olduğunu bilmek istiyor, Suliman ise kaygıyla, “Sophie, bu Howl'un da bir hayvan olarak başıboş gezindiği anlamına mı geliyor?” diye soruyordu.

Hayır, hayır.” diyen Sophie birden endişeli göründü. “Howl’un nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Zaten beni kediye çeviren de oydu.”

“Ne? Kendi kocan seni kediye ini çevirdi?” dedi Lettie hayretle. “Yoksa yine mi tartıştınız?”

“Evet ama ortada anormal bir durum yoktu,” dedi Sophie. “Tartışma biri uçan şatoyu çalınca başladı. Olaydan sadece yarını gün önce haberimiz oldu, o da How o sırada Kral adına bir tahmin büyüsü üzerinde çalıştığı için, büyü çok güçlü bir şeyin şatoyu çalacağını ve Prenses Valeria'yı kaçıracağını gösterdi. How! hemen Kral ı uyaracağını söyledi. Uyardı mı?”

“Elbette.” dedi Büyücü Suliman. “Prenses her an korunuyor. Yandaki odaya iblisler diktim ve koruma büyüleri koydum. Kızı her ne varlık tehdit ediyorsa başarma şansı hiç yok.”

“Şükürler olsun!” dedi Sophie. “İçim rahatladı. O varlık bir cin. halleriniz olsun.”

Bir cin bile başaramaz,” dedi Büyücü Suliman. “Peki Howl daha sonra ne yaptı?”

“Sövüp saydı,” dedi Sophie. “Galce. Sonra Michael ile yeni çırağı yolladı. Benim de gitmemi istedi, ama ben, o ve Calcifer kalıyorlarsa hiçbir yere gitmeyeceğimi, onun yerine bana cinin beni fark etmemesini sağlayacak bir büyü yapmasını söyledim. Epey tartıştık...”

Lettie kıkırdadı. “İşte buna şaşmadım.”

Sophie’nin yüzü biniz kızardı ve genç kadın başını küstahça kaldırdı. “Eh, Howl kız kardeşiyle beraber Galler’de kalmamın en güvenli yol olduğunu söyleyip duruyordu, üstelik de kız kardeşiyle geçinemediğimi bildiği halde. Ben de hırsıza yakalanmadan şatoda kalmamın daha faydalı olacağını anlattım. Her neyse,” -kadın yüzünü ellerinin arasına koydu- “korkarım cin geldiğinde hâlâ tartışıyorduk. Müthiş bir gürültü koptu ve her taraf karardı. Howl’un kedi büyüsünün sözlerini bağırdığım hatırlıyorum -onları alelacele söylemesi gerekti- ve sonra Calcifer’e seslenerek...”

“Calcifer onların ateş cinidir,” diye Abdullah’a kibarca açıkladı Lettie.

“... seslenerek dışarı çıkıp kendisini kurtarmasını, çünkü cine karşı koyamayacaklarını söyledi,” diye devam etti Sophie. “Sonra şato bir anda kayboldu. Ardından kendimi Kingsbury’nin kuzeyindeki dağlarda bir kedi olarak buldum.”

Lettie ile Saray Büyücüsü şaşkın gözlerle bakıştılar. “Neden o dağlar?” diye merakla sordu Büyücü Suliman. ”Şato oralarda değildi ki.”

“Hayır, aynı anda dört farklı yerdeydi,” dedi Sophie. “Sanının ben aralarında bir yere düştüm. Daha kötüsü de olabilirdi. Bulunduğum yerde yiyebileceğim bol bol fare ve kuş vardı.”

Lettie’nin güzel yüzü tiksintiyle buruştu. “Sophie!” dedi hayretle, “Fareler ha!”

“Neden olmasın? Kediler fare yer,” diyen Sophie başını tekrar küstahça kaldırdı. “Hem fareler çok lezzetlidir. Kuşları pek sevmem. Tüyleri boğazına takılır. Ama,” -

yutkunup başını yine ellerini arasına koydu- “ama bu olay benim için çok kötü bir zamana denk geldi. Bir hafta kadar sonra Morgan doğdu. Tabii bir kedi yavrusu olarak.”

Bu açıklama Lettie de kardeşinin fare yemesinden bile daha büyük bir dehşete sebep oldu. Kadın göz yaşlarına boğularak kollarını Sophie’ye doladı. “Ah, Sophie! Peki sonra ne yaptın?”

“Kediler ne yaparsa onu,” dedi Sophie. “Yavrumu besledim ve yalayarak bol bol yıkadım. Endişelenme fethe. Onu Abdullah’ın asker arkadaşının yanında bıraktım. Onun yanındayken kimse Morgan'ın kılına bile zarar veremez. Ama,” dedi kadın Büyücü Suliman’a, “onu da normale döndürsen iyi olacak.”

Büyücü Suliman en az Lettie kadar dehşet içindeydi. “Keşke önceden haberim olsaydı!” dedi adam. “Aynı büyünün bir parçası olarak kedi doğduysa çoktan eski haline dönmüş olabilir Bir bakalım.” Adam yuvarlak aynalardan birinin önüne gitti ve iki eliyle birden dairesel hareketler yapmaya başladı.

Ayna -hattâ tüm aynalar- hemen handaki odayı yansıtmaya başladı. Aynalardan her biri oranın duvarlarında asılıymış gibi odayı farklı açılardan gösteriyordu. Abdullah diğer üç kişi gibi aynadan aynaya korkuyla baktı. Halı her nedense (Klanın ortasında açılmış duruyor, üzerinde de tombiş, çıplak bir bebek yatıyordu. Bebek daha çok küçük olmasına rağmen, Abdullah oğlanın Sophie’ninki kadar güçlü bir kişiliğe sahip olduğunu görebiliyordu. Ayrıca o kişiliği dışarı vurmaktan da çekinmiyordu. Kollarıyla bacakları havayı dövüyordu, öfkeyle çarpılmış yüzündeki ağzı hiddetli bir delik gibi açılmıştı. Aynadaki resimler sessiz olsa da Morgan’ın epey gürültü çıkardığı belliydi.

“Şu adam kim?” diye sordu Büyücü Suliman, “Onu daha önce de gördüm.”

“Strangialı bir asker, harikalar mimarı,” dedi Abdullah çaresizce.

“Demek ki bana tanıdığım birini hatırlattı,” dedi büyücü.

Asker bas bas bağıran bebeğin yanında durmuş, dehşet içinde ve çaresiz görünüyordu -belki de cinin bir şeyler yapmasını bekliyordu. Galiba bu yüzden cin şişesini elinde tutuyordu. Gel gör ki mavi renkli duman bulutları halinde şişeden çıkmış olan cin de en az asker kadar çaresiz görünüyor, her duman bulutunun ucundaki kafa, elleriyle kulaklarını örtüyordu.

“Ah, zavallı çocuk,” dedi Lettie.

“Herhalde zavallı asker demek istedin,” dedi Sophie. “Morgan çok öfkeli. Daha önce kediden başka bir şey olmadı ve kediler bebeklerden çok daha fazla şey yapabilirler. Herhalde yürüyemediğine kızıyor. Ben, acaba...”

Sophie’nin sözlerinin geri kalanı, dev bir ipek kumaşın yırtılması gibi bir sesle bölündü. Oda şiddetle sarsıldı. Büyücü Suliman bir şey bağırarak kapıya yöneldi, ama sonra alelacele kenara çekilmesi gerekti. Bağırıp çağıran bir sürü şey kapıdan içeri dalıp odayı doldurdu, sonra karşı duvardan geçerek kayboldu. Yaratıklar net görülemeyecek kadar hızlı geçmişlerdi, fakat hiçbiri insana benzemiyordu. Abdullah in gözüne çok sayıda pençeli ayak, bacakları olmadan süzülüp giden bir şeyler, önde tek ya da arkada öbek öbek gözleri olan varlıklar takıldı. Koca dişli kafalar, sarkık diller, yanan kuyruklar gördü Hattâ içlerindeki en hızlısı yuvarlanan bir çamur topu gibiydi.

Sonra yaratıkların sonuncusu da yok oldu, Kapı telaşlı bir çırak tarafından çarpılarak açıldı. “Efendim, efendini[1] Koruma büyüleri bozuldu! Onları tutamayınca...” Büyücü Suliman genç adamı kolundan tutup yandaki odaya doğru sürükledi ve başını çevirip, “Fırsatını bulunca döneceğim' Prenses tehlikede!” diye bağırdı.

Abdullah asker ile bebeğe neler olduğunu görmek için dönüp baktı, fakat artık yuvarlak aynalarda Sophie ve

Lettie'nin endişeli yüzlerinin yansımasından başka buse) yoktu.

Kahretsin!” dedi Sophie. “Lettie aynaları çalıştırabilir misini'“

“Hayır. Onları bir tek Ben kontrol edebilir,” dedi Lettie.

Abdullah çerdeki halıyı ve askerin elindeki şişeyi düşündü. “Madem öyle, ey ikiz inciler.” dedi, “gürültü yüzünden fazla şikayet gelmeden ben izninizle hana döneyim.”

Sophie ile Lettie koro halinde kendilerinin de geleceklerim söylediler Abdullah onları suçlayamazdı, fakat sonraki birkaç dakika içinde neredeyse suçlayacak gibi oldu. İçinde bulunduğu durum göz önüne alınırsa Lettie sokaklarda koşturabilecek gibi görünmüyordu. Üçü birlikte yan odadaki bozulan büyülerin yarattığı kargaşa ve teklifin içinden aceleyle geçerken Büyücü Suliman sorunu çözmek için harcadığı çılgınca çabaya bir saniye ara vererek Manfred’e at arabasını hazırlamasını emretti. Manfred emri uygulamak amacıyla koşarak uzaklaşırken Lettie de kız kardeşini doğru düzgün bir şeyler giymesi için üst kata götürdü.

Abdullah’a holde volta atmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Orada beş dakikadan fazla beklemesi gerekmedi, fakat bu zaman zarfında ön kapıyı açmayı en az on kere denedi. Her seferinde kapının bir büyü tarafından kilitli tutulduğunu gördü. Delikanlı aklını kaçıracak gibiydi. Sophie ile Lettie gezmeye çıkarmışçasına zarif kıyafetler içinde gelmeden önce bir asır geçmiş gibiydi. Manfred ön kapıyı açarak sokak taşlarının üzerinde bekleyen güzel bir ata bağlı, üstü açık küçük bir at arabası gösterdi. Abdullah o arabaya uçarcasına binip beygiri dört nala koşturmak için yanıp tutuşuyordu. Fakat böylesi elbette kibar bir davranış olmazdı. Manfred hanımları arabaya bindirirken ve ardından sürücü koltuğuna geçerken delikanlının beklemesi gerekti.

Abdullah daha Sophie'nin yanındaki koltuğa oturamadan araba takırdayarak ilerlemeye koyuldu, fakat bu bile genç adam için yeterince hızlı değildi. Askerin neler yapıyor olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

“Umarım Ben yakında Prenses’in koruma büyülerini düzeltebilir,” dedi Lettie kaygıyla, geniş bir meydana girdikleri sırada.

Daha sözünü bitirmeden, beceriksizce ateşlenmiş havai fişekleri andıran bir dizi patlama oldu. Bir yerlerden gong... gong... gong diye çan sesleri yükseldi.

' Sophie, “Neler oluyor?” diye sorduktan sonra kendi sorusuna. “Ah. kahretsin! Bakın, bakın!” diye cevap verdi bir yeri işaret ederek.

Abdullah başını kadının gösterdiği tarafa çevirdi. Son anda, en yakındaki kubbelerin ve kulelerin üzerindeki yıldızlan örten kocaman siyah kanatlar çarptı gözüne. Çoğu kulenin tepesinde küçük ışıklar patladı - askerler kanatlara ateş açıyorlardı. Abdullah onlara böyle şeylerin cinlere karşı işe yaramadığını söyleyebilirdi. Kanatlar sakin sakin çırpmaya devam ederek yükseldi ve gece göğünün koyu maviliklerinde kayboldu.

“Senin şu cin dostun,” dedi Sophie. “Sanırım Ben’in dikkatini can alıcı bir anda dağıttık.”

“Zaten cin de senin öyle yapacağına güveniyordu, ey eski kedigil,” dedi Abdullah. “Hatırlarsan, yanımızdan ayrılırken içimizden birinin onun Prenses’i kaçırmasına yardım edeceğini söylemişti.”

Şehirdeki diğer çanlar da çalmaya başladı. Sokaklara doluşan insanlar yukarı baktılar. At arabası giderek artan bir patırtının içinde ilerlemeyi sürdürdü ve sokaklar kalabalıklaştıkça yavaşlamak zorunda kaldı. Sanki herkes neler olup bittiğinin farkındaydı. Birilerinin, “Prenses gitti!” dediğini duydu Abdullah. “Bir şeytan, Prenses Valeria’yı kaçırdı!” İnsanların çoğu korku içindeydi,

fakat birkaç kişi, “O Saray Büyücüsü olacak adam aşılmalı! Hiçbir halta yaradığı yok!” diyordu.

“Tüh!” dedi Lettie. “Kral bir an bile Ben’in bu olayı önlemek için ne kadar çok uğraştığına inanmayacaktır!” ”Endişelenme,” dedi Sophie. “Morgan’ı alır almaz Kral’a giderim. Krallarla konuşmakta ustayımdır.” Sophie'ye inanan Abdullah giderek sabırsızlanıyordu. Muhtemelen sadece beş dakika olan ama genç adama yüzyıl gibi gelen bir sürenin ardından araba hanın avlusundaki kalabalığın arasına girdi. Avlu yukarı bakan insanlarla doluydu. “Kanatlarını gördü m,” diyordu bir adam. “Canavarımsı bir kuş, Prenses’i pençesinde tutuyordu.”

Araba durdu. Abdullah nihayet sabırsızlığını giderebilirdi -aşağı atlayarak bağırdı: “Ey ahali, yolu açın, yolu açın! Bu iki cadının halletmesi gereken önemli bir iş var!” Genç adam tekrar tekrar bağırıp çağırarak Sophie ile Lettie'yi han kapısından içeri soktu. Lettie çok utanmıştı.

“Keşke öyle demeseydin!” dedi kadın. “Ben insanların cadı olduğumu bilmelerinden hiç hoşlanmaz “

“Bunu düşünecek zamanımız yok,” dedi Abdullah- İki kadını aval aval bakan hancının önünden geçirip merdivenlere doğru iteledi. “İşte sana bahsettiğim cadılar, ey muhteşem ev sahibi,” dedi adama. “Kedilerine kavuşmak için sabırsızlanıyorlar.” Abdullah merdivenleri ikişer üçer çıktı. Lettie ve Sophie'nin önüne geçerek bir sonraki merdiveni de tırmanıverdi. Odanın kapısını hızla açtı. ”Sakın acele bir şey...” diye başladı, fakat sonra içerisinin tamamen sessiz olduğunu fark etti.

Oda boştu.

17

Abdullah Nihayet Uçan Şatoya Ulaşıyor

Masanın üzerindeki yemek artıklarının arasında içi yastıklı bir sepet duruyordu. Yataklardan biri hafifçe göçmüştü ve sanki asker kısa zaman öncesine kadar orada pipo tüttürmüşçesine havaya bir tütün kokusu hakimdi. Pencere kapalıydı. Abdullah dışarı bakmak için pencereye doğru fırladı -bir işe yarayacağına inandığından değil, sırf aklına bir tek bu geldiği için- ve yerdeki krema dolu bir tabağa takılıp düştü. Tabak ters dönerek sihirli halıda uzun bir sarı-beyaz krema lekesi bıraktı.

Abdullah dönüp lekeye baktı. En azından halı oradaydı. Hu ne anlama geliyordu? Odada askerden, hele hele gürültücü bebekten eser yoktu. Etrafa bakınırken cin şişesinin de orada olmadığını fark etti.

“Ah. hayır!” dedi Sophie kapıya gelerek. “Nerede o? Halı buradayken fazla uzağa gitmiş olamaz.”

Abdullah kadınla aynı fikirde olmayı dilerdi. “Seni endişelendirmek istemem, afacan bebeğin annesi,” dedi delikanlı. “ama cinin de kayıp olduğu dikkatimi çekti.”
Sophie'nin kaşları hafifçe çatıldı. “Ne cini?”

Abdullah'ın aklına Sophie’nin kedi biçimindeyken cinin varlığından habersizmiş gibi davrandığı geldi. Tamda o sırada Lettie kapıda belirdi. Soluk soluğaydı ve bir eliyle böğrünü tutuyordu. “Sorun ne?” diye sordu.

“Burada değiller,” dedi Sophie. “Herhalde asker Morgan'ı hancının karısına götürmüştür. Kadın bebeklerden anlıyor olsa gerek.”

Abdullah buna pek ihtimal vermeyerek. “Gidip bir bakayım,” dedi. Merdivenleri inerken Sophie'nin haklı olabileceğini düşündü. Zaten ansızın çığlık çığlığa bağıran bir bebekle karşı karşıya kalan çoğu adamın yapacağı da buydu -tabii elinin altında bir şişe cini yoksa.

Ağır çizmeler ve tek tip üniforma giymiş adamlar yukarı çıkıyorlardı. Hancı onlara yol gösterirken. “İkinci kattalar,

beyler. Eğer atkuyruğunu kestiyse tarifiniz Strangialıya uyuyor ve genç adam da şu bahsettiğiniz işbirlikçi olmalı," diyordu.

Abdullah gerisingeri döndü ve parmak uçlarına basarak basamakları ikişer ikişer çıktı.

"Başımız belada, pek büyüleyici hanımlar!" dedi Sophie ile Lettie'ye. "Vefasız hancı beni ve askeri tutuklamaları için muhafızları buraya getiriyor. Ne yapabiliriz?"

Dikkafalı bir kadının ipleri eline almasının vakti gelmişti. Abdullah Sophie'nin böyle biri olmasından memnundu. Kadın hemen harekete geçti ve kapıyı kapayıp sürgüledi. "Mendilini ver," dedi Lettie'ye. Mendili aldıktan sonra yere eğilip sihirli halıdaki kremayı sildi. "Buraya gel," dedi Abdullah'a. "Benimle beraber bu halıya bin ve ona bizi Morgan'ın bulunduğu yere götürmesini söyle. Sen burada kal Lettie ve muhafızları oyala. Halının seni taşımak isteyeceğini sanmam."

"Peki," dedi Lettie. "Zaten Kral onu suçlamaya başlamadan önce Ben'in yanına dönmek istiyordum. Ama önce hancıya haddini bildireceğim. Hem Kral'la yapacağım buluşma için iyi bir egzersiz olur." En az kardeşi kadar dikkafalı olan kadın göğsünü gerip kafasını kaldırarak, hancı kadar muhafızların da başının belada olduğunu gösterdi.

Abdullah Lettie'nin de orada olmasından hoşnuttu. Halıya çömelip hafifçe horladı. Halı hemen titredi. Bu gönülsüz bir titremeydi. "Ey muhteşem kumaş, halıların lalı ve yakutu," dedi Abdullah, "bu sefil ve sakar hödük, paha biçilmez yüzeyine krema döktüğü için özür diler..."

Kapı sertçe vuruldu ve birisi, "Kral adına, kapıyı açın!" diye böğürdü.

Halıya daha fazla yağ çekecek zaman yoktu. "Halı, sana yalvarıyorum," diye fısıldadı Abdullah, "beni ve bu hanımı, askerin bebeği götürdüğü yere taşı."

Halı sinirli bir şekilde titrediyse de itaat etti. Her zaman yaptığı gibi ileri fırlayarak dosdoğru kapalı pencereye

yöneldi. Abdullah bu sefer içinden geçtikleri sırada camın ve koyu renkli çerçevenin su gibi bir hal aldığını görecek kadar tetikteydi. Hemen ardından sokağı aydınlatan gümüşi kürelerin üzerinden uçuyorlardı. Sophie'nin o kadar rahat olduğu söylenemezdi. Kadın Abdullah'ın kolunu iki eliyle birden tutuyor ve gözlerini sıkı sıkı kapıyordu.

"Yüksekten nefret ederim!" dedi kadın. "Umarım çok uzağa gitmiyoruzdur."

"Bu enfes halı bizi oraya mümkün olan en kısa sürede ulaştıracaktır, tapılası cadı," diyen Abdullah hem onu hem de halıyı aynı anda temin etmeye çalıştı. Sözlerinin herhangi birine tesir etliğinden emin değildi. Sophie ufak, kısa panik çığlıkları atarak koluna tüm gücüyle tutunmayı sürdürürken halı da Kingsbury'nin kuleleriyle ışıklan üzerinde tez ve baş döndürücü bir geçiş yapmıştı. Sarayın kubbeleri gibi görünen bir şeyleri aştıktan sonra şehri tekrar turlamaya başladı.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu Sophie. Anlaşılan gözleri o kadar da kapalı değildi.

"Sakin ol, sevgili büyücü," diye onu temin etti Abdullah. "Tıpkı kuşlar gibi yükselmek için havada daireler çiziyor." Genç adam içten içe halının askerin izini bulamadığı kanaatindeydi. Fakat Kingsbury'nin kubbeleri ve ışıkları üçüncü kez altlarından geçerken kazara da olsa doğru tahminde bulunduğunu anladı. Artık yerden yüzlerce metre yüksekteydiler, Üçüncüden daha geniş dördüncü turda -önceki kadar baş döndürücü olmasına rağmen- Kingsbury çok, çok aşağılardaki küçük bir ışık topluluğundan ibaretti.

Aşağıya bir göz atan Sophie'nin başı sallandı. Mümkün olsa Abdullah'ın kolunu daha da çok sıkacaktı. "Ah. aman Tanrım!" dedi kadın. "Hâlâ yükseliyoruz! Sanırım o aşağılık asker Morgan'ı cine götürmüş!"

Artık o kadar yüksekteydiler ki, Abdullah kadının haklı olduğundan korkuyordu. "Büyük bir ödül umuduyla Prenses'i kurtarmaya kalkmış da olabilir."

“Ama bebeğimi de yanında götürmeye hakkı yok!” dedi Sophie. “Onu bir elime geçirirsem! İyi de bunu halı olmadan nasıl yaptı?”

“Cine prensesi kaçıran cini takip etmesini emretmiş olmalı, ey analığın mehtabı,” diye açıkladı Abdullah.

Sophie bunun üzerine tekrar, “Ne cini?” dedi.

“Seni temin ederim ki, büyülü zihinlerin en kıvrağı, bu halının yanında bir de cine sahiptim. Ama sen onu hiç görmedin,” dedi Abdullah.

“Öyleyse sözüne güveniyorum,” dedi Sophie. “Konuşmaya devam et, yoksa aşağıya bakacağım. Bunu yaparsam düşeceğimden adım gibi eminim!”

Halen Abdullah'ın koluna yapışık durduğu için, düştüğü takdirde delikanlıyı da beraberinde götüreceği ortadaydı. Kingsbury, halının döne döne yükselmesiyle birlikte, bir o tarafta bir bu tarafta görünen parlak, bulanık bir noktaydı artık. Ingary’nin geri kalanı etraflarında kocaman, koyu mavi bir tabak gibi uzanıyordu. Bu kadar yüksekten aşağı düşme fikri Abdullah'ı neredeyse Sophie kadar korkuttu. Hemen maceralarını, Gece Çiçeği’yle nasıl tanıştığını, Sultan’ın kendisini nasıl hapse attığını, cinin Kabul Akba'nın adamları -aslında melekleri— tarafından vahadaki gölden nasıl çıkarıldığını ve cinin kasıtlı olarak mahvetmeyeceği bir dilek tutmanın ne kadar zor olduğunu anlatmaya başladı.

Artık o kadar yüksekteydiler ki, aşağısını seçmek çok güçtü. Çöl. Ingary’nin güneyindeki solgun bir deniz gibi duruyordu. “Şimdi anlıyorum ki, asker sırf beni dürüstlüğüne inandırmak için bahsi kazandığımı itiraf etmiş,” dedi Abdullah dertli dertli. “Herhalde daha en başından itibaren cini de halıyı da çalmayı planlıyordu.”

Sophie onun anlattıklarına ilgi göstermişti. Abdullah’ın kolunu tutan ellerini hafifçe gevşeterek genç adamı oldukça rahatlattı. “Cini herkesten nefret ettiği için suçlayamazsın,” dedi. “Zindana atıldığın zaman kendini nasıl hissettiğini düşün.”

“İyi de, asker...” diye başladı Abdullah.

“O başka bir konu!” diye ilan etti Sophie. “Sen dur, hele onu elime geçireyim! Hayvanlara iyi davranan, sonra da karşılarına çıkan her insanı kandıran kişilere katlanamam! Ama şu senin şişe cinine dönecek olursak, görünüşe bakılırsa prensesleri kaçıran cin senin ona sahip olmanı istemiş. Sence bu olay hüsrana uğramış sevgilileri kullanarak kardeşini alt etme planının bir parçası olabilir mi?”

“Öyle düşünüyorum,” dedi Abdullah.

“Öyleyse bulut şatosuna ulaştığımızda... tabii gittiğimiz yer orasıysa...” dedi Sophie, “... hüsrana uğramış diğer sevgililerin de çıkıp geleceklerine güvenebiliriz.”

“Belki,” dedi Abdullah çekinerek. “Ama hatırladığım kadarıyla, ey kedilerin en meraklısı, cin konuşurken sen çalılara doğru kaçıyordun ve cin bir tek beni beklediğini söyledi.”

Delikanlı yukarı baktı. Hava giderek soğuyor ve artık yıldızlar insanın huzurunu kaçıracak denli yakın görünüyordu. Göğün koyu maviliğinde ay ışığının bir yerlerden gelmeye çalıştığını gösteren bir tür gümüşilik vardı. Manzara çok güzeldi. Nihayet Gece Çiçeği’ni kurtarmaya gidiyor olabileceği fikriyle Abdullah'ın içi içine sığmıyordu.

Maalesef Sophie de yukarı baktı ve Abdullah a tutunan ellerini daha da sıktı. “Konuş,” dedi kadın. “Korkudan ödüm patlıyor.”

“Öyleyse sen de konuşmalısın, gözüpek büyü kullanıcısı,” dedi Abdullah. “Gözlerini kapa ve bana Gece Çiçeği’nin sözlendiği Oçinstan Prensinden bahset.”

“Onunla sözlenmesi pek mümkün değil,” dedi Sophie neredeyse kekeleyerek -sahiden de çok korkuyordu. ”Kral’ın oğlu daha bir bebek. Tabii bir de Kral'ın kardeşi Prens Justin var. Justin, Strangia Prensesi Beatrice ile evlenecekti, ama kız onu reddedip kaçtı. Acaba

cinin eline mi düşmüştür? Bence senin şu Sultan büyücülerimizin burada yaptıkları silahların peşindeydi. Ama onları eline geçirmesi mümkün değil. Güneye giden askerlerimize o silahlardan verilmez. Hatta Howl kimselere paralı asker göndermememizden yana. Howl...” Kadının sesi kısıldı ve Abdullah'ı tutan elleri titredi. ' Konuk[1]” dedi çatlak bir sesle.

Konuşmak giderek güçleşiyordu. “Zar zor konuşabiliyorum. güçlü kuvvetli hanımefendi,” dedi Abdullah. “Sanırım hava seyreliyor. Acaba nefes almamıza yardım edecek bir büyü yapabilir misin?”

'Muhtemelen hayır. Bana cadı deyip duruyorsun ama ben bu iste yeniyim,” diye itiraz etti Sophie. “Sen de gördün. Kediyken tek yapabildiğim irileşmekti.” Kısa bir süreliğine Abdullah'ı bırakarak elleriyle kısa, kesik kesik hareketler yaptı. “Bana bak hava!” dedi kadın. “Çok ayıp! Daha rahat nefes almamızı sağlamazsan fazla dayanamayacağız. Etrafımıza toplan ve seni içimize çekmemize izin ver!” Tekrar Abdullah’a yapıştı. “Nasıl, oldu mu?”

Hava sahiden de yoğunlaşmış gibiydi, fakat artık her zamankinden soğuktu. Abdullah şaşkın durumdaydı, çünkü Sophie'nin büyü yapış şekli hiç de cadıların tarzına benzemiyordu -hattâ kendisi de benzer bir yöntemle halıyı uçuruyordu. Yine de işe yaradığını itiraf etmeliydi. ”Evet. Çok teşekkürler, büyülerin erbabı.”

“Konuş” dedi Sophie.

O kadar yükseklerdeydiler ki, aşağıdaki dünya gözden kaybolmuştu. Abdullah kadının duyduğu dehşeti anlamakta zorlanmıyordu. Halı karanlık bir boşlukta yükseldikçe yükselirken, Abdullah yalnız olsaydı çığlık çığlığa bağıracağını biliyordu. “Biraz da sen konuş, büyünün efendisi.” dedi titrek bir sesle. “Bana şu senin Büyücü Howl'dan bahset.”

Dişleri takırdasa da Sophie gururla anlattı: “Ingary'deki, hattâ tüm dünyadaki en iyi büyücüdür. Eğer yeteri kadar vakti olsaydı o cini alt edebilirdi. Ayrıta kendisi sinsi ve bencil olup, tavuskuşu kadar kibirli ve korkaktır. Bir de onu asla bir şeye zorlayamazsın.”

“Öyle mi?” diye sordu Abdullah. “Bu kadar uzun bir kusur listesi karşısında böyle gururlu konuşman ne tuhaf, hanımların en sevgi dolusu.”

“Kusur da ne demek?” diye sordu Sophie öfkeyle. “HowI’u sadece tarif ediyordum. O Galler adlı bambaşka bir dünyadan geldi ve öldüğüne asla inanmam… ooy!”

Halı ansızın tül peçeyi andıran bir buluta dalınca kadının cümlesi bir inlemeyle son buldu. Buluttaki tüle benzer şeylerin buz zerreleri olduğu anlaşıldı. Sanki doluya tutulmuşçasına, üzerlerine buz kıymıkları, parçacıkları ve taneleri yağdı. Onlardan sakınmaya uğraşırlarken halı bulutun içinden çıktı. Sonra ikisi birden hayranlıkla nefesini tuttu.

Ay ışığıyla -hasat zamanına özgü altın sarısı bir tona bürünmüş ay ışığıyla- yıkanan yeni bir ülkedeydiler. Abdullah şöyle bir bakınınca ayı hiçbir yerde göremedi. Işık, altın sarısı berrak yıldızlarla bezeli, gümüşi-mavi gökyüzünün ta kendisinden geliyor gibiydi. Fakat Abdullah bunlara bir saniyeden uzun bakamadı. Hah puslu, şeffaf bir denizin kıyısına varmıştı ve buluttan kayalara çarpan hafif dalgalarda ilerliyordu. Sart-yeşil ipekten dokunmuşçasına her bir dalganın arkasını görebilmelerine karşın su ıslaktı ve halıyı batırmakla tehdit ediyordu. Hava sıcaktı. Kıyafetleriyle saçlarının yanı sıra, halı da erimekte olan buz parçalarıyla doluydu. Sophie ile Abdullah ilk birkaç dakika boyunca buz parçacıklarını halının kenarlarından yarı şeffaf okyanusa süpürmekle meşgul oldular. Dökülen buzlar gökyüzüne batıp kayboluyordu.

Halı hafifleşip de yükseldiğinde etraflarına bakmak için fırsat buldular ve yine solukları kesildi. Abdullah'ın günbatımında gördüğü adalar, burunlar ve koylar uzaklardaki gümüşi ufka uzanıyor ve orada cennetten bir köşe gibi dingin, büyülü bir şekilde duruyorlardı. Şeffaf dalgalar buluttan kıyıya çarpıp parçalanırken, belli belirsiz bir fısıltıdan başka ses çıkarmayarak sessizliğe sessizlik katıyordu.

Böyle bir yerde konuşmak insana yanlış geliyordu. Sophie dirseğiyle Abdullah'ı dürterek bir yeri işaret etti. Orada, en yakındaki buluttan burunda üzerlerinde gümüşi pencerelerin ışıldadığı mağrur, yüksek kulelerden oluşan bir şato durmaktaydı. Şato da buluttandı. Onlar bakarlarken uzunca kulelerden birkaçı yana doğru kayarak koptu ve hiçliğe karıştı, diğer bir kısmı ise küçülüp büyüdü. Şato gözlerinin önünde bir leke gibi genişleyerek ürkütücü bir kaleye dönüştü, ardından tekrar değişmeye başladı. Fakat hâlâ oradaydı ve hâlâ bir şatoydu. Ve halı ikisini oraya götürüyor gibiydi.

Hızlı ama nazik bir yürüyüş temposunda giden halı, görünmekten kaçınırcasına sahil şeridinden ayrılmıyordu. Dalgaların berisinde, günbatımından hemen sonra ortaya çıkanlara benzer, kırmızı ve gümüşi renklerle bezeli bulut öbekleri vardı. Halı nasıl ki Kingsbury Ovası’ndayken ağaçların arkasında saklandıysa, şimdi de bunların arkasında saklanır gibiydi. Körfezi dolaşarak sonundaki burna yaklaştılar.

İlerledikçe, önlerinde yeni manzaralar belirdi. Altın sarısı denizlerin açıklarında hareket eden dumanlı suretler birer gemi veya işlerinde güçlerince buluttan yaratıklar olabilirdi. Hah o fısıltılı sessizliğin içinde ardına saklanıla-bilecek bulut öbeklerinin bulunmadığı burna vardı Burada yere alçalarak Kingsbury'deki evlerin çatılarına uyum gösterdiği gibi araziye uyum gösterdi. Abdullah halıyı suçlamıyordu. İlerideki şato tekrar şekil değiştirerek, ulu bir kameriye halini alana dek genişledi. Halı şatonun

kapısına giden uzun bir caddeye girerken şatonun tepesinde kubbeler yükselip şişiyordu ve yapı onların gelişini izler gibi çatısında altın sarısı bir minare çıkarmıştı.

Cadde boyunca sıralanmış buluttan şekiller de onları seyreder gibiydi. Bulut zeminden çıkan şekiller, havadaki ana buluttan kopuk duran daha ufak bulutlan andırıyordu. Fakat şatonun aksine, bunlar şekil değiştirmiyordu. Her biri mağrur bir edayla dimdik duruyordu-, kimisi deniz atı, kimisi satranç tahtasındaki at şeklindeydi, gerçek atlarla aralarındaki tek fark ise ifadelerinin boş ve düz olması ve yüzlerini çevreleyen -ne buluta ne de saça benzeyen- kıvrım kıvrım uzantılardı.

Sophie yanlarından geçtikçe bunlara giderek artan bir hoşnutsuzlukla bakıyordu. “Bence şu cinin heykel zevki yok denecek kadar az,” dedi kadın.

“Ah, sus, pek dobra hanımefendi!” diye fısıldadı Abdullah. “Bunlar heykel değil, cinin bahsettiği iki yüz yardımcı melek!”

Konuşurken çıkardıkları sesler en yakındaki buluttan şeklin dikkatini çekti. Şekil hafifçe kıpırdanarak bir çift devasa aytaşı göz açtı ve önünden geçen halıya bakmak için ileri doğru eğildi.

“Sakın bizi durdurmaya kalkma!” dedi Sophie ona “Buraya bebeğimi almaya geldik.”

Dev gözler kırpıldı. Anlaşılan melek kendisiyle bu kadar sert konuşulmasına alışkın değildi. Gövdesinden bembeyaz, buluttan kanatlar açılmaya başladı.

Abdullah hemen ayağa kalktı ve eğilerek selam verdi. “Selam olsun sana, ey göklerin en saygın habercisi,” dedi. “Hanımefendinin damdan düşercesine söylediği şey doğru. Lütfen onu bağışla. Kendisi kuzeylidir. Ama tıpkı benim gibi burada barışçıl amaçlarla bulunuyor. Cinler onun çocuğuna bakıyorlar. Biz de çocuğu almaya ve en içten teşekkürlerimizi sunmaya geldik.”

Bu sözler meleği yatıştırmışa benziyordu. Yaratığın kanatları buluttan gövdesine geri katlandı ve garip kafası ilerlemekte olan halıya çevrili dursa da, onları engellemeye kalkmadı. Fakat artık karşı taraftaki melek de gözlerini açmıştı ve sonraki ikisi de dönüp baktı. Abdullah tekrar oturmaya cüret edemedi. Dengesini korumak için ayaklarını biraz açtı ve önüne çıkan her melek çiftine eğilerek selam verdi. Bunu yapmak o kadar kolay değildi. Hah da meleklerin ne kadar tehlikeli olabileceklerini Abdullah kadar iyi biliyor ve bu yüzden giderek hızlanıyordu.

Sophie bile biraz kibarlığın faydalı olacağını anladı. Yanından hızla geçtikleri her meleğe başıyla selam verdi. "İyi akşamlar," dedi. "Ne güzel bir günbatımı. İyi akşamlar." Daha fazlasını söyleyecek kadar vakti yoktu, zira halı caddenin geri kalanını ok gibi katetti. Kapalı duran şato kapısına ulaştığında da, bir lağım faresi gibi, bir atık su borusuna daldı. Abdullah ile Sophie puslu bir rutubete gömüldüler ve sonrasında altın sarısı dingin bir ışıkla aydınlanan bir yere çıktılar. Burası bir bahçeydi. Halı kendini bırakarak yere toz bezi gibi serilip kaldı, korkmuşçasına veya soluk soluğa kalmışçasına hafif hafif sarsılıyordu.

Bahçenin zemini katı olduğundan ve buluttanmış gibi görünmediğinden, Sophie ile Abdullah halıdan ihtiyatla indiler. Bastıkları yer gümüşi-yeşil çimenlerin yetiştiği bir alandı. Uzakta, muntazam çitlerin arasında mermer bir çeşme şırıldıyordu. Sophie önce o çeşmeye, sonra da etrafına bakıp kaşlarını çattı.

Abdullah eğilerek, düşünceli bir davranışla halıyı topladı ve onu hafifçe okşayarak yatıştırdı. "Çok cesurdun, halıların en yiğidi," dedi. "Geçti, geçti. Sakın korkma. Ne kadar kudretli olursa olsun hiçbir cinin senin değerli kumaşındaki tek bir tele veya kenarlarındaki tek bir püsküle zarar vermesine müsaade etmeyeceğim."

"Askerin, Zıpır için ortalığı telaşa verdiği zamanki haline benziyorsun," dedi Sophie. "Şato orada."

Birlikte yola koyuldular. Sophie tetikte bekleyerek etrafına bakınıyor, Abdullah ise halıyı omzunda taşıyordu. Genç adam ara sıra halıyı okşamayı ihmal etmiyordu ve zamanla sarsılmaların azaldığını hissetti. Epey yürümeleri gerekti, zira bahçe buluttan olsa da, etraflarında değişiyor ve büyüyordu. Çitler, sanatsal bir tarzda budanmış, soluk pembe çiçek kümelerine ve çeşme de bir tür kristale dönüştü. Birkaç adım sonraysa her şey mücevherlerle bezeli saksılar içindeydi ve vernikli sütunların etrafında sarmaşıklar yükseliyordu. Görebildikleri kadarıyla çeşme safirlerle süslü bir gümüştü.

“Cin kafasına göre değişiklik yapmış,” dedi Sophie. “Yanılmıyorsam burası banyomuzdu.”

Abdullah yüzünün kızardığını hissetti. Sophie’nin banyosu olsun olmasın, burası kurduğu hayallerdeki bahçenin tıpatıp aynısıydı. Hasruel daha önce de yaptığı gibi delikanlıyla dalga geçiyordu. İlerideki çeşme, şarap kızılı yakutların ışıldadığı altına dönüşünce Abdullah da en az Sophie kadar sinirlendi.

“Kafa karıştırıcı değişimleri göz ardı etsek bile bir bahçe böyle olmamalı,” dedi öfkeyle. “Bahçe dediğin doğal görünüp vahşi tabiatı barındıran bölümlere sahip olmalı. Mavi sümbüllerin dikildiği büyük bir kısım da cabası.”

“Haklısın,” dedi Sophie. “Şu çeşmeye bak! Banyo dediğin böyle mi olur?”

Çeşme zümrütlerle süslü bir platindi. “Aşırı cafcaflı!” dedi Abdullah. “Ben kendi bahçemi tasarladığımda...” Sözleri çocuk ağlamasıyla kesildi ve ikisi birden koşmaya başladılar.

18
Ortalık Prensesten Geçilmiyor

Çocuğun çığlıkları arttı. Sesin geldiği yönü karıktırmanın imkânı yoktu. Sophie ile Abdullah sütunlu bir revağın içinden o tarafa doğru koşarlarken. Bu Morgan değil; daha büyük bir çocuk!" dedi Sophie.

Abdullah onun haklı olduğunu düşündü. Çığlıkların arasından, ne olduklarını anlayamasa bile, bazı sözcükler duyabiliyordu. Ayrıca hiç şüphe yok ki, Morgan avazı çıktığı kadar bağırırken dahi böyle gürültü çıkaracak güçlü ciğerlere sahip değildi. Çığlıklar neredeyse katlanılamayacak bir seviyeye ulaştıktan sonra kulak tırmalayıcı hıçkırıklara dönüştü. Bunlar da muntazam, rahatsız edici bir "Ühü-ühü- ühü!" halini aldı. Tam bu ses de çekilmez hale gelmişken çocuk tekrar delice çığlık atmaya başladı.

Sesi izleyen Sophie ile Abdullah revaktan çıktıklarında kendilerini kocaman ve buluttan bir salonda buldular. Orada tedbirli davranarak bir sütunun arkasına saklandıkları sırada Sophie, "Burası salonumuzdu. Şuna bak, balon gibi şişirmişler!" dedi.

Oda çok büyüktü. Çığlıklar atan çocuk da tam ortasındaydı. Bu, sarı bukleleri olan, beyaz bir gece elbisesi giymiş, dört yaşlarında bir kız çocuğuydu. Suratı kıpkırmızı, kocaman açılmış ağzı ise kapkaraydı. Önce kendini mermer zemine atıyor. sonra tekrar atabilmek için ayağa kalkıyordu. Eğer dünyada tek bir huysuz çocuk varsa, işte o çocuk bu kızdı. Koca salondaki yankıları da onunla beraber batırıyordu.

"Bu Prenses Valeria." diye fısıldadı Sophie Abdullah'a.
"Tahmin etmiştim."

Uluyan prensesin başının üzerinde Hasruel asılı duruyordu. Çok dalın ufak ve solgun bir diğer cin de onun

arkasına saklanmıştı. “Bir şeyler yap! “ diye bağırdı küçük cin. Durulmasını sağlayan tek şey gümüş trompetlerinki gibi bir sese sahip olmasıydı. ' Bu kız bana aklımı kaçırtacak!” Hasruel koca suratını Valeria'nın haykıran yüzüne yaklaştırdı “Minik prenses,'’ diye gürledi onu yatıştırmak istercesine, “ağlamayı bırak. Zarar görmeyeceksin.” Prenses Valeria'nın cevabı ilk başta ayağa kalkıp Hasruele avazı çıktığı kadar bağırmak, sonra da kendini yere atıp orada tepinmek oldu. “Ühü-übü-ühü!” dedi tüm gücüyle. “Evime dönmek istiyorum! Babamı istiyorum! Dadımı istiyorum! Amcam Justin’i istiyorum! ÜhüÜÜ.”

“Minik prenses!” dedi Hasruel yalvarırcasına.

“Bırak şunu!” diye öttü diğer cin -bunun Dalzel olduğuna hiç şüphe yoktu. “Bir büyü yap! Tatlı rüyalar, mutlak sessizlik, bin tane ayıcık, bir ton şekerleme! Ne yaparsan yap. yeter ki yap!”

Hasruel kardeşine doğru döndü. Açık kanatlarını çırparak salonda fırtınalar kopardı ve Valeria’nın saçlarını uçuşturup elbisesini dalgalandırdı. Sophie ile Abdullah sütuna sıkıca tutundular, yoksa rüzgarın şiddeti onları geriye savuracaktı. Fakat bu bile Prenses Valeria’nın öfke nöbetine fayda etmedi. Hattâ daha yüksek sesle bağırmaya başladı.

Hepsini denedim, sevgili kardeşim!” diye gürledi Hasruel.

Prenses Valeria artık durmadan. “ANNE! ANNE! BANA EZİYET EDİYORLAR!” diye haykırıyordu.

Hasruel'in sesim gök gürültüsü gibi yükseltmesi gerekti. “Böyle huysuz bir çocuğu durduracak bir büyü olmadığını bilmiyor musun?” diye kükredi

Dalzel solgun ellerini sivri uçlu ve mantara benzeyen kulaklarına kapadı. “Artık dayanamıyorum!'' diye bağırdı tiz bir sesle. “Onu yüz yıllığına uyut!”

Hasruel tamam dercesine kafasını salladı. Haykıran ve yerlerde tepinen Prenses Valeria'ya doğru dönüp devasa ellerini iki yana açtı.

“Aman Tanrım!” dedi Sophie Abdullah'a “Bir şeyler yap!”

Ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığı ve bu korkunç sesi kesebilecek herhangi bir şeyden zarar gelmeyeceğini düşündüğü için Abdullah'ın tek yaptığı, kararsız bir şekilde sütundan santim santim uzaklaşmak oldu. Neyse ki Hasruel’in büyüsü Prenses Valeria'ya görünür bir etki etmeden önce bir insan kalabalığı çıkageldi. Gür, hafif kulak tırmalayıcı bir ses şamatayı bastırdı.

“Bu gürültü de ne!”

Her iki cin de geri çekildi. Gelenlerin tamamı kadındı ve hepsi de son derece mutsuz görünüyordu. Tüm ortak noktalan da bundan ibaretti. Sayılan otuzu bulan kadınlar tek sıra halinde durarak iki cine suçlar gözlerle haklılar. Uzun, kısa, tıknaz, sıska, genç, yaşlıydılar ve her türlü ten rengine sahiptiler. Abdullah’ın şaşkın bakan gözleri sırayı tek tek takip etti. Bunlar kaçırılan prensesler olmalıydı. Ortak üçüncü noktaları da buydu. İçlerinde minyon, cılız, sarı derilisi de vardı, yaslıca ve sırtı kambur olanı da. Ayrıca üzerlerinde balo elbisesinden tutun da tüvit kıyafetlere kadar her türden giysi mevcuttu.

Az önce seslenen orta boylu ve sağlam yapılı prenses, diğerlerinden bir adım önde duruyordu. Üzerinde binici kıyafeti vardı. Dışarıda kalmaktan bronzlaşmış ve biraz yıpranmış yüzü dobra ve duyarlı görünüyordu. İki cine de büyük bir nefretle bakmaktaydı. “Bu kadarı da olmaz!” dedi kadın. “Sizin gibi iki güçlü yaratık bir çocuğun ağlamasını bile engelleyemiyor!” Kadın, Valeria’ya yaklaştı ve küçük kızın poposuna sert bir şaplak indirdi. ”Kes sesini!”

Yaptığı işe yaradı. Valeria daha önce hiç tokat yememişti. Vurulmuşçasına yuvarlanıp dimdik oturdu. Açık

sözlü prensese, ağlamaktan şişmiş gözlerindeki hayret ifadesiyle baktı. “Bana vurdun!”

“Kaşınmaya devam edersen gene vuracağım,” dedi açık sözlü prenses.

“Bağırırım,” dedi Valeria. Ağzı tekrardan kocaman açıldı ve derin bir nefes aldı.

“Hayır, bağıramazsın,” dedi açık sözlü prenses. Valeria'yı yerden aldığı gibi akasındaki iki prensesin eline teslim etti. Onlarla birlikte birkaç kadın daha Valeria’nın etrafını sarıp yatıştırıcı sesler çıkardılar. Valeria kalabalığın arasından tekrar bağırmasına karşın sesi artık pek de hevesli çıkmıyordu. Açık sözlü prenses ellerini beline koydu ve küçümser bakışlarla cinlere doğru döndü.

“Gördünüz mü?” dedi kadın. “Tek gereken biraz sertlik, biraz da şefkat göstermek, ama ikiniz de bunu anlamıyorsunuz!”

Dalzel kadına yaklaştı. Artık ızdırap çekmediğinden,

Abdullah cinin ne kadar güzel olduğunu görerek şaşırdı. Mantara benzeyen kulakları ve pençeli ayakları hariç uzun boylu, meleğimsi bir adam gibi görünüyordu. Başında altın sarısı bukleler vardı, küçük ve güdük kanatları da altın sarısıydı. Yaratığın kıpkırmızı ağzı hoş bir tebessümle kıvrılmıştı. Kısacası, tıpkı üzerinde yaşadığı garip ve buluttan krallık gibi sıradışı bir güzelliğe sahipti. ”Lütfen çocuğu götür,” dedi Dalzel, “ve onu avut, ey karılarımın en harikası Prenses Beatrice.”

Lafını esirgemeyen Prenses Beatrice zaten o sırada diğer prenseslere Valeria’yı götürmelerini işaret etmekteydi, fakat bu sözler üzerine hızla döndü. “Sana söyledim,” dedi kadın, “hiçbirimiz senin karın değiliz. Yüzün morarana kadar bize öyle diyebilirsin, ama faydası olmaz. Biz senin karın değiliz ve hiçbir zaman olmayacağız!”

“Aynen öyle!” dedi diğer prensesler düzensiz ama kararlı bir koro halinde. Biri hariç hepsi birden hızla geri

dönüp, ağlayan Prenses Valeria'yla birlikte oradan ayrıldı.

Sophie'nin yüzü mutlu bir tebessümle aydınlandı. "Anlaşılan prensesler başlarının çaresine bakabiliyorlar!- diye fısıldadı.

Abdullah'ın dikkati başka yerdeydi. Geride kalan prenses Gece Çiçeği'ydi. Genç kız Abdullah'ın hatırladığından iki kat daha güzeldi ve hoş gözlerini ciddiyetle Dalzel'e dikmişti. Kadın kibarca eğilerek selam verdi. Onu izleyen Abdullah'ın yüreği pır pır ediyor, çevresindeki buluttan sütunlar bir kaybolup bir görünüyordu. O güvendeydi! Buradaydı!

Gece Çiçeği, Dalzel'le konuşmaya başladı. "Beni bağışla, yüce cin, ama bir sorum var." Sesi Abdullah'ın hatırladığından bile daha melodikti ve serin bir çeşmenin şırıltısı kadar şendi.

Dalzel dehşeti andıran bir tepki vererek Abdullah'ı öfkelendirdi. "Ah, gene mi sen!" diye öttü ufak tefek cin. Arka planda kapkara bir sütun gibi duran Hasruel kollarını göğsünde kavuşturup sinsice sırıttı.

"Evet, İrenim, sultan kızlarının yavuz hırsızı," dedi Gece Çiçeği başını kibarca eğik tutarak. "Burada sadece çocuğun ağlama sebebinin ne olduğunu sormak için bulunuyorum."

"Ben nereden bileyim?" dedi Dalzel. "Bana sürekli cevap veremeyeceğim sorular soruyorsun! Bu soru da nereden çıktı?"

"Çünkü," diye cevapladı Gece Çiçeği, "bir çocuğu sakinleştirmenin en iyi yolu, onu böyle davranmaya iten meseleyle ilgilenmektir, ey hükümdarları evlatsız bırakan haydut. Bunu kendi çocukluğumdan biliyorum, çünkü benim de pek çok kereler huysuzlandığım oldu." Yok daha neler! diye aklından geçirdi Abdullah. Kız bir amaç doğrultusunda yalan söylüyordu. Onunki kadar hoş tabiatlı biri hiçbir sebepten bağırmazdı! Yine de Dalzel kızın sözlerine inanmakta zorlanmadı.

"Eminim olmuştur!" dedi yaratık.

“Öyleyse sebep neydi, cesurların cesuru?” diye üsteledi Gece Çiçeği. “Sarayına dönmek istemesi mi, oyuncak bebeklerinden birini özlemesi mi, senin suratından korkması mı, yoksa...”

“Eğer amacın onu geri göndermemi sağlamaksa, avucunu yalarsın,” diye sözünü kesti Dalzel. “O artık karılarımdan biri.”

“Madem öyle, yalvarırım bağırışlarım neyin başlattığını bul, haklıların .savunucusu,’ dedi Gece Çiçeği kibarca, “zira bunu bilmeden otuz prenses bile küçük kızı susturamayabilir.” Sahiden de o konuşurken uzakta bir yerden Prenses Valeria’nın sesi ühü-übü-ÜHÜ”- geliyordu. “Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum,” diye belirtti Gece Çiçeği. “Bir keresinde, ayaklarım en sevdiğim ayakkabılarıma sığmıyor diye tam hır hafta boyunca gece gündüz bağırmıştım.”

Abdullah genç kızın doğruyu söylediğini görebiliyordu. Buna rağmen güzeller güzeli Gece Çiçeği’nin çığlıklar atarak yerlerde tepinmesini bir türlü kafasında canlandıramıyordu.

Onun aksine, Dalzel inanmakta yine zorluk çekmedi. Korkudan ürpererek öfkeyle Hasruel'e doğru döndü. ”Düşün biraz. Kızı getiren sensin. Onu neyin üzdüğünü fark etmiş olmalısın.”

Hasruel’in kocaman, kahverengi suratı çaresizce buruştu. “Sevgili kardeşim, onu mutfaktan geçirerek getirdim, çünkü korkudan suspus olmuş ve bembeyaz kesilmişti. Tatlı bir şeyler yemesinin onu mutlu edeceğini düşünüyordum. Ama kız tatlıları aşçının köpeğine fırlatıp sessizliğini sürdürdü. Bildiğin gibi onu diğer prenseslerin arasına koyunca ağlamaya başladı ve sadece senin karşına çıkarıldığında haykırıp...”

Gece Çiçeği işaretparmağını kaldırdı. Hah!'’ dedi genç kız.

İki cin de ona doğru döndü.

“Buldum,” dedi Gece Çiçeği. “Sebep aşçının köpeği olmalı. Zaten çocuklar hayvan gördüler mi hep böyle yaparlar. Kız her istediğini elde etmeye alışmış ve şimdi de köpeği istiyor. Aşçına talimat ver de köpeğini bize getirsin hırsızların kralı. Sana söz veriyorum ki gürültü kesilecek.”

Dalzel, “Pekala.” dedikten sonra Hasruel'e dönüp, “Yap Sunu!” diye öttü.

Gece Çiçeği eğilerek selam verip teşekkür etti ve zarafetle yürüyerek uzaklaştı.

Sophie hemen Abdullah'ı kolundan tuttu. “Peşinden gidelim.”

Abdullah ne kıpırdadı ne de cevap verdi. Gece Çiçeğinin arkasından ağzı açık bakarken, ne onu gördüğüne ne de Dalzel'in kendini kızın ayakları dibine atarak ona tapmadığına inanabiliyordu. Aslında cinin öyle davranmamasının iyi bir şey olduğunu itiraf etmeliydi, ama yine de...

“Kız senin, değil mi?” dedi Sophie delikanlının yüzüne baktıktan sonra. Abdullah kendinden geçmişçesine kafasını salladı. “Öyleyse zevk sahibiymişsin,” dedi Sophie. “Hadi artık, fark edilmeden önce gidelim!”

Gece Çiçeği’nin gittiği istikamete doğru sütundan sütuna geçerek ilerlediler. Bir gözlerini devasa salondan ayırmıyorlardı. Uzaktaki Dalzel birkaç basamağın üzerinde yer alan koskoca bir tahtta somurtarak oturmaktaydı. Hasruel mutfaktan çıkıp geldiğinde Dalzel ona tahtın önünde diz çökmesini işaret etti. İkisi de davetsiz misafirlerine başını çevirip bakmadı. Sophie ile Abdullah parmak uçlarında ilerleyerek, Gece Çiçeği geçtikten sonra salınmayı sürdüren bir perdeye vardılar. Perdeyi kenara çekip yola devam ettiler.

Perdenin arkasında bulunan büyük, iyi aydınlanmış oda prenseslerle doluydu. Ortalarında bir yerde de Prenses Valeria hıçkırarak ağlıyordu: “Artık eve gitmek istiyorum!”

“Sus, canım. Yakında gideceksin.” diye karşılık verdi biri.

Prenses Beatrice’in sesi duyuldu. “Çok güzel ağladın Valeria. Hepimiz seninle gurur duyuyoruz. Ama artık ağlamayı bırak güzel kız.”

“Yapamam!” dedi Valeria hıçkırarak. ‘Alışkanlık oldu!”

Sophie odaya giderek artan bir öfkeyle bakıyordu. “Burası süpürge dolabımızdı!” dedi kadın. “Pes doğrusu!”

Abdullah onunla ilgilenemiyordu, çünkü Gece Çiçeği yakında bir yerde durmuş, “Beatrice!” diye sesleniyordu hafifçe.

Prenses Beatrice onu duyup kalabalıktan ayrıldı. “Sakın söyleme,” dedi kadın. “Başardın. Güzel. O cinlerin karşısına çıktığında feleklerini şaşırıyorlar, Çiçek. Eğer o adam razı gelirse...” Genç kadın bu noktada Sophie ile Abdullah’ı fark etti. “Siz ikiniz de nereden çıktınız?”

Gece Çiçeği hızla arkasına döndü. Abdullah'ı görünce yüzünde, bir anlığına, delikanlının görmeyi umduğu tüm ifadeler belirdi: tanıma, mutluluk, aşk ve gurur. “Beni kurtarmaya geleceğini biliyordum!” diyordu iri kara gözleri. Sonra tüm bu ifadeler Abdullah'ı şaşırtarak ve inciterek kayboldu. Kızın yüzü düzgün ve kibar bir hal aldı. Gece Çiçeği nazikçe eğildi. “Bu Zanzib'den Prens Abdullah,” dedi, “fakat hanımefendiyle tanışmışlığım yok.”

Gece Çiçeği’nin davranışı Abdullah’ı içine düştüğü sersemlikten kurtardı. Herhalde Sophie’yi kıskanmıştı. Delikanlı da eğilip aceleyle açıklamaya koyuldu. “Ey kral tacının incileri, bu hanım Saray Büyücüsü Howl’un eşidir ve kendisi burada çocuğunu aramak için bulunmaktadır.”

Prenses Beatrice sert, yıpranmış yüzünü Sophie den tarafa çevirdi. “Ah. demek o senin bebeğin!” dedi kadın. ”Acaba Howl da t anında mı?”

“Hayır.” dedi Sophie üzülerek. “Burada olmasını umuyordum.”

“Korkarım ondan hiçbir iz yok.” dedi Prenses Beatrice. “Çok yazık. Ülkemi fethetmiş bile olsa burada işimize yarayabilirdi. Ama bebeğin bizde. Bu tarafa gel.” Prenses Beatrice onları Valeria'yı yatıştırmaya çalışan prenseslerin tanından geçirerek odanın arkasına götürdü. Gece Çiçeği onunla gittiği için Abdullah da peşlerine takıldı. Gece Çiçeği artık ona neredeyse hiç bakmadığından ve yalnızca yanlarından geçtiği prenseslere başıyla selam verdiğinden Abdullah’ın endişesi artıyordu. Alberya Prensesi.” dedi genç kız resmi bir şekilde. 'Farktan Prensesi. Tayak Varisi. Bu, Peyçistan Prensesi ve yanındaki de İniço Düşesi. Onun arkasındaki Doriminde Baroniçesi.”

Peki bu kıskançlık değilse neydi? Abdullah mutsuz bir merak içerisindeydi.

Odanın arka tarafında, üzerinde yastıklar olan geniş bir bank vardı. 'Ivır zıvır rafım!” diye homurdandı Sophie. Bankta üç prenses oturuyordu: Abdullah’ın önceden fark ettiği yaşlıca prenses, palto giyen tıknaz bir prenses ve aralarına tünemiş o minyon sarı prenses. Minyon prensesin çıtayı andıran kolları, Morgan’ın pembemsi renkli tombiş bedenine dolanmıştı.

“Bu hanımefendi, telaffuz edebildiğimiz kadarıyla, Tsapfan Baş Prensesi.” dedi Gece Çiçeği. “Sağındaki Yukarı Norland Prensesi. Solunda ise Jaham Jahaniçesi yer alıyor.”

Minyon Tsapfan Baş Prensesi, kendine büyük gelen bir oyuncak bebeğe sahip küçük bir çocuğa benzese de, büyük bir ustalık ve tecrübeyle tuttuğu kocaman bir biberonla Morgan'! beslemekteydi.

“Morgan onunla pek rahat.” dedi Prenses Beatrice. “Prenses e de iyi geldi. Bebek sayesinde surat asmayı bıraktı. Kendisinin tam on dört bebeği olduğunu söylüyor.”

Minyon prenses utangaç bir tebessümle onlara baktı. Herke marab,” dedi kadın kısık ve tutuk bir sesle. Morgan el ve ayak parmaklarını açıp kapıyordu. Halinden hoşnut bir bebeğin nasıl olması gerektiğini dünyaya gösterir

gibiydi. Sophie onlara uzun uzun baktı. 'Bu biberonu da nereden bulmuş?” diye sordu, zehirli olabileceğinden korkarcasına.

Minyon prenses tekrar başını kaldırdı. Gülümseyerek, minicik parmaklarından biriyle bir yeri işaret etti.

“Dilimizi pek iyi konuşamıyor,” diye açıkladı Prenses Beatrice. “Ama cin onu anlar göründü.”

Baş Prenses in incecik parmağı bankın altını gösteriyordu. Orada, boşlukta sallanan küçük ayaklarının dibinde tamdık mavi-mor bir şişe durmaktaydı. Abdullah şişenin üstüne atladı. Aynı anda tombul Jaham Jahaniçesi de beklenmedik derecede iri ve kuvvetli ellerini uzatarak şişeye doğru atıldı.

“Kesin şunu!” diye uludu cin, onlar mücadele ederken. “Dışarı çıkmayacağım! O cinler bu sefer beni kesinkes öldürecek!”

Abdullah şişeyi iki eliyle birden tutup asıldı. Hareketi Jahaniçe’nin üstündeki paltonun düşmesine sebep oldu. Abdullah iri mavi gözlere ve kırçıl saçların çevrelediği çizgilerle dolu bir surata bakarken buldu kendini. Yaşlı asker mahcup mahcup gülümseyerek cin şişesini bıraktı.

“Sen!” dedi Abdullah öfkeyle.

“Kendisi sadık kulum olur,” diye açıkladı Prenses Beatrice. “Beni kurtarmaya gelmiş. Aslında garip bir durum. Onu böyle gizlememiz gerekti.”

Sophie bir anda Abdullah ile Prenses Beatrice’i kenara itekleyerek aradan fırladı ve. “Şimdi seni elime geçirdim!” dedi.

19

Bir Asker, Bir Aşçı ve Bir Halı Tüccarı Taleplerde Bulunuyor

Kısa süreliğine o kadar büyük bir gürültü koptu ki, Prenses Valeria'nın sesi hiç duyulmadı. Gürültünün çoğu Sophie'den geliyordu, Kadın önce hırsız ve yalancı gibi hafif sözlerle başladı, sonra Abdullah'ın o güne kadar hiç duymadığı ve belki de askerin işlemeyi aklının ucundan bile geçirmediği suçlara kadar gitti. Abdullah bir müddet sonra Sophie'nin Geceyarısı'yken çıkardığı demir çıkrık sesini bile arar hale geldi. Tabii gürültünün bir kısmı da askerden çıkıyordu. Yere diz çökmüş olan adam ellerini ağzının önünde borazan yapmıştı ve giderek daha gür bir sesle böğürüyordu: "Geceyarısı... yani hanımefendi! Durun açıklayayım. Geceyarısı... şey... hanımefendi!"

O da yetmezmiş gibi Prenses Beatrice de, "Hayır, dur ben açıklayayım!" diyerek araya giriyordu.

Diğer bazı prensesler de bağırıp çağırarak kargaşayı körüklüyorlardı: "Ah, lütfen susun, yoksa cinler duyacak!" Abdullah yakarırcasına koluna asılarak Sophie'yi durdurmaya çalıştı, fakat Morgan biberonu ağzından çıkarıp etrafına şöyle bir baktıktan sonra ağlamaya başlamasaydı, herhalde kadını hiçbir şey durduramayacaktı. Sophie bebeğinin ağladığını görünce hemen ağzını kapadı. Sonra ağzını yeniden açarak, "Tamam öyleyse. Açıkla," dedi.

Nispeten sessizleşen ortamda minyon prenses, Morgan'ı susturdu ve bebek kaldığı yerden beslenmeye devam etti.

"Bebeği yanımda götürmek istemedim," dedi asker,
"Alp?" dedi Sophie. "Bebeğimi bırakıp...''

"Hayır, hayır, ' dedi asker. "Cine bebeği ona iyi bakacak birine teslim etmesini ve beni Ingary Prensesi'ne

götürmesini söyledim. Ödül peşinde koştuğumu reddetmiyorum.” Adam Abdullah'a baktı. “Ama cinin nasıl biri olduğunu biliyorsun. değil mi? Bir de baktım ikimiz birden buradayız.” Abdullah şişeyi yüzünün önüne kaldırdı. “Dileği gerçekleşti.” dedi cin küskün bir edayla.

“Bebek kıyameti kopardı,” dedi Prenses Beatrice. “Dalzel gürültünün nereden geldiğini bulması için Hasruel i yolladı. Aklıma Prenses Valeria’nın tantana yaptığını söylemek geldi. Tabii sonra Valeria’yı bağırtmamız gerekti. İşte o zaman Çiçek planlar kurmaya başladı.” Kadın, aklı başka yerde olduğu anlaşılan Gece Çiçeği'ne doğru döndü - ve Abdullah o başka şeyin kendisiyle ilgili olmadığını yüreği parçalanarak anladı. Gece Çiçeği odanın karşı tarafına bakıyordu. “Beatrice, sanırım aşçı köpeğini getirdi,” dedi.

“İyi bari,” dedi Beatrice. “Gelin bakalım.” Kadın odanın ortasına yollandı.

Odaya uzun bir aşçı şapkası takan bir adam girmişti. Tek gözü olan kır saçlı ve irice biriydi. Bacakları arasında duran köpeği, yanına yaklaşan prenseslere hırlıyordu. Onun bu durumu aşçının da düşüncelerini yansıtır gibiydi. Adamın her şeyden şüphelenir bir hali vardı.

“Cemal!” diye bağırdı Abdullah. Sonra şişeyi tekrar kaldırıp içine baktı.

“Zanzib’deki hariç en yakın saray burasıydı,” diye kendini savundu cin.

Abdullah eski dostunu sağ salim görmekten öyle mutluydu ki, cinle tartışmadı. Kibarlığı tamamen unutarak on prensesin yanından paldır küldür geçip Cemal'in elini tuttu. “Dostum!”

Cemal tek gözüyle ona uzun uzun baktı. Gözünün kenarından bir damla yaş akarken, adam Abdullah’ın elini sıktı. “Güvendesin!” dedi Cemal. Köpeği de arka ayakları üzerine kalkarak ön ayaklarını Abdullah’ın karnına dayadı ve sevgi dolu bir ifadeyle dilini dışarı sarkıttı. Havayı tamdık bir ahtapot kokusu doldurdu.

Valeria hemen çığlığı bastı. “Bu köpeği istemiyorum! LEŞ GİBİ KOKUYOR!”

“Sus bakayım!” eledi en az altı prenses birden. “İdare et, canım. Adamın yardımına ihtiyacımız var.”

“İS-TE-Mİ-YO-RUM...” diye bağırdı Valeria.

Sophie minyon prensesin yanından ayrılarak Valeria’ya doğru tez adımlarla ilerledi. “Kes şunu Valeria,” dedi kadın. “Beni hatırlıyorsun, değil mi?”

Valeria’nın hatırladığı belli oldu. Küçük kız Sophie’ye atılarak kollarını kadının bacaklarına doladı ve çok daha gerçekçi gözyaşlarına boğuldu. “Sophie, Sophie, Sophie! Beni eve götür!”

Sophie yere oturup kıza sarıldı. “Geçti, geçti. Seni elbette eve götürürüm. Ama öncelikle halletmemiz gereken bazı işler var. Ne garip,” dedi etraftaki prenseslere. “Valeria’yla herhangi bir sorun yaşamıyorum, ama Morgan’ı düşüreceğim diye ödüm kopuyor.”

“Zamanla öğrenirsin,” dedi Yukarı Norland’ın yaşlıca prensesi ve ağır ağır Sophie’nin yanına oturdu. “Nasılsa herkes öğreniyor.”

Gece Çiçeği odanın ortasına geçti. “Dostlarım,” dedi, “ve siz üç beyefendi, artık kafa kafaya vererek kendimizi içinde bulduğumuz vaziyet hakkında konuşmalı ve kurtuluşumuzu planlamalıyız. Fakat öncelikle kapıya bir sessizlik büyüsü yapmamız yerinde olacaktır. Bizi kaçıranların sözlerimize kulak misafiri olmasını istemeyiz.” Genç kızın gözleri manalı bir bakışla Abdullah'ın elindeki şişeye çevrildi.

“Hayır!” dedi cin. “Bana zorla bir şey yaptırmaya kalkarsanız hepinizi kurbağaya çeviririm!”

“Ben yaparım,” dedi Sophie ve eteğini bırakmayan Valeria'yla beraber kapıya kadar gidip perdeyi tuttu. ”Bana bak bakayım, sen ses geçirecek türden bir kumaş değilsin, öyle değil mi?” diye sordu perdeye. “Sana duvarlarla konuşup durumu onlara da anlatmanı öneririm. Onlara de ki, bu odada ettiğim tek söz bile dışarıdan duyulmayacak.”

Prenseslerin çoğundan rahatlama ve takdir mırıltıları yükseldi. Fakat Gece Çiçeği, “İşine karıştığım için beni bağışla lütfen, hünerli büyücü, ama bana kalırsa cinlerin bir şeyler duymaları gerekir, yoksa durumdan şüphelenirler.” dedi.

Tsapfan'dan gelen minyon prenses, kollarında kocaman duran Morgan'la beraber ayağa kalkıp ilerledi. Bebeği dikkatle Sophie'ye verdi. Dehşete kapılmış görünen Sophie, bebeği patlamaya hazır bir bomba gibi tutuyordu. Morgan bu durumdan hoşlanmayarak kollarını salladı. Minyon prenses her iki elini de perdeye dayadığı sırada bebeğin yüzünde birbiri ardına hoşnutsuzluk ifadeleri belirdi. Sonra da ağzından *“Gark!”* diye bir ses çıktı. Bu sesten irkilen Sophie'nin bebeğini düşürmesine ramak kaldı. “Vay canına!” dedi kadın. “Bebeklerin böyle bir ses çıkarabildiğinden haberim yoktu!’’

Valeria içtenlikle güldü. “Kardeşim de böyle yapar… hem de sürekli.”

Minyon prenses, Gece Çiçeği’nin önerisini yerine getirdiğini gösteren bazı el hareketleri yaptı. Herkes kulak kesildi. Uzaklardan, kendi aralarında konuşan prenseslerin kulağa hoş gelen mırıldanmaları yükseliyordu, hattâ ara sıra Valeria’nınkileri andıran bir bağırış bile kopmaktaydı.

“Şahane,” dedi Gece Çiçeği. Genç kız, minyon prensese sıcak bir tebessüm etti. Abdullah kızın kendisine de öyle gülümsemesi için nelerini vermezdi. “Artık herkes oturursa bazı kaçış planlan hazırlayabiliriz.”

Herkes onun bu isteğine kendince uydu. Cemal köpeğini kollarına aldı ve şüpheli bakışlarla çömeldi. Sophie bebeğini beceriksizce kucaklayarak yere oturdu ve Valeria da ona dayandı -küçük kızın şimdi keyfi yerindeydi. Abdullah ise Cemal’in yanına bağdaş kurdu. Asker gelip onlardan iki kişi öteye kurulunca, Abdullah hemen şişeyi eline aldı ve diğer eliyle de halıyı sıkıca kavrayarak omzuna koydu.

“Şu Gece Çiçeği harika biri,” diye belimi Prenses Beatrice, Abdullah ile askerin arasında bir yere otururken. “Buraya bir bilgi küpü olarak geldi. Üstelik sürekli bir şeyler öğreniyor. İki günde Dalzel’i çözdü; sefil cinin artık ondan ödü kopuyor. Gece Çiçeği gelmeden önce o yaratığa anlatabildiğim tek şey onun karılan olmayacağımızda Ama kız büyük düşünüyor. Daha en başından kaçmayı planladı. Aşçıyı yanımıza çekmek için uzun zamandır fırsat arıyordu. Şimdi başardı da. Ona bir bakın. Bir imparatorluğu yönetmeye layık görünüyor, öyle değil mi?”

Abdullah kederle kafasını salladı ve herkesin yerine oturmasını bekleyen Gece Çiçeği’ni seyretti. Kız hala Hasruel tarafından gece bahçesinden kaçırıldığı zamanki tüllü giysileri giyiyordu Kıyafeti artık biraz kırışıp buruşmuş olsa da kendisi her zamanki gibi narin, zarif ve güzeldi. Abdullah'ın, o giysilerdeki her kırışıklığın, her yırtığın ve her söküğün Gece Çiçeği'ne bir şeyler öğrettiğine dair en ufak bir şüphesi yoktu. Kız sahiden de bir imparatorluğu yönetmeye layıktı! Gece Çiçeği’ni, çok dik-kafalı olduğu için tepkisini çeken Sophie’yle kıyasladığında genç kızın ondan iki kat daha inatçı olduğunu biliyordu. Ama Abdullah’a göre bu durum Gece Çiçeğini daha da harika kılmaktaydı. Delikanlıyı perişan eden şey, kızın dikkatle ve kibarca onu görmezden gelmesiydi. Abdullah bunun sebebini bilmeyi çok istiyordu.

“Önümüzdeki sorun,” diyordu Gece Çiçeği, Abdullah dikkat göstermeye başladığında, “sadece çıkmanın bize fayda sağlamayacağı bir yerde bulunmamız. Cinlere fark ettirmeden veya Hasruel’in melekleri tarafından engellenmeden şatodan kaçabilirsek bulutlardan düşer ve çok aşağıdaki toprağa çakılırız. Bu zorluğu bir şekilde aşsak bile,” -kızın düşünceli gözleri bu noktada Abdullah’ın elindeki şişeye ve omzundaki halıya çevrilmesine karşın maalesef delikanlıya bakmadı- “Dalzel

kardeşini tekrardan üstümüze salarak bizi geri getirtir. Bu yüzden yapacağımız planın özünde Daizel’i alt etmek olmalı. Biliyoruz ki, gücünün kaynağını kardeşi Hasruel’den çaldığı can oluşturuyor. Hasruel ona itaat etmezse ölecek. Bu yüzden, kaçmak için Hasruel’in canını bulup ona geri vermeliyiz. Soylu hanımefendiler, saygıdeğer beyefendiler ve sayın köpek, konu hakkındaki görüşlerinizi bekliyorum.”

“Ne güzel konuştun, ey şevkimin çiçeği” diye düşündü Abdullah üzüntüyle, genç kız zarifçe otururken.

“Ama Hasruel in < anının nerede olduğunu halâ bilmiyoruz!” diye sızlandı şişman harktan Prensesi

“Doğru,” dedi Prenses Beatrice. 'Bunu sadet e Dalzel biliyor.”

“Ama kaba yaratık konuşurken sık sık ipuçları veriyor,” diye belirtti Tayak’ın sarışın prensesi

“Ne kadar akıllı olduğunu bize göstermek için!” dedi kara derili Alberya Prensesi açı acı.

Sophie kafasını kaldırdı “Ne ipuçları?”

En az yirmi prenses aynı anda Sophie’yle konuşmaya kalkınca epey bir patırtı yaşandı Abdullah ipuçlarından birini yakalamaya çalışırken ve Gece Çiçeği düzeni sağlamak için ayağa kalkarken, asker yüksek sesle konuştu: “Topunuz çenenizi kapayın!”

Bu tepki tam bir sessizlik doğurdu. Prenseslerin gözleri öfkeyle ona doğru çevrildi.

Askerin bu durumu pek eğlenceli bulur gibi bir halı vardı. “Aman aman!” dedi adam. “Bana istediğiniz gibi bakabilirsiniz, hanımlar. Ama bunu yaparken kaçmanızda size yardım etmeye razı olup olmadığımı bir düşünün. Olmadım. Niye olayım ki? Dalzel bana zarar serecek bir şey yapmadı.”

“Çünkü.” dedi Yukarı Norland Prensesi, “seni henüz bulmadı, sevgili bayım. Bulunca neler olacağını bekleyip görmek ister misin?”

“Bu riske girmekten çekinmem.” dedi asker. “Öte yandan size yardım da edebilirim -zaten etmezsem fazla

ilerleyebileceğinizi sanmam. Tabii içinizden biri bedelini ödeyebilirse."

Kalkmaya hazır vaziyette dizleri üzerinde duran Gece Çiçeği kendine yaraşır bir kibirle konuştu: "Ne şekilde bedel eklenmesinden bahsediyorsun, adi asker? Bizim babalanınız çok zengin. Bizi geri aldıklarında seni ödüle boğacaklar. Her birimizin belli bir bedel sözü vermesini mi istiyorsun? Olmayacak iş değil."

"Böyle bir teklife hayır demem," dedi asker. "Ama onu kastetmedim, güzelim. Bu maceraya atılırken iş bitiminde kendi prensesime sahip olacağıma söz verildi. İşte bunu istiyorum -evlenecek bir prenses. İçinizden biriyle anlaşırsak ne ala. Yok anlaşamazsak beni unutun.

O durumda gider Dalzel'le barış yaparım. Belki başınızda durmam için beni maaşa bile bağlar."

Bu öncekinden de sert ve öfke dolu bir sessizliğe sebep oldu, ta ki Gece Çiçeği kendini toparlayıp tekrar ayağa kalkana dek. "Dostlarım," dedi kız, "bu adamın yardımına ihtiyacımız var -sırf acımasız ve aşağılık kurnazlığı için bile olsa. Bize lazım olan son şey bunun gibi bir canavarın başımıza dikilmesi. Bu yüzden aramızdan bir eş seçmesine izin verilmesini teklif ediyorum. Karşı çıkan var mı?"

Diğer prenseslerin karşı çıktığı belliydi. Daha da sert bakışlara maruz kalan asker sırıttı. "Dalzel'e gidip başınızda nöbet tutmayı teklif edersem bilin ki asta kaçamazsınız. Ben kül yutmam. Doğru söylüyor muyum?" diye sordu Abdullah'a.

"Çok doğru, ey onbaşıların en kurnazı," dedi Abdullah.

Minyon prenses hafifçe mırıldandı. "Kendisi zaten evli olduğunu söylüyor -biliyorsunuz on dört çocuğu var," dedi onu anlar gibi görünen yaşlıca prenses.

"Öyleyse şu an evli olmayan herkes lütfen elini kaldırsın," dedi Gece Çiçeği ve hiç çekinmeden kendi elini kaldırdı.

Diğer prenseslerin üçte ikisi de çekinerek el kaldırdı. Asker yavaşça başını çevirerek hepsine tek tek baktı. Yüzündeki ifade Abdullah’a balık ve kremayla beslenmeye hazırlanan Geceyarısı’nın suratındaki ifadeyi hatırlattı. Adamın mavi gözleri prensesten prensese geçerken Abdullah’ın kalbi tekledi. Askerin Gece Çiçeği’ni seçeceği belliydi. Kız güzelliğiyle, ay ışığı altındaki bir zambak gibi öne çıkıyordu.

“Sen,” dedi adam en sonunda, parmağıyla birisini işaret ederek. Abdullah adamın Prenses Beatrice’i gösterdiğini görünce şaşırdığı kadar rahatladı da.

Prenses Beatrice de en az onun kadar şaşkındı. “Ben mi?”

“Evet, sen,” dedi asker. “Hep senin gibi sert, sözünü esirgemeyen bir prensesin hayalini kurdum. Üstelik benim gibi Strangialısın.”

Prenses Beatrice'in suratı pancar gibi oldu. Bu halinin onu güzelleştirdiği söylenemezdi. “Ama... ama...” dedi kadın, ardından kendini toparladı. “Sevgili asker, ben yakında Ingary Prensi Justin’le evlenecektim.”

“Öyleyse ona başkasıyla sözlendiğini söylemen gerekecek,” dedi asker. “Zaten onunla evliliğin siyasi olacaktı. Bence ondan kurtulmakla iyi edersin.”

“Şey, ben...” diye başladı Prenses Beatrice. Abdullah kadının gözlerindeki yaşları fark edince şaşırdı. Beatrice’in cümlesine baştan başlaması gerekti. “Ciddi olamazsın!” dedi kadın. “Ben güzel falan değilim ki.”

“Önemi yok,” dedi asker. “Ayağının yere basması yeter de artar. Eften püften cici bir prensesi ne yapayım? Kalkışacağım her dümene arka çıkacağını görebiliyorum -ve bahse girerim çorap da yamayabiliyorsundur.”

“İster inan ister inanma ama, yamayabilirim,” dedi Prenses Beatrice. “Ayrıca çizme de onarabilirim. Sen ciddi misin?”

“Evet,” dedi asker.

Artık karşı karşıya duruyorlardı ve ikisinin de son derece samimi olduğu açıktı. Diğer prensesler her nasılsa unutulup bir kenara atılmıştı. Her biri öne doğru eğilmiş, tasvip eden, hafif tebessümlerle İkiliyi seyrediyordu. Aynı şekilde tebessüm eden Gece Çiçeği, "Madem öyle, karşı çıkan yoksa meselemize dönebilir miyiz?" dedi. "Ben," dedi Cemal. "Ben karşı çıkıyorum."

Tüm prensesler bir inilti koyverdiler. Cemal'in yüzü en az Prenses Beatrice'inki kadar kırmızıydı ve tek gözüyle kaçamak bakışlar atıyordu, fakat askerin davranışından cesaret almıştı.

"Sevgili hanımefendiler," dedi adam, "köpeğim ve ben korkuyoruz. Size yemek pişirmek için buraya getirilmeden önce, Sultan'ın develerinden kaçıyorduk. Aynı duruma geri dönmek istemiyoruz. Ama siz prensesler buradan giderseniz biz ne yaparız? Cinler benim pişirdiğim türden yemekleri yemezler. Kimseye saygısızlık etmek istemem ama kaçmanıza yardımcı olursam köpeğim ve ben işsiz kalırız. Durum bu kadar basit."

"Vay canına," diyen Gece Çiçeği başka ne söyleyeceğini bilemez gibiydi.

"Çok yazık. Kendisi çok iyi bir aşçı," diye belirtti kırmızı, bol bir elbisenin içindeki tombul bir prenses -bu muhtemelen İniço Düşesi'ydi.

"Kesinlikle öyle!" dedi Yukarı Norland'ın yaşlıca prensesi. "O gelene kadar cinlerin bizler için çaldıkları yemekleri düşündükçe midem bulanıyor." Kadın, Cemale doğru döndü. "Dedemin bir zamanlar Raşputlu bir aşçısı vardı," dedi. "Sen gelene kadar, onun kızarmış ahtapotu gibisini yememiştim. Üstelik seninki daha bile güzel! Kaçmamıza yardım edersen seni köpeğinle beraber işe alırım, sevgili aşçı. Ama," diye ekledi Cemal in yüzünde bir sırıtış belirirken, "lütfen babamın çok küçük bir beyliğe hükmettiğini unutma. Kalacak iyi bir yer sağlayabilirim, ama fazla maaş veremem."

Cemal sırıtmaya devam etti. “Sevgili hanımefendi,” dedi, “ben maaş değil sadece can güvenliği istiyorum. Bunu sağlarsan sana meleklere layık yemekler hazırlarım.” “Hımm,” dedi yaşlıca prenses. “Melekler ne yer bilemem, ama anlaştık. Peki siz ikiniz yardım etmeden önce bir şey istiyor musunuz?”

Herkes Sophie’ye baktı.

“Hayır,” dedi Sophie üzüntülü bir sesle. “Nasılsa Morgan’ı buldum. Howl da burada olmadığına göre ihtiyacım olan hiçbir şey yok. Yine de size yardım edeceğim.” Bunun üzerine herkesin gözü Abdullah’a çevrildi. Delikanlı ayağa kalktı ve eğilerek selam verdi. “Ey kralların gözbebekleri,” dedi, “benim kadar değersiz birinin sizin gibilere yardım etmek için şart koşacak hali olamaz. Kitaplarda da yazdığı gibi, en iyi yardım karşılıksız yapılandır.” Şaşaalı ve cömert konuşmasının bu noktasında tüm sözlerinin boş olduğunu fark etti. Aslında istediği -hem de çok istediği- tek bir şey vardı. Hemen taktik değiştirdi. “Yardımım karşılıksız olacak, nasıl ki rüzgar karşılıksız eser ve çiy taneleri goncalara karşılıksız konarsa. Siz soylu hanımefendiler için tükenene kadar çalışıp çabalayacağım. Tek ricam küçük, son derece basit bir iyilik, bir...”

“Ne söyleyeceksen söyle, genç adam,” dedi Yukarı Norland Prensesi. “Ne istiyorsun?”

'Gece Çiçeğiyle beş dakika baş başa konuşmak,” diye itiraf etti Abdullah.

Herkes Gece Çiçeği’ne baktı. Kız çekinceyle başını kaldırdı.

“bırak İkiyle davranmayı Çiçek!” dedi Prenses Beatrice. “Beş dakika konuşmak seni öldürmez.”

Gece Çiçeği ise beş dakika baş başa konuşmanın kendisini öldürebileceğini düşünür gibiydi. İdama giden biri

gibi. “Pekala,” dedi. Ve Abdullah’a doğru attığı buz gibi bir bakışın ardından, “Şimdi mi?” diye sordu.

“Veya daha önce, benim şevk güvercinim,” dedi delikanlı tekrar eğilerek.

Gece Çiçeği soğuk bir tavırla kafasını salladı ve kendini feda ediyormuşçasına ayaklarını sürüyerek odanın boş bir köşesine çekildi. “Gel,” dedi Abdullah'a.

Genç adam öncekinden de büyük bir saygı ifadesiyle eğildi ve. “Baş başa dedim, ey iç geçirişlerimin yıldızlı sebebi,” diye belirtti.

Gece Çiçeği arkasındaki perdelerden birini asabi bir hareketle yana çekti “Herhalde buradan da duyabilirler.” dedi kız sert bir şekilde, Abdullah a peşinden gelmesini işaret ederek.

“Ama göremezler, arzularımın prensesi,” dedi Abdullah perdenin arkasına geçerek.

Delikanlı kendini küçük bir yüklükte buldu. Sophie’nin sesini duymakta zorlanmadı. “Orası parti sakladığım gevşek bir tuğlaydı. Umarım çok sıkışık değildir.”

Bulundukları yer eskiden neresi olursa olsun, artık bir prenses gardırobuna benziyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, Abdullah’a bakan genç kızın arkasında bir binici ceketi asılıydı. Abdullah'ın etrafında da pelerinler, paltolar ve İniço Düşesi’nin giydiğine benzer kırmızı bir jüpon bulunuyordu. Tüm bu giysilere rağmen, Abdullah yüklüğün Zanzib’deki kendi çadırından daha sıkışık olmadığım düşündü ve yeteri kadar yalnız olduklarına karar verdi.

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu Gece Çiçeği buz gibi bir sesle.

“Bu soğukluğunun sebebini tabii ki!” dedi Abdullah hararetle. “Ne yaptım ki yüzüme bakmıyor ve bana tek kelime etmiyorsun? Buraya sırf seni kurtarmak için gelmedim mi? Tüm o hüsrana uğramış âşıkların arasında bir tek ben bu şatoya ulaşmak için tüm zorluklara katlanmadım mı? En zorlu maceralara atılmaya, babanın

beni tehdit etmesine, askerin beni aldatmasına ve cinin benimle dalga geçmesine sırf sana yardım getirmek için göz yummadım mı? Daha ne yapmam gerekiyor? Yoksa Dalzel’e mi âşık oldun?”

“Dalzel.” diye bağırdı Gece Çiçeği. “Bana hakaret ediyorsun! Beni incitiyorsun! Artık Beatrice’in haklı olduğunu, ve beni sevmediğini görüyorum!”

“ Beatrice” diye gürledi Abdullah. “Neler hissettiğimi o nereden bilecek?”

Gece Çiçeği biraz boynunu büktüyse de, utanmıştan çok küsmüşe benziyordu. Havaya derin bir sessizlik hakimdi. Hattâ sessizlik o kadar derindi ki, Abdullah diğer otuz prensese ait toplam altmış kulağın -hayır, Sophie'yi. askeri, Cemal’i ve köpeğini sayar, Morgan'ın da uyumak-w olduğunu farz ödersek altmış sekiz kulağın- o sırada tamamen kendisine ve Gece Çiçeği ne yönelmiş olduğu, nu fark etti

“Kendi aranızda konusun!” diye bağırdı Abdullah,

Sessizlik huzursuz bir hal aldı ve yaslıca prensesin konuşmasıyla da bozuldu. “Burada, bulutların üzerinde bulunmanın en kötü tarafı, hakkında konuşacak bir hava durumunun olmaması.”

Abdullah bu ayıklamayı bir dizi gönülsüz mırıldanmanın takip etmesini bekledi, sonra da Gece Çiçeği ne döndü “Ke' Prenses Beatrice ne dedi?'’

Gece Çiçeği basını mağrur bir edayla kaldırdı, “Erkek portrelerinin ve süslü püslü konuşmaların iyi hoş olduğunu, ama şimdiye dek beni öpmek için hiçbir girişimde bulunmadığını söyledi.”

“Vay terbiyesiz kadın!” dedi Abdullah. “Seni ilk gördüğümde senin hayal olduğunu sandım. Eriyip gideceğini düşündüm.

“Ama” dedi Gece Çiçeği, “beni ikinci görüşünde gerçek olduğumu biliyordun.”

Kesinlikle.” dedi Abdullah, “ama o zaman da seni öpmeye kalkmam yanlış olurdu, çünkü hatırlarsan babandan ve benden başka kanlı canlı bir adam görmemiştin.’’

“Beatrice diyor ki.” dedi Gece Çiçeği, “boş konuşmaktan başka iş yapmayan bir adamdan pek de iyi bir koca olmazmış”

“Prenses Beatrice’i boş ver!” dedi Abdullah. “Sen ne düşünüyorsun'“

“Ben.” dedi Gece Çiçeği, “niçin beni öpülemeyecek kadar itici bulduğunu merak ediyorum.’’

“Seni itici falan bulmadım!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Abdullah. Sonra perdenin arkasındaki altmış sekiz kulağı hatırlayarak, konuşmaya sert bir fısıltıyla devam etti. “İlla bilmek istiyorsan şenle tanışana kadar hiç genç bir hanımı öpmemiştim ve sen başarısız olmayı göze alamayacağını kadar güzeldin!”

Gece Çiçeğinin ağzında, derin bir gamzenin müjdelediği küçük bir tebessüm belirdi. “Peki ondan sonra kaç genç hanım öptün?”

“Hiç!” diye inledi Abdullah. “Hâlâ tam bir amatörüm!”

“Ben de.” diye itiraf etti Gece Çiçeği. “Ama en azından artık seni kadın sanmayacak kadar bilgi sahibiyim. Yaptığım çok aptalcaydı!”

Kız hafif bir kahkaha attı. Bir kahkaha da Abdullah'tan geldi. Bunun hemen ardından neşe içinde karşılıklı gülüşüyorlardı. Sonunda Abdullah, “Bence alıştırma yapmalıyız!” dedi.

Bunun üzerine yüklüğün içi sessizliğe gömüldü. Sessizlik o kadar uzadı ki, prenseslerin konuşacak konulan kalmadı. Tek istisna, askere söyleyecek çok şeyi varmış gibi görünen Prenses Beatrice’ti. “İkinizin işi bitti mi?” diye seslendi Sophie sonunda,

“Kesinlikle,” dedi Gece Çiçeği.

“Tamamen!” diye ekledi Abdullah.

“Öyleyse plan kuralım,” dedi Sophie.

O an içinde bulunduğu ruh hali sebebiyle plan kurmak Abdullah için hiç sorun değildi. Perdenin arkasından Gece Çiçeği‘nin elini tutarak çıktı. Genç adam eğer o anda şato yok oluverseydi bulutlarda, o da olmazsa havada yürüyebilirmiş gibi hissediyordu. Bu yüzden, gözüne çok değersiz görünen mermer zeminde yürüyerek dizginleri eline aldı.

20
Cinin Canı Bulunuyor ve Sonra Saklanıyor

On dakika sonra Abdullah, “İşte, seçkin ve zeki şahıslar, planımız hazır. Geriye bir tek cinin...” dedi.

Şişeden mor renkli dumanlar fışkırdı ve asabi bulutlar halinde mermer zemine yayıldı. “Beni kullanamazsınız!” diye haykırdı cin. “Sizi kurbağaya çeviririm dedim! Anlamıyor musunuz, beni bu şişeye Hasruel tıktı. Ona karşı gelirsem beni daha da fena bir yere koyar!”

Sophie başını kaldırıp dumana baktı. “Sahiden de bir cin varmış!”

“Ama senden tek istediğim sezgilerini kullanarak Hasruel’in canının nereye saklandığını söylemen,” diye açıkladı Abdullah. “Dilekte falan bulunmuyorum.”

“Hayır!” diye uludu mavi-mor duman.

Gece Çiçeği şişeyi alıp dizine koydu. Şişeden akan dumanlar mermer zemindeki çatlaklara kaçıyor gibiydi. ”Madem ki yardım istediğimiz her erkek bizden bir talepte bulundu,” dedi genç kız, “cinin de bir talebi olmalı. Bu herhalde erkeklere özgü bir durum. Cin, bu konuda Abdullah'a yardım etmeye razı olursan sana hak ettiğin ödülü vereceğime yemin ederim.”

Mavi-mor duman gönülsüzce şişeye geri girmeye başladı. “Eh, pekala,” dedi cin.

İki dakika sonra prenseslerin bulunduğu odanın kapısındaki büyülenmiş perde hızla açıldı ve herkes Dalzel’in dikkatini çekmek için bağıra çağıra dışarı fırladı. Abdullah'ı da çaresiz bir tutsak gibi aralarında sürüklüyorlardı.

“Dalzel! Dalzel!” diye yaygara kopardı otuz prenses. “Bizi böyle mi koruyorsun? Kendinden utanmalısın!” Dalzel kafasını kaldırdı. O sırada koca tahtının kenarından sarkmış, Hasruel ile satranç oynuyordu. Gördükleri

karşısında beti benzi attı ve kardeşine satranç tahtasını kaldırmasını işaret etti. Neyse ki, tam ortalarındaki Sophie ile Jaham Jahaniçesi ni saklayacak kadar yoğun bir prenses kalabalığı vardı. Buna rağmen yaratığın güzel gözleri Cemal'i bulup hayretle kısıldı. "Gene ne oldu?" dedi Dalzel.

"Odamızdan bir adam çıktı!" diye haykırdı prensesler. "Korkunç, rezil bir adam!"

"Ne adamı?" diye öttü Dalzel. Hangi adam böyle bir şeye cüret edebilir?"

"Bu adam!" diye bağırdı prensesler. Prenses Beatrice ile Alberya Prensesi aralarında tuttukları Abdullah'la beraber öne çıktılar. Üzerinde, az öncesine kadar gardırobun içinde duran jüpondan başka fazla bir şey olmayan delikanlı utanç verici bir görünümdeydi. Aslında jüpon planın önemli bir parçasıydı. Eteğinin altında cin şişesi ve sihirli halı duruyordu. Dalzel kendisine bakarken, Abdullah onları sakladığına epey seviniyordu. O ana kadar bir cinin gözlerinin ciddi ciddi alev alabileceğinden haberi yoktu. Dalzel'in gözleri iki mavi fırın gibiydi.

Hasruel'in davranışı Abdullah'ı daha da huzursuz etti. Yaratığın kocaman suratında zalim bir sırıtış belirdi ve, "Ah! Yine sen!" dedi. Sonra devasa kollarını göğsünde kavuşturdu ve alaycı bir ifade takındı.

"Bu herif de nereden çıktı?" diye sordu Dalzel trompeti andıran sesiyle.

Kimsenin cevap vermesine fırsat kalmadan Gece Çiçeği diğer prenseslerin arasından fırlayarak ve kendini zarifçe tahtın önündeki basamaklara atarak plandaki rolünü oynadı. "Bağışla, yüce cin!" diye yakardı. "Sadece beni kurtarmaya geldi!"

Dalzel aşağılamasına güldü. "Öyleyse aptalın tekiymiş. Onu hemen dünyaya atacağım."

"Öyle yaparsan, yüce cin, seni asla rahat bırakmam!'' dedi Gece Çiçeği.

Kız rol yapmıyordu; son derece ciddiydi. Dalzel de bunun farkındaydı. Yaratığın ince, solgun bedenini bir ürperti kapladı ve altın pençeli parmakları tahtın kollarını kavradı. Fakat gözleri hiddetle yanmayı sürdürdü. ”Canını ne isterse onu yaparım!” diye öttü.

“Öyleyse canın merhamet göstermeyi istesin!” diye feryat etti Gece Çiçeği. “Ona en azından bir fırsat tanı!” ”Sessiz ol be kadın!” diye öttü Dalzel. “Henüz karar vermedim. Önce buraya nasıl geldiğini öğrenmek istiyorum.”

“Aşçının köpeğinin kılığına girerek elbette,” dedi Prenses Beatrice.

“Üstelik adama dönüştüğünde çırılçıplaktı!” dedi Alberya Prensesi.

“Rezil bir durumdu,” dedi Prenses Beatrice. “Ona Düşes'in jüponunu giydirmemiz gerekti.”

“Yaklaştırın şunu,” diye buyurdu Dalzel.

Prenses Beatrice ile yardımcısı, Abdullah’ı tahta doğru itelediler. Eğreti eğreti yürüyen Abdullah, cinlerin bunu jüpona bağlamalarını umuyordu. Asıl sebep jüponun altındaki üçüncü şeydi -yani Cemal in köpeği. Kaçmasına fırsat bırakmamak için Abdullah onu dizlerinin arasında tutuyordu. Planın bu aşamasında köpeğe yer yoktu ve prenseslerden hiçbiri Dalzel in köpeği bularak foyalarını meydana çıkarması için kardeşini görevlendirmeyeceğine güvenememişti.

Dalzel karşısındaki Abdullah'a kötü kötü baktı. Delikanlı Dalzel'in sahiden de kendisine ait güçlere sahip olmadığını umuyordu. Hasruel kardeşine güçsüz demişti, fakat o sırada Abdullah'ın aklına güçsüz bir cinin bile bir insandan katbekat güçlü olabileceği geldi “Demek buraya köpek kılığında geldin.” diye öttü Dalzel. İyi de nasıl'“ ‘‘Sihirle, yüce cin,” dedi Abdullah. Bu noktada ayrıntılı bir açıklama yapmaya niyetliydi, fakat Düses’in jüponu altında gizli bir mücadele veriliyordu. Anlaşılan Cemal in köpeği, cinlere insanlara karşı duyduğu nefretten daha fazlasını

duyuyordu. Hayvan. Dalzel’e saldırma arzusundaydı. “Kendimi aşçının köpeği kılığına soktum.” diye açıklamaya başladı Abdullah. Bu sırada Cemal in köpeği Dalzel e saldırmaya öyle hevesliydi ki, Abdullah hayvanın serbest kalacağından korkmaya başladı. Dizlerini daha da sıkması gerekti. Köpeğin tepkisi uzun bir hırlama oldu. ”Çok affedersiniz!” dedi Abdullah telaşla. Alnında boncuk boncuk ter birikiyordu. “Hâlâ köpeklikten kurtulamadığım için ara sıra kendimi hırlamaktan alıkoyamıyorum.”

Gece Çiçeği delikanlının başının dertte olduğunu anlayarak yakınmaya başladı. “Ah soylu prensim! Benim için köpekliğe bile tenezzül etmişsin! Bağışla onu, yüce cin! Affet!”

“Sessiz ol, kadın!” dedi Dalzel. “Aşçı nerede? Onu da getirin.”

Cemal de ürkmüş vaziyette Farktan Prensesi ve Tayak Varisi tarafından öne çıkarıldı. “Saygıdeğer cin, yemin ederim ki benim suçum yok!” diye feryat etti Cemal. “Bana zarar verme! Onun sahici bir köpek olmadığını bilmiyordum!'’ Abdullah dostunun gerçek bir dehşete kapıldığına yemin edebilirdi. Belki sahiden de öyleydi, ama yine de Cemal in aklı Abdullah’ın kafasını okşayacak kadar başındaydı. “Cici köpek,” dedi adam. “Güzel köpek.” Bunun ardından Zanziblilere özgü bir şekilde kendini tahtın basamaklarına atıp yalvarmaya başladı. “Ben masumum, büyük cin!” diye geveledi. “Masum! Bana zarar verme!” Köpek de o sırada sahibinin sesini duyarak yatışmış, hırıltıları kesilmişti. Abdullah dizlerini azıcık gevşetebildi. “Ben de masumum, ey soylu hanım koleksiyoncusu,” dedi delikanlı. “Sadece sevdiğimi kurtarmaya geldim. Bu kadar çok prensese âşık olduğuna göre ona duyduğum sadakati hiç şüphesiz anlıyorsundur!”

Dalzel şaşkın bir edayla çenesini sıvazladı. “Aşk mı?” dedi yaratık. “Hayır, aşkı anladığımı söyleyemem. Birisini senin bulunduğun duruma sokacak bir şeyi anlamam mümkün değil, fani.”

Tahtın arkasına kocaman ve kapkara bir görünümle çökmüş olan Hasruel her zamankinden daha çok sırıttı. ”Bu yaratığa ne yapmamı istersin kardeşim?” diye gürledi. “Onu kızartayım mı? Ruhunu çıkarıp tuğla gibi yere döşeyeyim mi? Paramparça edeyim mi?”

“Hayır, hayır! Merhamet et, yüce Dalzel!” diye feryadı bastı Gece Çiçeği. “Ona en azından bir fırsat tanı! Bunu yaparsan bir daha sana hiç soru sormanı, şikayet etmem veya nutuk atmam. Hep uysal ve kibar davranırım!”

Yine çenesini sıvazlayan Dalzel kararsız görünüyordu. Abdullah’ın yüreğine su serpildi. Dalzel hakikaten de güçsüz bir cindi -en azından karakter olarak. “Ona bir fırsat tanıyacak olursam...” diye başladı,

“Tavsiyeme uy, kardeşim,” diye sözünü kesti Hasruel, “ve tanıma. Bu herif çok üçkâğıtçı.”

Gece Çiçeği bunun üzerine tekrar yaygara koparararak dövünmeye başladı. Abdullah o gürültünün arasından, ”İzin ver de kardeşinin canını nereye sakladığını tahmin edeyim, yüce Dalzel. Başaramazsam beni öldür. Yok, doğru tahmin edersem buradan sağ salim ayrılmama izin ver,” diye bağırdı.

Bu teklif Dalzel'i çok keyiflendirdi. Yaratığın ağzı açılarak sivri dişleri gözüktü ve kahkahaları buluttan salonda bir dizi trompet sesi gibi çınladı. “Asla doğru tahminde bulunamazsın, küçük fani!” dedi gülerek. Sonra prensesler tekrar tekrar Abdullah’ı yatıştırmaya çalışırlarken Dalzel dayanamayarak bazı ipuçları verdi. “Canı o kadar akıllıca sakladım ki,” dedi neşeyle, “baksan bile göremezsin. Hasruel bile cin olmasına rağmen göremiyor. Bu durumda sen ne yapabilirsin ki? Ama sırf zevk olsun diye, seni öldürmeden önce sana üç tahmin hakkı tanıyacağım. Hadi bakalım, tahmin et. Kardeşimin canını nereye sakladım?”

Abdullah acaba araya girer mi diye Hasruel’e bir göz attı, fakat Hasruel anlaşılmaz bir ifadeyle tahtın arkasında

duruyordu. Plan o ana dek başarılıydı. Zaten araya girmemesi Hasruel'in çıkarmaydı. Abdullah da buna güveniyordu. Düşünürmüş gibi yaparken dizleriyle köpeği daha çok sıktı ve eteğini biraz çekiştirdi. Asıl yapmaya çalıştığı, şişeye erişmekti. "İlk tahminim, yüce cin..." derken, sanki ilham alacakmış gibi, yerdeki yeşil mermerlere gözünü dikti. Acaba cin sözünden döner miydi? Abdullah korku dolu ve berbat bir an boyunca cinin alışıldık biçimde kendisini yüzüstü bıraktığını ve kendi basına bir tahminde bulunması gerektiğini sandı. Sonra jüponun altından mor renkli, ufak bir duman demeti çıktığını görünce yüreğine su serpildi. Duman Abdullah'ın çıplak ayağının yanında hareketsiz durdu. "İlk tahminim Hasruel in canını aya sakladığın," dedi Abdullah

Dalzel neşeyle güldü. "Yanlış! Oraya saklasam şimdiye kadar bulurdu! Hayır, sakladığım yer çok daha bariz. Ve de çok daha az bariz."

"Yağ Satarım Bal Satarım' oyununu düşün, fani!"

Bu açıklama Abdullah'a Hasruel'in canının şatonun içinde olduğunu gösterdi. Zaten prenseslerin çoğu da o fikirdeydi. Genç adam uzun uzadıya düşünürmüş gibi yaptı "İkinci tahminim onu saklaması için muhafız meleklerden birine verdiğin."

"Yine yanlış!" dedi Dalzel her zamankinden daha büyük bir neşeyle. "Melekler onu hemen geri verirlerdi. Sakladığım yer çok daha zekice, fani. Asla tahmin edemezsin. Kimsenin burnunun dibindeki bir şeyi görememesi hayret verici!"

Bu sözler üzerine Abdullah ani bir ilhamla Hasruel'in canının nerede olduğunu buluverdi, ki bu doğaldı. Gece Çiçeği onu seviyordu ve Abdullah hâlâ bulutların üstünde yürüyordu. Zihni açıktı ve buna bağlı olarak cevabı bulmuştu. Ama hata yapmaktan ölesiye korkuyordu. Fırsatım bulup Hasruel'in canını ele geçirme

vakti geldiğinde çabuk davranması gerektiğinin farkındaydı, zira

Dalzel ona ikinci bir fırsat tanımayacaktı İşte bu yüzden cinin tahmini doğrulaması gerekiyordu Veredeyse görünmez haldeki duman demeti kıpırdamıyor ve Abdullah cinin de cevabı bulmuş olduğunu tahmin ediyordu. ”Şey...” dedi Abdullah. “Ee”

Duman demeti sessizce jüponun altına geri girdi Orada (Kemal'in köpeğinin burnunu gıdıklamış olacaktı ki, köpek hapşırdı.

“Hapşuu!” diye haykırdı Abdullah Çıkardığı gurultu neredeyse şişe cininin fısıltısını duymasını engelleyecekti. “Hasruel'in burnundaki hızma!” dedi cin

Abdullah bilerek yanlış bir tahminde bulundu Planın en riskli bolümü de buydu. 'Kardeşinin canı senin dişinde gizli, yüce Dalzel.'

“Yanlış!” diye öttü Dalzel. “Hasruel, kızart şunu!”

“Nolur affet!” diye feryat etti Gece Çiçeği, hüsrana uğramış görünen Hasruel doğrulmaya başlarken

Prensesler bu anı kolluyorlardı On soylu el hemen Prenses Valeria’yı tahtın önüne doğru itekledi

“Köpeğimi isterim!” diye bağırdı Valeria. Bu onun yaşamındaki en önemli andı Sophie’nin de önceden belirttiği gibi küçük kız tam otuz yeni teyze ile üç yeni amcaya sahip olmuştu ve hepsi de avazı çıktığı kadar bağırması için ona yalvarmıştı. O güne dek kimse ondan bağırmasını istemiş değildi. Buna ek olarak yeni teyzelerden her biri iyi bir yaygara koparması halinde ona bir kutu şekerleme sözü vermişti. Tam otuz kutu şekerleme Böyle bir ödül küçük kızın elinden geleni yapmasına değerdi. Valeria ağzını açtı, derin bir nefes aldı ve sahip olduğu tüm yeteneği ortaya koydu. -KÖPEĞİMİ İSTERİM! ABDULLAH'I İSTEMEM! KÖPEĞİMİ GERİ İSTERİM!” Küçük kız kendini tahtın basamaklarına attı, oradan Cemal’e doğru yuvarlandı, sonra ayağa kalktı ve kendini

tekrar tahta attı. Dalzel ondan sakınmak için taht koltuğundan aceleyle kalktı. “BANA KÖPEĞİMİ VER!” diye haykırdı Valeria.

Tam o anda minyon Tsapfan Prensesi de Morgan’ı hafifçe çimdikledi. Morgan o zamana kadar kollarında uyuyor, rüyasında yine kediye dönüştüğünü görüyordu. Bebek çimdikle aniden uyanınca kendini tekrardan çaresiz bir bebek olarak buldu. Hiddeti sınır tanımadı. Ağzını açarak var gücüyle kükredi. Ayaklan öfkeyle havayı tekmeledi. Elleri aşağı yukarı savruldu. Kükremeleri o kadar içtendi ki, Valeria’yla yarışsa galip gelirdi.

Salondaki gürültü anlatılır cinsten değildi. Duvarlardan gelen yankılar çığlıkları ikiye katlıyor ve tüm şiddetiyle tahta yöneltiyordu.

“Yankıları cinlere gönderin,” diye büyü yaptı Sophie. “İkiye değil, üçe katlayın.”

Salon tımarhaneye döndü. Her iki cin de sivri kulaklarını elleriyle kapadı. Dalzel dayanamayarak, ‘‘Kesin şunu! Susturun şunları! Bu bebek de nereden çıktı?” diye öttü.

Hasruel karşılık olarak kükredi. “Kadınların bebekleri olur, seni budala cin! Ne bekliyordun ki?”

“KÖPEĞİMİ GERİ İSTERİM!” diye böğürdü Valeria tahtın kollarını yumruklarıyla döverek.

Dalzel’in trompet sesi zar zor duyuldu. “Ona bir köpek ver Hasruel, yoksa seni öldürürüm!”

Abdullah planının bu noktasında -tabii henüz öldürülmediyse- köpeğe çevrilmeyi bekliyordu. Zaten daha en başından beri amacı buydu. Bu şekilde Cemal'in köpeğinin de serbest kalacağını hesap etmişti. Bir değil tam iki köpeğin jüponun altından fırlayarak kargaşayı iyice artıracağına güvenmişti. fakat çıtlıklardan ve çığlıkların üçlü yankısından, tıpkı kardeşi gibi. Haşmetin de dikkati dağılmıştı. Yaratık kulaklarını kapayıp acıyla bağırarak bir o yana bir bu yana dönüyordu -bu haliyle, aklını kaçırmak

üzere olan bir cini andırıyordu. Sonunda devasa kanatlarını vücuduna katladı ve kendisi köpek oldu.

Dönüştüğü köpek kocamandı ve eşekle bul do# arası bir şeydi. Basık burnunda altın bir hızma bulunan kahverengi ve gri lekeli bir yaratıktı. Bu dev köpek koskoca ön ayaklarını tahtın koluna dayadı ve muazzam boyutlardaki dilini sarkıtarak Valeria'nın suratına doğru uzattı. Hasruel dostane görünme gayretindeydi, fakat karşısında bu kadar büyük ve çirkin bir şey bulan Valeria doğal olarak her zamankinden çok bağırdı. Onun çıkardığı sesten korkan Morgan da çığlıklarını artırdı.

Abdullah bir an için ne yapacağını bilemedi, sonrasındaysa sesim kimseye duyuramayacağından emin bir şekilde, “Asker! Hasruel'i tut! Biri de Dalzel'i tutsun! ' diye bağırdı.

Neyse ki asker tetikteydi -o böyle işlerde ustaydı. Jaham Jahaniçesi'nin eski püskü kıyafetleri bir kenara savruldu ve asker tahtın basamaklarını tırmanıverdi. Sophie de diğer prensesleri yanına çağırarak onun peşinden koştu. Sophie kollarını Dalzel’in ince dizlerine doladığı sırada, asker de kaslı kollarıyla köpeğin boynuna sarıldı. Prensesler sürü halinde onların arkasından gittiler. Çoğu intikam peşindeki prenseslerin yapacağı gibi Dalzel'in üstüne atladı -tek istisna Valeria'yı kavgadan ayıran ve sonrasında onu susturmaya yönelik zorlu bir işe girişen Prenses Beatrice'ti. Minyon Tsapfan Prensesi ise mermer zeminde sakin sakin oturuyor ve Morgan ı sallayarak uyutmaya çalışıyordu.

Abdullah da Hasruel'e doğru koşmaya çalıştı. Fakat daha ilk adımda. Cemal in köpeği fırsattan istifade ederek kaçtı. Hayvan jüponun altından fırladığı anda, devam eden bir kavgaya tanık oldu. Köpek kavgalara bayılıyordu. Ayrıca karşısında başka bir köpek daha vardı. Cemal in köpeğinin diğer köpeklere karşı duyduğu nefret, cinlerle insanlara karşı duyduğu nefreti bile gölgede bırakacak cinstendi. Rakip köpeğin cüssesinin önemi yoktu. Hayvan hırlayarak

ileri atıldı. Abdullah hâlâ jüpondan kurtulmaya çalışırken Cemal in köpeği dosdoğru Hasruel'in gırtlağına yöneldi.

Zaten askerle başı belada olan Hasruel için bu kadarı çok fazlaydı. Tekrar cin oldu. Öfkeli bir el hareketi yaptı ve köpek döne döne salonun karşı tarafına uçup, cıyaklayarak yere çarptı. Hasruel bunun ardından ayağa kalkmaya çalıştı, fakat sırtındaki asker köselemsi kanatlarını açmasını engelliyordu. Cin şöyle bir debelendi.

“Başını aşağıda tut Hasruel, sana emrediyorum!” diye bağıran Abdullah nihayet jüpondan kurtuldu. Üzerinde peştamalından başka hiçbir şey olmadan basamakları bir çırpıda çıkıp Hasruel'in sol kulağına tutundu. Onun bu hareketinden. Hasruel in canının nerede olduğunu anlayan Gece Çiçeği de zıpladı ve yaratığın sağ kulağına tutunarak Abdullah'ı sevindirdi. Karşılıklı tutunarak birbirlerine baktılar. Bazen Hasruel askere baskın gelerek doğrulunca ikilinin ayaklan yerden kesiliyor, bazen de asker cine baskın gelince ikisi birlikte yere çarpıyordu. Askerin titremeye başlayan kollan hemen aşağılarında, cinin boynuna dolanmıştı ve Hasruel’in hırlamakta olan koca suratı da tam aralarındaydı. Ara sıra Abdullah'ın gözüne tahttaki bir prenses yığınının altında duran Dalzel çarpıyordu. Yaratık altın sarısı kanatlarını açmıştı. Güçsüz kanatlan uçmasını sağlayamıyor gibiydi, fakat onları kullanarak prenseslere vuruyor ve yardım etmesi için Hasruel’e sesleniyordu.

Hasruel kardeşinin trompet sesini andıran bağırışlarından şevke geldi. Cin askeri alt etmeye başladı. Abdullah omzunun hemen yanında, Hasruel’in kanca burnunun altında asılı duran altın hızmaya uzanabilmek için bir elini kurtarmaya uğraştı ve sonunda sol elini kurtarabildi. Fakat terden sırılsıklam olan sağ eli Hasruel’in kulağından kayıyordu. Delikanlı düşmemek için çaresizce tutundu.

Cemal’in köpeğini unutmuştu. Hayvan yaklaşık bir dakika boyunca sersemlemiş halde yattı. Sonra her

zamankinden daha büyük bir öfkeyle ve cinlere karşı nefret dolu olarak ayağa kalktı. Hasruel'i görür görmez düşman belledi. Tüylerini kabartarak ve hırlayarak salon boyunca koştu. Önce minyon prenses ile Morgan'ın, sonra da Prenses Beatrice ile Valeria'nın yanından geçti, tahtın etrafına üşüşen prenseslerin arasına daldı, efendisinin korkudan büzülmüş suretini aştı ve cinin ulaşılması en kolay yerine saldırdı. Abdullah elini son anda çekebildi.

Hart! diye kapandı köpeğin dişleri *gulp* diye yutkundu boğazı. Hemen sonrasında köpeğin suratında şaşkın bir ifade belirdi ve hayvan hıçkırmaya başladı. Acıyla uluyan Hasruel iki elini birden burnuna kapayarak dimdik doğruldu. Asker yere düştü. Abdullah ile Gece Çiçeği iki yana uçtu. Abdullah hiç vakit kaybetmeden köpeğe doğru atıldıysa da Cemal hayvanın yanına daha önce vardı ve onu nazikçe kollarına aldı.

"Zavallı, zavallı köpeğim! Yakında iyileşeceksin!" diye onu yatıştırarak basamaklardan aşağı dikkatle taşıdı.

Abdullah afallamış haldeki askeri kaldırıp Cemal'in önüne götürdü ve "Herkes dursun!" diye bağırdı. "Dalzel, sana durmanı emrediyorum! Kardeşinin canı bizde!" Tahttaki kavga sona erdi. Dalzel kanatları açık ve gözleri fırını andırır vaziyette kaldı. "Sana inanmıyorum," dedi. "Nerede?"

"Köpeğin içinde," dedi Abdullah.

"Ama sadece yarına kadar," dedi Cemal hıçkıran köpeğini teselli edercesine. "Fazla ahtapot yemekten mide sorunu yaşıyor. Neyse ki..."

Abdullah onu hafifçe tekmeleyerek susturdu ve, "Köpek, Hasruel'in burnundaki hızmayı yedi," dedi.

Dalzel'in yüzündeki yılgınlık Abdullah'a şişe cininin haklı olduğunu gösterdi -doğru tahmin etmişti. "Ooh!" dedi prensesler. Tüm bakışlar iki büklüm durumdaki Hasruel'e çevrildi. Dev cinin ateşli gözlerinde yaşlar vardı ve hâlâ

elleriyle burnunu tutuyordu. Berrak ve yeşil renkli cin kanı pençeli parmaklarının arasından damlıyordu.

“Bimem geğekidi,” dedi Hasruel kederle. “Bunumun dibindedi.”

Yukarı Norland Prensesi tahtın etrafındaki kalabalıktan ayrıldı ve yeninin altından küçük, dantelli bir mendil çıkarıp Hasruel’e uzattı. “Buyur,” dedi kadın. “Darılmaca yok.”

Hasruel mendili, “Teşekküle,” diyerek aldı ve burnunun yırtık kısmına bastırdı. Köpek hızmadan başka fazla bir şey koparmamıştı. Hasruel burnunu dikkatle sildikten sonra tekrardan ağır ağır diz çöktü ve Abdullah’ı tahtın basamaklarına çağırdı. “Gene iyi kalpli olduğuma göre şimdi ne yapmamı istersin?” diye sordu üzgün bir sesle.

21

Şato Yere İniyor

Abdullah’ın bu soru üzerinde fazla düşünmesi gerekmedi. “Kardeşini geri dönemeyeceği bir yere sürgün etmelisin,” dedi.

Dalzel hemen mavi gözyaşlarına boğuldu. ' Ama haksızlık bu!” Ağlarken bir yandan da ayağını tekrar tekrar tahta vuruyordu. “Herkes bana düşman! Zaten beni hiç sevmedin Hasruel! Beni kandırdın! Seni tutanlardan kurtulmaya çalışmadın bile!”

Abdullah bu konuda Dalzel'in haklı olduğundan emindi. Cinin sahip olduğu gücü bildiği için Hasruel in isteseydi askeri, hele hele kendisiyle Gece Çiçeği’ni dünyanın öteki ucuna atabileceğinin farkındaydı.

“Kimseye zarar verdiğim yoktu!” diye bağırdı Dalzel. “Evlenmek benim de hakkım, öyle değil mi?”

O bağırıp tepinirken Hasruel dönüp, “Güneydeki okyanusta sadece yüz yılda bir bulunabilen gezgin bir ada var. Üzerinde bir saray ve pek çok meyve ağacı bulunuyor. Kardeşimi oraya göndereyim mi?” diye mırıldandı Abdullah’a.

“Şimdi bir de beni buralardan göndermeye kalkıyorsunuz!” diye haykırdı Dalzel. “Hiçbiriniz, ne kadar yalnız kalacağımı düşünmüyor!”

“Bu arada,” diye mırıldandı Hasruel yeniden, Abdullah'a “babanın ilk karısının akrabaları paralı askerlerle anlaşma yaptılar. Sultan‘ın gazabından korunmak için Zanzib'den kaçtılar, fakat iki yeğenlerini geride bıraktılar. Sultan en yakın akrabaların onlar diye zavallıları hapsetti.” “Bu çok korkunç,” dedi Abdullah, Hasruel’in konuyu nereye bağladığını anlayarak. “Öyleyse o iki genç hanımı buraya getirerek iyiliğe dönüşünü kutlamak ister misin. kudretli cin?”

Hasruel'in çirkin yüzünde bir tebessüm belirdi. Kocaman pençeli ellerini kaldırdı. Gök gürültüsü gibi bir

ses koptu ve bir kızın tiz çığlığı izledi. İki yeğen tahtın yanında beliriverdi. Her şey bir anda olup bitti. Abdullah cinin daha önce hakikaten de gücünün tamamını kullanmaktan kaçındığını anladı. Köpek saldırısından dolayı hâlâ yaşlı olan gözlerine bakınca, bu gerçeğin farkına vardığının cin tarafından anlaşıldığını gördü.

“Bu kadar prenses de fazla!” dedi Prenses Beatrice. Valeria'nın yanında diz çökmüştü ve bitkin duruyordu.

“Seni temin ederim ki bunlar prenses değil,” dedi Abdullah.

Zaten iki yeğenin prensese benzer bir hali de yoktu. Birinin üzerinde mat pembe, ötekinin üzerindeyse sarı renkli, eski püskü bir kıyafet vardı -her iki elbise de başlarına gelenlerden ötürü kirlenmiş ve yırtık pırtık durumdalardı. İkisinin de saçı darmadağındı. Önce tahtın üzerinde tepinip ağlayan Dalzel’e, ardından çam yarması Hasruel’e, sonra da üzerinde peştamaldan başka bir şey olmayan Abdullah’a bakıp çığlığı bastılar ve yüzlerini birbirlerinin omzunda gizlemeye çalıştılar.

“Zavallı kızlar,” dedi Yukarı Norland Prensesi. “Ama hiç de soylu davranmıyorlar.”

“Dalzel!” diye seslendi Abdullah hüngür hüngür ağlayan ufak tefek cine. “Güzel Dalzel, prenses hırsızı, biraz dur da beraberinde sürgüne götüreceğin hediyeyi gör.'

Dalzel’in ağlaması bir anda kesildi. “Hediye mi?”

Abdullah parmağıyla gösterdi. “Damat bulmak için yanıp tutuşan şu genç ve etine dolgun gelinlere bak.”

Dalzel yanaklarındaki ışıltılı gözyaşlarını sildi ve Abdullah’ın bazı uyanık müşterilerinin halı seçerken yaptıkları gibi yeğenleri enine boyuna inceledi. “Tıpatıp aynılar!” dedi yaratık. “Üstelik şahane şişmanlıktalar! Bu işte bir bit yeniği olmalı. Yoksa gösterip de vermeyecek misin?”

“Bit yeniği falan yok, göz alıcı cin,” dedi delikanlı. Abdullah’a göre diğer akrabaları kızları terk ettikleri için onları canı istediği gibi başından savabilirdi. Fakat

tedbiri elden bırakmayarak, “Kızları gönlünce kaçırabilirsin, yüce Dalzel,” diye ekledi. Genç adam yeğenlerin yanına gidip her birinin etli butlu kolunu sıvazladı. “Hanımefendiler,” dedi Abdullah. “Zanzib’in en dolgun şekerleri, tombulluğunuzun keyfini çıkarmamı ebediyen engelleyecek bu talihsizlik için beni affedin. Şimdi başınızı kaldırın ve sizin için bulduğum kocaya bir bakın.”

Koca lafını duyar duymaz her iki yeğen de başını kaldırdı. Dalzel’i uzun uzun süzdüler. “Amma da yakışıklıymış,” dedi pembeli.

“Kanatları hoşuma gitti,” dedi sarılı. “Farklı görünüyor.”

“Sivri dişleri de pek hoşmuş,” diye sesli düşündü pembeli. “Pençeleri de öyle, tabii onlarla perdeleri yırtmadığı sürece.”

Her bir yorumun ardından Dalzel’in koltuklan daha da çok kabarıyordu. “Bu ikisini hemen kaçıracağım,” dedi. “Zaten onları prenseslerden daha çok sevdim. Niye daha en baştan şişman kadınlar istemedimki, Hasruel?” Hasruel sivri dişlerini meydana çıkararak sevecen bir tebessüm etti. “Artık önemi yok, kardeşim.” Tebessümü silindi. “Hazırsan seni sürgüne göndermem gerekiyor.” ”Artık bunu pek den etmiyorum,” dedi Dalzel gözlerini yeğenlerden ayırmadan.

Hasruel elini yavaşça, kederle kaldırdı ve üç uzun gök gürültüsünün ardından Dalzel ile yeğenler gözden kayboldular. Havaya hafif bir deniz kokusu yayıldı ve inamların belli belirsiz çığlıkları duyuldu. Hem Morgan hem de Valeria yine ağlıyordu. Başta Hasruel olmak üzere herkes iç geçirdi. Abdullah biraz şaşırarak, Hasruel’in kardeşini sahiden sevdiğini fark etti. Dalzel gibi birini sevmenin nasıl mümkün olduğunu anlamak zor olsa da, Abdullah cini suçlayamazdı. Eleştirmek ne haddime? diye aklından geçirdi, Gece Çiçeği yanına gelip kolunu omzuna dolarken.

Hasruel daha da derin bir iç çekişin ardından cüssesine Dalzel’inkinden çok daha fazla yakışan tahta oturdu. Dev

kanatları üzüntüyle iki yana sarktı. “Bir mesele daha var,” dedi cin burnuna hafifçe dokunarak. Burnu daha şimdiden iyileşmeye başlamış gibiydi.

“İyi bildin!” dedi Sophie. Kadın konuşma fırsatı yakalamak için o ana dek tahtın basamaklarında beklemişti, “Uçan şatomuzu çaldığın zaman kocam Howl da kayboldu. Nerede o? Onu geri istiyorum.”

Hasruel başını kederle kaldırdı, fakat cevap vermesine fırsat kalmadan prenseslerden hayret nidaları yükseldi. Alt basamaklardaki herkes kırmızı renkli jüponun etrafından kaçıştı. Jüpon akordeon gibi şişip şişip iniyordu. “İmdat!” diye bağırdı şişe cini. ' Beni serbest bırakın! Söz vermiştiniz!”

Gece Çiçeği'nin eli ağzına gitti “Ah! Aklımdan uçuvermiş!” diyen genç kız Abdullah'ın yanından ayrılarak basamaklardan indi. Mor dumanlar içindeki jüponu savurup attı. “Dileğim,” diye haykırdı, “şişenden çıkman ve sonsuza dek özgür olman!”

Cin her zaman olduğu gibi teşekkür etmekle vakit kaybetmedi. Şişe gürültüyle patladı. Duman bulutunun içinden çok daha katı bir suret çıktı. Sophie manzara karşısında bir çığlık attı. “Ah, Gece Çiçeği sen çok yaşa! Teşekkürler, teşekkürler'.’’ Kaybolmakta olan dumanların içine o kadar hızlı daldı ki, orada duran adamı neredeyse yere deviriyordu. Adamın onun bu tavrından rahatsız olmuş gibi bir hali yoktu. Sophie’yi kucaklayarak havada döndürmeye başladı. “Ah, nasıl bilemedim! Nasıl fark edemedim?” dedi Sophie soluk soluğa, cam kırıklarının üzerinde dönerken.

“Çünkü büyü buna izin vermedi,” dedi Hasruel hüzünle. “Şişedekinin Büyücü How! olduğu bilinseydi, biri onu kurtarırdı. Onun kim olduğunu öğrensen bile kimselere söyleyemezdin.”

Saray Büyücüsü Howl diğer büyücü Suliman’dan daha genç ve çok daha şıktı. Üzerinde açık mor renkli

satenden çok gösterişli bir kıyafet vardı. Sarı saçları kıyafetin rengiyle pek uyumsuzdu. Abdullah büyücünün çıkık kemikli yüzündeki açık renkli gözlerine bakakaldı. O gözleri daha önceki bir sabah görmüştü. Cinin kim olduğunu nasıl tahmin edemediğini anlamıyordu. Genç adam kendini güç bir çıkmazda buldu. Cini kullanmıştı. Onu çok iyi tanıdığını düşünüyordu. Bu aynı zamanda büyücüyü de tanıdığı anlamına mı geliyordu? Yoksa tam tersi miydi?

İşte bu yüzden, asker de dahil herkes Büyücü Howl'un etrafına toplanarak onu tebrik ederken, Abdullah bir kenarda durdu. Minyon Tsapfan Prensesi'nin şamatacı kalabalığın arasından sessizce geçip Morgan'ı büyük bir ciddiyetle Howl'a vermesini seyretti.

"Teşekkürler," dedi Howl. "Onu buraya getirirsem gözümü üzerinde tutabileceğimi düşündüm," diye açıkladı Sophie'ye. "Seni korkuttuysam özür dilerim." Howl bebek tutmaya Sophie'den daha alışkın görünüyordu. Morgan'ın yüzüne bakarak onu hafif hafif salladı. Morgan da oldukça sert bakışlarla babasını süzdü. "Amma da çirkin!" dedi Howl.

"Hık demiş burnumdan düşmüş." diye çıkıştı Sophie, fakat öfkeli bir hali yoktu.

"Bir dakika," dedi Howl. Tahtın basamaklarına yaklaşıp Hasruel'in karşısına dikildi. "Bana bak, cin," dedi, "seninle işim bitmedi. Şatomu çalıp götürerek ve beni bir şişeye tıkarak ne yapmaya çalışıyordun?"

Haşindin gözleri öfkeli bir turuncu ışıkla parladı. "Büyücü, gücünün benimkine denk olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır," dedi Howl. "Sadece bir açıklama bekliyorum." Abdullah kendini adama hayranlık duyarken buldu. Şişe cininin ne kadar ödlek olduğunu bildiğinden Howl'un da içten içe tir tir titrediğinden emindi, ama adam buna rağmen durumunu hiç belli etmiyordu. Howl oğlunu saten kumaşla kaplı omzuna yasladı ve Hasruel'e dik dik baktı.

“Pekala,” dedi cin. “Kardeşim bana bir şato çalmamı buyurdu. Bu konuda seçme şansım yoktu. Fakat Dalzel seninle ilgili bir emir vermedi, tabii şatoyu geri almanı engellemem dışında. Maşımı bir adam olsan seni şu an kardeşimin bulunduğu adaya götürüp bırakırdım. Fakat komşu bir ülkenin fethedilmesi için sihrini kullandığını biliyordum ve...”

“Haksızlık ediyorsun!” dedi Howl. “Öyle yapmamı kral emretti!” Adam bir an için Dalzel’e çok benzedi, sonra bunun farkına varmış olacak ki durup düşündü. ”Belki o sırada aklım başımda olsaydı Majesteleri’nin fikrini değiştirebilirdim. Haklısın. Ama günün birinde benim seni bir şişeye tıkabileceğim bir duruma düşersek fena olur, ona göre.”

“Böyle bir cezayı hak etmiş olabilirim,” diye hemfikir oldu Hasruel. “Ama en azından olaya karışan herkese uygun bir kader yazdım.” Yaratığın eğik gözleri Abdullah’a çevrildi. “Öyle değil mi?”

“Hem de nasıl, yüce cin,” diye doğruladı Abdullah. “Kötüleri de dahil, tüm hayallerim gerçek oldu.”

Hasruel kafasını salladı. “Ve şimdi,” dedi, “son bir küçük ve gerekli iş yaptıktan sonra yanınızdan ayrılacağım.” Cinin kanatları açıldı ve elleri birtakım hareketler yaptı. Bir anda etrafı kanatlı tuhaf şekillerle sarıldı. Şeffaf deniz atlarını andıran bu şekiller başının üzerinde ve tahtın çevresinde asılı duruyordu. Çırptıkları kanatlarının belli belirsiz uğultusu hariç tamamıyla sessizdiler.

“Melekleri,” diye açıkladı Prenses Beatrice Prenses Valeria’ya.

Hasruel kanatlı şekillere bir şeyler fısıldadı ve yaratıklar yine sürü halinde Cemal’in başına üşüştüler. Cemal dehşet içinde onlardan uzaklaşsa da bu çabası bir işe yaramadı. Kanatlı şekiller birbiri ardında Cemal’in köpeğinin farklı yerlerine kondular. Her bir melek konduktan sonra

küçülüyor ve köpeğin postunda kayboluyordu. Bu durum geriye sadece iki melek kalana kadar devam etti.

Abdullah bu ikisinin kendisine doğru geldiğini fark edince geriledi, ama şekiller onu takip ettiler. İki küçük ve soğuk ses sadece onun duyabileceği bir şekilde konuştu. “Düşünüp taşındıktan sonra,” dedi sesler, “bu şekli kurbağaya yeğlediğimize karar verdik. Bizi ebediyetin ışığına kavuşturduğun için sana teşekkür ediyoruz.” Şekiller bunu dedikten sonra fırlayıp köpeğin postuna kondular. Onlar da küçülerek hayvanın boğum boğum derisinde kayboldu.

Cemal kollarındaki köpeğe şaşkın gözlerle baktı. “Niye meleklerle dolu bir köpek tutuyorum?” diye sordu Hasruel'e.

“Sana veya hayvana zarar vermeyecekler,” dedi Hasruel. “Sadece altın hızmanın çıkmasını bekliyorlar. Yarın demiştin, öyle değil mi? Canımın güvenliği için kaygılanmamı anlıyorsundur herhalde. Meleklerim onu bulduklarında nerede olursam olayım bana getirecekler.” Yaratık herkesin saçını uçuşturacak kadar derin bir iç geçirdi. ”Ama nerede olacağımı bilmiyorum,” dedi. “Derinlerde bir yerde, sürgüne gideceğim bir mekân bulmalıyım. Büyük kötülük ettim. İyi Cinler’in saflarına geri dönemem.” ”Ah, hadi ama, yüce cin,” dedi Gece Çiçeği. “Bana iyiliğin affetmekte yattığı öğretildi. Herhalde İyi Cinler sana kucak açacaklardır, değil mi?”

Hasruel koca kafasını iki yana salladı. “Zeki Prenses, anlamıyorsun.”

Abdullah cini çok iyi anlıyordu. Bunun sebebi babasının ilk karısının akrabalarına karşı pek de kibar sayılamayacak tutumu olabilirdi. “Şşşt, sevgilim,” dedi delikanlı. “Hasruel yaptığı kötülüklerden keyif aldığını ve pişmanlık duymadığını kastediyor.”

“Doğru,” dedi Hasruel. “Şu son aylarda aldığım zevk, önceki asırlarda aldığımdan çok daha fazlaydı. Bunu bana Dalzel öğretti. Aynı zevki İyi Cinler in arasındayken de

duymaya başlamadan çekip giymeliyim. Keşke nereye gidebileceğimi bilseydim.”

Howl’un aklına bir fikir gelir gibiydi. “Niçin başka bir dünyaya gitmiyorsun?” diye öneride bulundu. “Ne de olsa daha başka yüzlerce dünya var.”

Hasruel'in kanatları açıldı ve heyecanla çırpmaya başlayarak salondaki tüm prenseslerin saçlarını ve eteklerini uçuşturdu. “Öyle mi? Nerede? Başka bir dünyaya nasıl gidebileceğimi bana göstersene.”

Howl kucağındaki Morgan'ı Sophie'nin tecrübesiz ellerine teslim etti ve tahtın basamaklarını çıktı. Birkaç tuhaf el işareti ve bir iki baş hareketiyle Hasruel'e istediğini gösterdi. Hasruel gösterilenleri çok iyi anlayıp kafasını salladı. Sonra tahttan kalktı ve tek kelime etmeden yürüyüp gitti. Salonu katettikten sonra, sisin içinden geçer gibi, duvarın içinden geçti. Dev salon bir anda bomboş gözüktü. ”Hele şükür!” dedi Howl.

“Onu kendi dünyana mı gönderdin?” diye sordu Sophie. “Daha neler!” dedi Howl. “Dünyamdakilerin başlarında yeterince dert var. Cini tam aksi istikamete yolladım. Ama onun gitmesiyle beraber şatonun bir anda yok olmayacağı riskine girmem gerekti.” Adam kendi etrafında yavaşça dönerek buluttan salonu gözden geçirdi. “Her şey yerli yerinde,” dedi. “Bu da Calcifer'in buralarda bir yerde olduğu anlamına geliyor.” Adam gür bir sesle bağırdı. “Calcifer! Neredesin?”

Düşes in jüponu bir kez dalla canlanır gibi oldu. Bu sefer biraz sağa sola savrulduktan sonra içinden sihirli halı fırladı. Halı tıpkı Cemal in köpeğinin yaptığı gibi kendi kendine silkelendi. Sonra herkesi şaşkına çevirerek yere serildi ve sökülmeye başladı. Halının böyle heba olması karşısında Abdullah bağırmamak için kendini zor tuttu. Fırıl fırıl dönen iplik maviydi ve, sanki halı sıradan yünden yapılmamış gibi, tuhaf bir ışıltıya sahipti. Halının üzerindeki ilmikler sıra sıra çözüldükçe iplik giderek uzadı, ta ki yükseklerdeki buluttan tavana varana dek. Sonunda öteki

uç da sabırsız bir hareketle halının artık çıplak duran kanaviçesinden kurtuldu ve ipliğin geri kalanı gibi tavana yükseldi. Upuzun iplik orada toplandı, toplandı, sonra da baş aşağı bir gözyaşına veya aleve benzeyen yeni bir şekil almaya başladı. Bu şekil ağır ağır alçalmaya başladı. Biraz daha yaklaştığında Abdullah şeklin üzerinde mor, yeşil ve turuncu alevlerden oluşan bir surat bulunduğunu gördü. Genç adam yazgısına teslim olarak omuz silkti. Anlaşılan tüm o altınlarla sihirli bir halı değil, bir ateş cini satın almıştı.

Ateş cini mor renkli, titrek bir ağızla konuştu. “Şükürler olsun! Neden hiç kimse adımı daha önce söylemedi? Canım yanıyordu!''

“Alı. zavallı Calcifer!” dedi Sophie. “Bilmiyordum!”

“Seninle konuşmuyorum,” diye çıkıştı alev biçimindeki garip varlık. “Bana pençelerini geçirdin. Seninle de konuşmuyorum.” dedi Howl’un yanından geçerken. ”Tüm bunlar senin yüzünden başıma geldi. Kral’ın ordusuna yardım etmek isteyen ben değildim. Artık sadece onunla konuşuyorum.' diyerek Abdullah'ın omuz hizasında durdu. Delikanlı saçlarının hafifçe kavrulduğunu hissetti, alevler epey sıcaktı. “Beni bir tek o övdü.”

“Ne zamandan beri övgüye ihtiyaç duyuyorsun?” diyerek surat astı Howl.

“Hoş biri olduğumun söylenmesinin ne kadar hoş olduğunu anladığımdan beri,” dedi Calcifer.

“Ama ben senin hoş olduğunu düşünmüyorum ki,” dedi Howl. “Peki, öyle olsun!” Adam saten kıyafetini savurarak Calcifer’e sırt çevirdi.

“Kurbağaya dönüşmek mi istiyorsun?” diye sordu Calcifer. “Kurbağaya dönüştürmeyi tek bilen sen değilsin!” Howl açık mor renkli çizmelerinden birini öfkeyle yere vurdu ve, “Belki yeni dostun senden bu şatoyu ait olduğu yere götürmeni ister,” dedi.

Abdullah kendini biraz üzgün hissetti. Howl, Abdullah’la birbirlerini tanımadıklarını göstermeye çalışır gibiydi, ama

delikanlı Howl'un ne kastettiğini anladı. Abdullah ateş cininin önünde eğildi. "Ey büyülü varlıkların incisi," dedi, "şenliklerin ateşi ve halıların gözbebeği, bu biçimdeyken, değerli bir halıyken olduğundan yüz kat daha ihtişamlı yaratık..."

"Uzatma!" diye homurdandı Howl.

"... acaba bu şatoyu yere indirme zahmetine katlanır mısın?" diye cümlesini bitirdi Abdullah.

"Seve seve," dedi Calcifer.

Oradaki herkes şatonun düşmeye başladığını hissetti. Düşüş ilk başta o kadar hızlıydı ki, Sophie hemen Howl'un koluna sarıldı ve prensesler çığlık attı. Valeria'nın da bağırarak belirttiği gibi insanların midesi ağızlarına geldi. Çok uzun süre farklı bir biçimde kaldığı için Calcifer'in biraz paslanmış olması mümkündü. Yine de düşüş bir müddet sonra yavaşlayarak neredeyse terk edilmez hale geldi. İyi de oldu, çünkü şato alçaldıkça küçülüyordu. Herkes savruldu ve ayakta kalmak için itişip kakıştı. Birbirine yaklaşan duvarlar buluttan bir mermerden yalın bir sıvaya dönüştü. Tavan alçaldı ve kubbemsi çatının yerini siyah, büyük kirişler aldı. Az öncesine kadar tahtın bulunduğu yerin arkasında bir pencere belirdi. Pencere ilk başta silikti. Abdullah günbatımı adalarının olduğu şeffaf denizi son bir kez görebilmek umuduyla dışarı baktı, fakat pencere tamamen gerçeklik kazanana dek dışarıda sadece boş bir gökyüzü kalmıştı. Küçük oda artık şafağın sarı ışıklarıyla aydınlanıyordu. Bu sırada prensesler adeta birbirlerine yapışmışlardı. Sophie bir taraftan Howl'un kolunu kavrarken, boştaki eliyle de Morgan'ı tutuyordu. Abdullah ise kendini Gece Çiçeği ile askerin arasında sıkışırken buldu.

Abdullah askerin uzun zamandır tek kelime etmediğini fark etti. Adamın çok tuhaf davrandığı bile söylenebilirdi. Peçeyle yüzünü örtmüştü ve şato küçüldüğü sırada odanın şöminesinin yanında belirmiş küçük bir taburenin üzerinde başı eğik olarak oturuyordu.

“İyi misin?” diye sordu Abdullah.

“Çok iyiyim.” dedi asker. Sesi bile tuhaf çıkıyordu. Prenses Beatrice itişe kakışa onun yanına geldi. “Ah, işte buradasın!” dedi kadın. “Sorun ne? Artık her şey normale döndü diye sözümden cayacağımı mı sanıyorsun? Sebep bu mu?”

“Hayır,” dedi asker. “Daha doğrusu evet. Duyunca canın sıkılacak.”

“Canım falan sıkılmayacak!” diye çıkıştı Prenses Beatrice. “Ben bir söz verdim mi tutarım. Prens Justin ne hali varsa görsün.”

“İyi de ben Prens Justin’im.” dedi asker.

“Me?” dedi Prenses Beatrice hayretle.

Asker yavaşça ve utangaç bir edayla peçesini çıkarıp başını kaldırdı. Ya tamamen masum, ya bütünüyle düzenbaz ya da ikisi birden olabilecek aynı mavi gözlere sahip yüzü önceki haline çok benzese de daha düzgün ve asildi. Bu surata daha farklı bir asker ifadesi hakimdi. “O kahrolası cin bana da büyü yaptı,” dedi adam. ‘ Artık hatırlıyorum. Arama ekiplerinin rapor vermesi için bir korulukta bekliyordum.” Mahcup bir sesle konuşmayı sürdürdü. ‘ Prenses Beatrice’i —şey, yani seni— arıyorduk. Tabii bir sonuca varamamıştır. Ansızın çadırım uçtu ve karşımda cini buldum. ‘Prenses’i götürüyorum,' dedi yaratık. ‘Ve madem ki sen onun ordusunu büyü yaparak hileyle yendin, mağlup askerlerden biri ol da nasılmış gör bakalım.' Sonra bir de baktım ki, kendimi Strangialı bir asker sanarak savaş meydanında boş boş geziyorum.”

“Peki sonra ne oldu?” diye sordu Prenses Beatrice. “Şey,” dedi Prens, “durum ilk başta çok zordu. Fakat vaziyete uyum sağladım ve bulabildiğim bütün faydalı şeyleri toplayıp bir plan yaptım. Artık tüm o mağlup askerler için bir şeyler yapmam gerektiğinin farkındayım. Ama,” -adamın yüzünde tıpatıp eski askerinki gibi bir sırıtış belirdi- “doğrusunu söylemek gerekirse Ingary’de başıboş gezerken halimden çok hoşnuttum.

Muziplik yaparak çok eğlendim. Ben de aynı o cin gibiyim. Beni asıl üzen şey hükümdarlığa geri dönmek.”

“Eh, ben o konuda sana yardım ederim,” dedi Prenses Beatrice. “Ne de olsa bu işlere yabancı sayılmam.” “Sahi mi?” diyen Prens kafasını kaldırdı ve kadına tıpkı askerin şapkadaki yavru kediye baktığı gibi baktı.

Neşe içindeki Gece Çiçeği de Abdullah'ı hafifçe dürttü. “İşte Oçinstan Prensi!” diye fısıldadı genç kız. “Ondan korkmaya hiç gerek yok!”

Kısa zaman sonra şato tüy gibi yere kondu. Tavanın alçak kirişleri arasında uçan Calcifer şatoyu Kingsbury'nin dışındaki tarlalara indirdiğini duyurdu. “Ayrıca Suliman'ın aynalarından birine haber saldım,” dedi kibirli bir ses tonuyla.

Bu sözler Howl un canına tak etti. “Ben de,” dedi adam öfkeyle. “Kendini bir şey sanıyorsun, değil mi?”

“Öyleyse iki haber birden aldı,” dedi Sophie. “Ne olmuş yani?”

“Ne kadar aptalca!” dedi Howl ve gülmeye başladı. Calcifer de kahkahalara boğuldu, araları düzelmişe benziyordu. Abdullah biraz düşününce Howl’un nasıl hissettiğini anlıyordu. Adam şişe ciniyken sürekli öfke içindeydi. Bu özelliğini halen taşıyordu ve öfkesini çıkarabileceği Calcifer'den başkası yoktu. Herhalde Calcifer de aynı hislere sahipti. İkisi de sıradan insanların yanında öfkelenme riskine giremeyecekleri kadar kuvvetli bir sihir gücüne sahiptiler.

İki haberin de hedefine ulaştığı kısa sürede anlaşıldı. Pencerenin yanındaki biri, “Bakın!” diye bağırdı. Herkes pencereye üşüşerek dışarı baktı. Kingsbury’nin kapıları açılıyordu. Şehirden peşinde bir bölük asker olan kralın at arabası çıktı. Aslında şehir kapısından koskoca bir kafilenin çıktığı da söylenebilirdi. Askerlerin arkasından, Hasruel'in prenseslerini kaçırdığı ülkelerin armalarını taşıyan çok sayıda büyükelçi arabası geliyordu.

Howl Abdullah'a dönüp, “Sanki seni yakından tanıyor gibiyim,” dedi. Birbirlerine mahcup gözlerle baktılar.

“Sen de beni tanıyor musun?” diye sordu.

Abdullah eğilerek selam verdi. “En az beni tanıdığın kadar.”

“Ben de bundan korkuyordum, dedi Howl dertli bir şekilde. “Eh, en azından ihtiyat, anında ağzının iyi laf yaptığını biliyorum. Tüm o arabalar buraya geldiğinde bu marifetin işimize yarayabilir “

Yaradı da. Arabaların şatoya varmasıyla beraber ortalık epey karıştı. Abdullah'ın sesi kısa süre sonra konuşmaktan kısılmıştı. Fakat işin en ilginç yanı Sophie. Howl ve Prens Justin’e ek olarak her prensesin krala Abdullah'ın ne kadar cesur ve zeki olduğunu söylemek için birbiriyle yarışmasıydı. Delikanlı onları düzeltmek için çok uğraştı. Cesur falan değildi -sadece Gece Çiçeği tarafından sevildiği için havada sürü yordu, o kadar.

Prens Justin onu bir kenara, sarayın girişlerinden birine çekti. “İltifatları kabul et.” dedi. “Zaten hiç kimse doğal sebeplerden dolayı övgü almaz. Bana bir bak. Eski askerlerine para vereceğimi açıkladığım için buradaki Strangialılar bana bayılıyorlar ve Prenses Beatrice ile evlenmeyi yokuşa sürmekten vazgeçtiğim için de kardeşim zevkten dört köşe. Herkes benim örnek alınması gereken bir prens olduğumu sanıyor.”

“Önceden onunla evlenmeye karşı mıydın?” diye sordu Abdullah.

“Hem de nasıl,” dedi Prens. “Tabii henüz onunla tanışmamıştım. Kral la o konuda epey tartıştık ve onu sarayın çatısından aşağı atmakla tehdit ettim. Ortadan kaybolmamın sebebinin ona gücenmem olduğunu sanmış. Endişelenmeye başlamamış bile.”

Kral kardeşinin tutumundan ve Abdullah'ın hem Valeria’yı hem de diğer Saray Büyücüsü nü geri getirmesin* den o kadar hoşnuttu ki, hemen ertesi gün için dillere destan bir çifte düğün hazırlanmasını emretti. Bu da

kargaşaya epey bir aciliyet kattı. Howl alelacele bir şekilde -çoğunlukla parşömenden oluşan- bir Kral Habercisi imgesi yaratıp, kızının düğününe davet edilmek üzere Zanzib Sultanı'na gönderdi. Yarım saat sonra oldukça hırpalanmış bir halde geri dönen imge, Sultan'ın, bir daha yüzünü Zanzib'de göstermesi halinde Abdullah'ı oturtmak üzere on metrelik bir kazık hazırlatmış olduğu haberini getirdi. Durum böyle olunca Sophie ile Howl kralla konuştular. Kral hemen Ingary Diyarı Özel Elçilikleri diye iki yeni makam oluşturdu ve aynı akşam Abdullah ile Gece Çiçeği'ni bu makamlara atadı.

Prens ve Elçi'nin düğünü tarihe geçti, zira Prenses Beatrice ile Gece Çiçeği'nin tam on dörder nedimesi vardı ve gelinleri damatlara bizzat Kral teslim etti. Cemal de Abdullah'ın sağdıcıydı. Adam nikah yüzüğünü Abdullah'a teslim ederken, meleklerin o sabah Hasruel'in canıyla beraber gittiklerini fısıldadı.

"İyi de oldu!" dedi Cemal. "Zavallı köpeğim kaşınmaktan kurtuldu."

Düğüne katılmayan iki önemli kişi, Büyücü Suliman ile eşiydi. Bunun Kral'ın öfkesiyle sadece dolaylı olarak alakası vardı. Kral, Büyücü Suliman'ı yakalatmak istediğinde Lettie onunla öyle sert konuşmuştu ki, erken doğuma girmişti. Büyücü Suliman da karısının yanından ayrılmaktan çekiniyordu. Fakat tam da düğün günü Lettie hiçbir sorun yaşamadan bir kız bebek dünyaya getirdi.

"Ah, ne güzel!" dedi Sophie. "Teyzelik bana yakışacak."

İki yeni elçinin ilk görevi kaçırılmış prensesleri evlerine yollamaktı. Minyon Tsapfan Prensesi gibi bazı prensesler o kadar uzakta yaşıyorlardı ki; ülkelerinin adı sanı duyulmamıştı. Elçilere, ticaret ittifakları kurmaları \c ayrıca yolları üzerindeki diğer tüm yabancı yerleri sonradan keşfedilmek üzere not etmeleri talimatı verildi Howl da Kral'la konuştu. Artık her nedense, tüm Ingary kafayı dünyanın haritasını çıkarmaya takmıştı Keşif ekipleri hazırlanıp eğitiliyordu.

Gerek yaptıkları tüm bu yolculuklar, gerekse de prenseslerin pohpohlanması ve yabancı krallarla yapılan görüşmeler sebebiyle Abdullah yeni eşine itirafta bulunmaya bir türlü vakit ayıramıyordu. Delikanlı her gün kendi kendine, ertesi gün çok daha uygun bir an yakalayacağını söylüyordu. Fakat en sonunda, çok uzaklardaki Tsapfan'a varmak üzerelerken. Abdullah yapması gerekeni daha fazla erteleyemeyeceğini anladı.

Genç adam derin bir nefes aldı. Yüzündeki kanın çekildiğini hissedebiliyordu. Ben gerçek bir prens değilim,” diye geveledi. İşte, söyleyeceğini söylemişti

Gece Çiçeği çizmekte olduğu haritadan basını kaldırdı. Çadırlarındaki etrafı örtülü fener kızın yüzünü her zamankinden daha güzel gösteriyordu. Ah, biliyorum, dedi.

“Ne?” diye fısıldadı Abdullah.

“Eli, uçan şatodayken seni düşünmek için bol bol vaktim oldu,” dedi Gece Çiçeği. “Kısa zamanda, daha önceden benimle flört ettiğini anladım. Yaşadıklarımız, tıpkı benim kurduğum hayallere benziyordu, sadece tamamen zıttı. Hayallerimde ben sıradan bir kızdım ve babam da Çarşı’daki bir halı tüccarıydı. Onun işlerini yürüttüğümü hayal ederdim.”

“Sen harikasın!” dedi Abdullah.

“Sen de öyle.” dedi kız ve haritasına geri döndü.

Valeria’ya söz verilen bir yük katırı dolusu şekerlemeyle birlikte tam vaktinde Kingsbury’ye döndüler. Yanlarında çikolatalar, portakallı şekerler, hindistancevizli lokumlar ve ballı fıstıklar vardı, fakat en iyisi minyon prensesin verdiği şekerlemelerdi -Yaz Yaprakları denen, kâğıt inceliğindeki kat kat şekerler. Bunlar o kadar güzel bir kutunun içindeydi ki, Valeria büyüdüğünde onu mücevher kutusu olarak kullandı. Ne tuhaftır ki, bağırıp çağırmaktan neredeyse tamamen vazgeçmişti. Kral sebebini anlayamadı, fakat Valeria’nın Sophie’ye açıkladığı gibi, otuz kişi senden bağırmanı istediğinde bağırmaktan soğuyordun.

Sophie ile Howl tekrar yürüyen şatoya taşındılar. İtiraf etmek gerekir ki, kavga dövüş dolu bir yaşantı sürdürüyorlardı, fakat öyle çok mutluydular. Bir de Pazar Kasabası Vadisi'nde güzel bir köşkleri vardı. Abdullah ile Gece Çiçeği ülkeye geri döndüklerinde Kral onlara da Pazar Kasabası Vadisi'nden arazi ve orada bir saray inşa etme izni verdi. Yaptırdıkları ev oldukça mütevazıydı -hattâ çatısı sazdı- fakat kurdukları bahçeler kısa sürede ülkenin en büyük harikalarından biri olup çıktı. Bahçelerin tasarımında Abdullah'ın en azından bir Saray Büyücüsünden yardım aldığı söyleniyordu, çünkü bir Elçi nasıl olur da yıl boyu mavi sümbüller açan bir sümbül koruluğuna sahip olabilirdi ki?

İçindekiler

Şato Yere İniyor